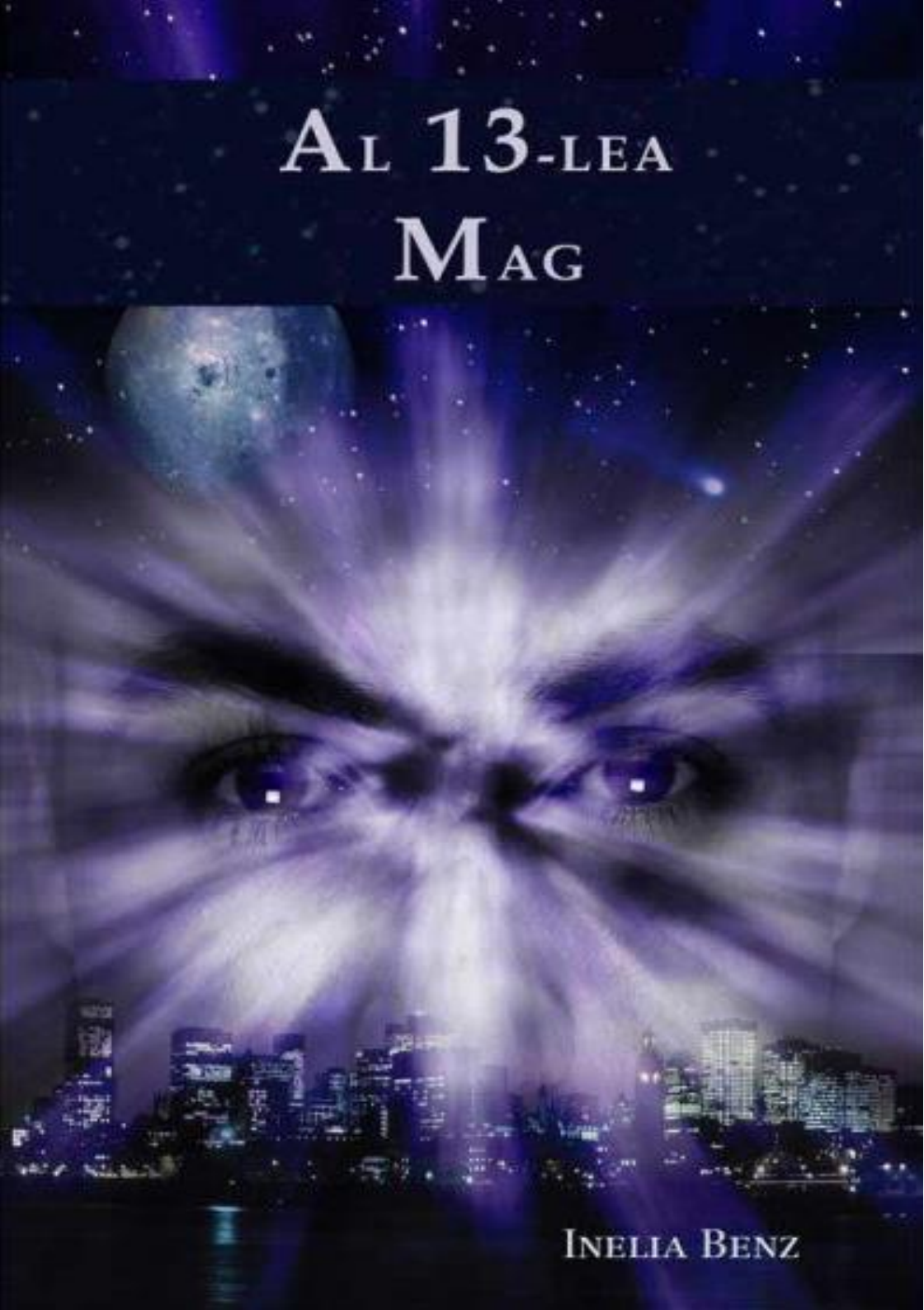
Al 13-lea Mag

Inelia Benz

Inelia Benz

Al 13-lea Mag

Ediția a-II-a

Capitolul 1

Un cutremur uşor scutură micul sat spaniol Santorcaz, făcând rândunelele din vechiul turn să zboare speriate. Unul sau doi oameni se opriră din mers şi câțiva lăsară paharele jos în barul din piață.

Owen lăsă pana jos şi privi pe fereastră. Ascultă rândunelele şi norii, briza care îi şopteau ceva. Era deja timpul? Merse la baie şi se privi în oglindă. Va trebui să se radă, avea o barbă mult prea lungă. Cât de bătrân era acum? Şaizeci? Patruzeci? Îşi va da mai bine seama după ce se va bărbieri.

Timpul părea să treacă peste Santorcaz. Îi părea rău să părăsească satul. Revenirea în lume însemna o grămadă mare de hârtii şi adaptare. Dacă nu i-ar fi făcut acea promisiune lui Aeoife, ar fi putut să mai rămână invizibil încă pentru câteva decenii şi să finalizeze unele treburi importante.

„Ce a fost acest cutremur, Owen?” zise cu o voce aspră fața încruntată care apăru privindu-l din spatele reflexiei oglinzii.

„Mare Rossini, este o mare onoare să te am în umila mea locuință. Dacă îmi permiți părerea, cred că este un Custode care tranzitează dimensiunile”.

Marele Rossini era Paznicul Medalionului, Marele Preot, Cel ce Trebuie Ascultat. Şi cu toate că Owen nu voia în mod special ca Marele Rossini să afle că un Custode se deplasează prin dimensiuni, nu îl putea minți cu nici un chip. Ştia că cel mai bun mod de a evita să trebuiască să-l anunțe pe Rossini despre propria activitate era să o țină atât de ascunsă, atât de adânc, încât Acesta să nu fie nevoit niciodată să întrebe.

„Ştii ce vrea Custodele, Owen?”

„Da, Mare Rossini, este o chestiune de vrăjitori”.

„De unde ai această informație?”

„Mama mea vitregă, ea mi-a spus că Custodele va sosi astăzi”.

„Vrăjitoare… ei, atunci nu poate fi nimic important. Rămâi cu bine, Owen. Nu este sănătos să te amesteci cu ele, dar având în vedere că este vorba despre mama ta vitregă, voi trece cu vederea”, zise imaginea spectrală înainte de a dispărea.

Owen oftă uşurat; nu-şi putu aminti când a fost vizitat ultima data de Marele Rossini, dar aceasta nu era ceva ce sa aştepte cu nerăbdare, nu acum.

Obținerea Medalionului nu era o chestiune de educație sau a primului născut, ci o simplă abilitate pe care Marele Rossini o avea. Era Păstrător dintotdeauna, cel puțin de când şi-l amintea Owen.

Owen dorea Medalionul.

Majoritatea celorlalți membri ai Consiliului erau mulțumiți că se permisese să facă parte din rândurile Consiliului; era o mare onoare în sine. Owen, în orice caz, nu a fost. El ştiuse din ziua în care şi-a dat seama de natura sa ca Preot şi de existența Consiliului că Medalionul îi va aparține într-o zi.

A călătorit în toate lumile cunoscute de nemuritori, a studiat şi practicat orice abilitate dar fără nici un folos. Marele Rossini avea un avantaj asupra lui de câteva sute de ani şi va fi pentru totdeauna aşa dacă Owen nu va face ceva drastic în acest sens.

Ar putea să facă ceva în această privință, dar numai dacă ar fi fost lăsat în pace să ducă la bun sfârşit munca pe care o începuse. Dar Aeoife nu vedea importanța acestei căutări. Nici o vrăjitoare nu ar fi putut. Erau nişte creaturi cu minte îngustă.

Acum va trebui să ducă la îndeplinire o promisiune pe care o făcuse când nu era decât un copil, era umilitor.

Să treacă testul Custodelui. Aceasta era promisiunea făcută pe când era copil – să treacă testul Custodelui. Nu existau două teste identice, bineînțeles; fiecare candidat avea un test special conceput pentru necesitățile proprii.

Dacă ar fi ales Calea Vrăjitorului ar fi fost supus la acest test cu câteva sute de ani înainte; ar fi fost ceva vrăjitoresc ce ar fi trebuit făcut în adolescență. Dacă această Cale a Vrăjitoarelor n-ar fi fost doar o simplă abilitate, dexteritate, poate ar fi avut o şansă să pice testul, se gândi el, şi apoi mama sa vitregă l-ar fi lăsat în pace. Dar chiar şi aşa, rămânea chestiunea mândriei lui

de Mag, dacă s-ar fi răspândit vestea că a picat un test de vrăjitoare ar fi ajuns de râsul tuturor.

Se uită la bagheta lui obişnuită; nici nu se mai deranja să o poarte cu el, doar dacă nu cumva alți magi ar fi fost de față. Nici o grijă, îşi va continua activitatea pentru dobândirea Medalionului în timpul său liber, sub nici o formă nu-l putea lăsa pe Marele Rossini să îşi sporească avantajul.

Acum, că se gândea la asta, realiză că Rossini trebuie să-şi fi pierdut mințile, nimeni întreg la minte nu ar mai fi insistat să fie numit „Mare" acum, chiar dacă ar fi fost îndreptățit de poziția pe care o avea.

Lăsă jos aparatul de ras şi se holbă îngrozit la noua sa față care îl privea din oglindă. Cu siguranță a pierdut noțiunea timpului şi acum nu arăta mai mare de douăzeci de ani! Părul său era negru strălucitor, nici un fir alb nicăieri, iar ochii săi arătau mai mari decât ținea minte, mai luminoşi, strălucitori chiar. Nu-i venea să creadă. Aceasta putea fi explicația gândurilor la adresa Marelui Rossini. La urma urmei el însuşi şi-a dorit mereu să fie numit Marele Owen când ar fi dobândit Medalionul.

Marele Owen.

Izbucni în râs, râse atât de tare încât începu să îl doară burta. Îi era foame, era flămând de-a binelea! Tinerețea! Coşuri şi erecții necontrolate!

Deschise fereastra şi respiră aerul simțind mirosul de pâine proaspăt coaptă şi prăjituri, magdalene locale probabil. Nu mai mâncase magdalene de ani - versiunea spaniolă a brioşelor, le adora. Pe drumul spre brutărie,

simți soarele de dimineață încălzindu-i pielea palidă, neputând să-şi amintească dacă înainte soarele ardea atât de tare.

„Pedro, fiul adolescent al Mariei, simpatic tânăr”, proiectă el înainte de a intra în brutărie.

Doamna Martinez îl servea pe Carlos, ajutorul de la garaj; Owen îşi aminti cum îi privea jucându-se în piață când erau copii mici.

„Bună Pedro, ce face mama ta astăzi?”

„Este bine, doamnă Martinez. Dați-mi, vă rog, două pâini şi o pungă de magdalene”.

„Spune-i că am întrebat de ea”, spuse d-na Martinez dându-i pâinile şi prăjiturile într-o pungă. Îi observă sânii când aceasta se aplecă peste tejghea şi nu mai putu să îşi mişte brațul pentru a lua sacoşa. Roşi incontrolabil, incapabil să îşi ia ochii de la dantela neagră îngustă a sutienului care se zărea exact acolo unde sânii doamnei Martinez se întâlneau.

Femeia zâmbi şi aplecându-se puțin mai mult îi spuse „vino înapoi la două, îmi rămân mereu câteva tortitas, gratis”.

Când luă sacoşa îi simți mâna moale atingându-l, făcându-i sângele să explodeze în corp. Nu era nimic în neregulă cu sexul. Owen îl practicase ocazional, o modalitate foarte bună de a-şi concentra puterea pentru orice destinație anume. Dar trecuseră secole de când acest corp nu mai fusese invadat de hormoni incontrolabili. Doamna Martinez privi în jos spre prohab,

scăpând un chicotit printre buze şi Owen realiză că trebuie să iasă afară cât mai repede.

„Ora două, atunci”, se auzi răspunzând şi ieşi în goană din magazin.

„*Uită-mă până la ora două astăzi. Apoi vino la Turnul Cetății*”, proiectă acesta pe drumul de întoarcere la turn.

În magazin, doamna Martinez simți că va fi o vară fierbinte. Băiatul Mariei a crescut devenind un flăcău bine legat. Puse banii deoparte, Carlos a început să îmbătrânească, se gândi, o dată cu mintea lui, îi plătise prea mult pentru pâine. Merse în spate să îi spună soțului să mai facă o jumătate de duzină de tortitas dar nu-şi putu aduce aminte exact pentru cine, poate unul dintre băieții din sat venise să cumpere pâine şi îi ceruse sau poate numai îşi imaginase. Căldura se pare că o dăduse peste cap, se gândi şi se întoarse în magazin.

Pentru muritorii de rând, vechiul turn era doar un pod abandonat vizitat ocazional de îngrijitorul cetății care întorcea ceasul, curăța cuiburile păsărilor şi în general ținea locul curat. Îngrijitorul nu fusese nevoit să urce de ani de zile, dar nimeni nu observase acest lucru deoarece ceasul mergea fără probleme de decenii.

Era întuneric sus în turn, Owen lăsase fereastra deschisă înainte de a pleca dar locul nu scăpase de mirosul de întuneric şi praf stătut. Nu este un loc unde să aduci o doamnă, gândi şi se apucă să facă curat.

Trei ore mai târziu, doamna Martinez îşi simți sângele începând să fiarbă, îi spuse soțului că merge să ducă nişte tortitas la casa Mariei şi alergă să îşi întâlnească

amantul. Pedro era destul de tânăr să îi fie fiu, îl privise jucându-se în piață copil fiind, dar aceasta nu conta prea mult, căci nimeni nu va afla vreodată.

Două ore mai târziu, Owen era într-un autobuz spre Madrid, cu un zâmbet larg lipit pe față. Erau anii 2000, avea corpul unui adolescent construit ca un Adonis, avea bani în bancă mai mulți decât cei mai mulți oameni vreodată şi mai multă putere decât oricine de pe Pământ. Se gândi la cei cincizeci de ani petrecuți în satul Santorcaz fără ca cineva să observe că a întinerit, sau să se întrebe ce face ca să se întrețină sau să aibă orice gânduri cu privire la el de îndată ce li se arătase şi îşi dori ca viața să îi fie la fel de simplă în restul lumii.

Când coborî din autobuz observă că aerul era mai curat decât ultima dată când fusese în Madrid, iar clădirile arătau mai bine decât îşi aducea aminte. În jurul lui oamenii vorbeau la mici telefoane portabile, femeile purtau haine total diferite şi copiii de vârsta corpului său vorbeau o limbă care îi era cu totul străină, făcându-l nervos. Avea multe de recuperat.

Din chiar acea seara îşi cumpără un computer portabil, un carnețel, telefon mobil, haine noi, pantofi şi nişte ochelari de soare de firmă. Îi plăcea tehnologia muritorilor. Îi iubea pe muritori, întotdeauna o făcuse şi o va face. Începu să aibă o erecție şi trebui să se gândească la pene şi ceaune pentru a o face să dispară. Va trebui să înceapă să îmbătrânească cât mai curând altfel tânărul său corp îl va stăpâni complet, cumpărând în acest fel era nefiresc.

Femeile se uitau la el în timp ce stătea la o cafenea ciudată care o înlocuise pe cea liniştită pe care obişnuia să o frecventeze toți acei ani în urmă. Femei tinere, femei în vârstă, femei frumoase, femei pe jumătate dezbrăcate, femei bătrâne care aveau o fracție din vârsta lui. Femei care îşi arătau umerii şi coapsele. Îşi puse laptopul în poale şi roşi împotriva propriei voințe. Bărbații îl priveau de asemenea, ceea ce îl făcu să se îngrijoreze. Planul fusese să ajungă în jurul vârstei de cincizeci şi cinci de ani, aceasta era o vârstă biologică bună pentru un om, stabil emoțional, mental matur şi psihic controlabil.

Un cutremur uşor scutură oraşul, oamenii începând să vorbească la telefoanele lor mobile şi grăbindu-se în diferite direcții. Custodele, cum îl numeau magii, ajunsese. Sentimentul fusese destul de puternic pentru el pentru a-l observa, totuşi intangibil. Mai mult ca o aromă trecătoare în vânt.

„Dumnezeule, ce ți-ai făcut!” zise o femeie bătrână care stătea înaintea lui şi care acum râdea atât de tare încât fața sa plină de riduri se înroşise complet.

Se uită în jur ca să vadă cu cine vorbeşte femeia.

„Tu” zise aceasta lovindu-l în piept.

Speriat de gestul brutal, îi scană aura, unii magi pricepuți puteau să treacă drept muritori pentru scurt timp, dar aceasta era doar o bătrână femeie muritoare care, judecând după modul în care se comporta, concluzionă că este nebună.

„Cine eşti tu să iei numele Domnului în deşert?”

Bătrâna se holbă la el şi începu să râdă şi mai tare astfel că lumea începu să se uite la ei. Astfel că îi dădu acesteia un mic impuls invizibil care ar fi trântit la pământ orice muritor.

Bătrâna continua să râdă la el fără a se clinti din loc. Se cutremură, deşi îl aştepta pe Gardian fusese incapabil să îi simtă prezența lângă el. Arăta, ei bine, atât de obişnuit.

După ce se linişti şi trase aer adânc în piept, bătrâna îl privi cu intensitate, „nu fi surprins", zise, „nu mulți oameni mă pot recunoaşte din prima, presupun că aşteptai un bărbat, hm? Oferă-mi o limonadă rece şi câteva din acele gustoase tortitas spaniole".

Owen roşi din nou şi chemă chelnerul, ştia că se află într-un pericol de moarte dar, în mod inexplicabil, era mai mult îngrijorat de faptul că Custodele se pare că îl observase tot timpul, găsea acest lucru deranjant, se întrebă cu cât timp în urmă începuse să îl observe, sentimentul fiind fără precedent.

Totuşi, să îl insulte pe Custode nu era ceva ce orice persoana întreaga la minte ar fi făcut, cu excepția cazului în care s-ar fi săturat să trăiască pentru totdeauna.

Se întrebă dacă nu cumva testul consta pur şi simplu în abilitatea de a supraviețui întâlnirii cu această stranie ființă.

„Mii de scuze, Custode, n-am realizat ... vreau să spun te rog să îmi ierți comportarea nesăbuită, eu..." izbucni în sfârşit când limba reuşi să răspundă în sfârşit la comenzi.

„Taci, băiete. Aeoife te-o fi învățat ceva maniere înainte să te trimită în lume”.

I se părea că stăteau acolo de o eternitate.

Jumătate de oră mai târziu, bătrâna termină ultima tortilas şi se şterse la gură.

„Ştiu că Medalionul este foarte important pentru tine, Owen, te urmăresc de mulți ani”.

Ochii lui Owens se lărgiră, gândurile i se luptau în cap, un Custode, membrul celei mai puternice rase din universul cunoscut, stătea în fața lui şi se arăta interesat de căutarea lui. Iată că lucrurile nu stăteau atât de rău, poate că, până la urmă, treaba asta cu testul nu era aşa o pierdere de timp.

„Sunt onorat” apucă să spună până să fie oprit din nou.

„După cum bine ştii, vrăjitoarele au puteri diferite de cele ale Înțelepților”

Ştia acest lucru. Owen fusese crescut de o vrăjitoare. Îl adoptase pentru câțiva ani, pe când puterile sale erau încă adormite. O dată activate, nu mai era nevoie să îl protejeze şi îl pusese să-şi facă bagajele. Din toată viața sa, timpul petrecut cu Aeoife, mama sa adoptivă, fusese foarte scurt. Dar destul de lung totuşi pentru a putea înțelege că vrăjitoarele, altminteri nişte minți înguste şi pline de ambiție, au un ceva anume, un fel de înțelepciune pe care el nu-l putuse pătrunde.

„Vezi tu, vrăjitoarele, prin natura lor, sunt născute creatoare, iar înțelepții coordonatori. O mulțime de vrăjitoare din lumea de astăzi pot lua Medalionul de la

rivalul tău într-o clipită. Cu toate acestea, nu am întâlnit încă nici o vrăjitoare interesată de micuțul tău Consiliu”.

Mintea sa se grăbi să înțeleagă implicațiile acestei afirmații. Vrăjitoarele sunt la fel de puternice ca şi Păstrătorul Medalionului, sau chiar mai mult, dar nu sunt interesate de Acesta. Un plan începu să prindă conturul. Poate că trecerea acestui test prostesc nu era chiar o prostie. Poate că soarta îl adusese să învețe calea vrăjitoarelor tocmai pentru a-şi realiza visul.

Foarte puțini nemuritori au văzut vreodată un Custode. Aceştia de obicei dispăreau în Lumină şi se arătau rareori în orice dimensiune. Se ştia că apar rareori, când considerau necesar, în lumea eterică sau materială pentru a interveni în viața unu i muritor sau nemuritor. Aeoife îi spusese că va fi unul din aceşti oameni, îl pusese să promită că după ce se va întâlni cu Custodele şi va trece testul, va practica Calea Vrăjitoarelor pentru cel puțin o mie de ani. Motivele Custozilor nu erau niciodată cunoscute şi nici puse la îndoială. Această întâlnire specială fusese programată cu o mie de ani în urmă şi îşi putea da seama acum că aceasta era mai mult un interviu decât o întâlnire. Înțelepții în mod normal nu pot deveni vrăjitori. Cel puțin din câte ştia Owen, niciun înțelept nu devenise vreodată vrăjitor. Dar dacă ceea ce spusese Custodele era adevărat, atunci tot ce trebuie să facă pentru a dobândi Medalionul este să treacă testul şi să devină vrăjitor.

„Concentrează-te pe discuție, Owen”.

Acesta se îndreptă brusc şi se înecă cu cafeaua cu gheață.

„Este foarte cald în Madrid în această perioadă a anului, niciodată nu mi-a plăcut prea mult căldura”, zise bătrâna înmânându-i o pungă, „aceasta este pentru Al Treisprezecelea”, adăugă.

Scoase un evantai din poşetă şi îl agită răcorindu-se.

În punga de hârtie maro se simțea ceva moale. Poate era o mantie sau ceva de genul acesta. Cine, ce sau când era Al Treisprezecelea? Se întrebă.

„Magii s-au dezvoltat mult mai repede când erau muritori, Ştiai asta, Owen?”

„Nu, doamnă”.

„Nici nu mă gândeam că ştii” zise bătându-l pe creştet ca pe un copil mic. „Vezi tu, este vorba despre întoarcerea la Sursă. Când muream, puteam să ne întoarcem la Sursă pentru o vreme şi să ne reactivăm capacitățile, cunoştințele şi energiile. Dar de când oamenii au descoperit cum să-şi mențină trupul în viață pe termen nelimitat şi s-au numit vrăjitoare sau înțelepți, evoluția a fost din ce în ce mai mult încetinită. Ar fi trebuit să elaborați în acelaşi timp nişte metode de reabilitare, o cale de a redobândi forțele, cunoştințele şi energiile pe când vă aflați încă în universul material. Momentan, numai unul dintre voi s-a preocupat de acest subiect, iar soluția găsită nu este deloc una pe care aş recomanda-o; este mai mult ceva de genul rotirii ceasului înapoi. Sunt câteva dinamici de care nu a ținut seama în cercetările sale. Care crezi că este cea mai mare putere a ta, Owen?”

„A..., păi, abilitățile mele ca mag presupun, inteligența, cunoaşterea muritorilor...”

Se uitară o vreme la oamenii care treceau pe lângă ei, o mamă cu două fete, un grup de tineri, un cuplu în vârstă şi trei fete.

„Cele mai lăudabile calități, dar mai este ceva în tine care este mult mai puternic, care îți depăşeşte puterile, acolo unde potențialul tău este cel mai mare”.

Owen o privea aşteptând, ştiind că este pe cale să afle un mare secret şi sentimentul de a fi privilegiat îl copleşi.

„Vreau să te gândeşti la lucrurile pe care le-am discutat astăzi”, adăugă ea ridicându-se şi punându-şi pălăria, „ar trebui să faci ceva în privința coşurilor, o mască faciala cu noroi montan am auzit că face minuni. La revedere, copilul meu”.

Şi plecă.

Owen o urmări îndepărtându-se şi dispărând printre oamenii obişnuiți de pe stradă. Atinse mica umflătură de pe față. Coşuri?

„Mai doriți ceva, domnule?”, chelnerul se aplecă înspre el.

„O vodka mare”

„Îmi pare rău, domnule, dar mă tem că nu avem voie să servim alcool minorilor, vă puteți orienta spre un sifon sau un milkshake?”

Capitolul 2

Sean era cel mai chipeş bărbat pe care Jennifer l-a întâlnit vreodată. Era înalt, brunet şi avea o scânteie în ochii de un albastru închis care îi făcea inima să o ia la goană. Era sufletul ei pereche, îl văzuse în visele de copil, citise o carte în care se spunea că sufletele pereche se întâlnesc în vise şi viziuni cu mult înainte de a se fi întâlnit în realitate.

Se însera, se uită la ceas întrebându-se dacă va veni, dar cu ploaia de afara era puțin probabil. Magazinul era mereu tăcut în zilele ploioase. Ceasul urmărea mai departe minutele. Sosise un nou transport de cărți multimedia, le va lua destul de mult timp până le vor vinde, dar mama ei insista întotdeauna să aibă ultimele noutăți, chiar dacă restul oraşului era cu mult în urmă.

Uşa se deschise.

Sean intră în librărie şi pretinse a fi interesat de ceva din secțiunea religie. Inima lui Jennifer tresări puternic, mâinile începură să îi tremure de emoție. Continuă selectarea ultimelor comenzi şi ca din întâmplare îşi făcu drum pe lângă mama ei.

Ploaia îşi schimbă direcția, bătând direct în fereastră. Se va uda până la piele. Ceasul anunță ora fixă. Sean se mută în secțiunea de umor.

„Pare destul de liniştit astăzi, este în regulă dacă plec după amiază? Mă gândeam să merg până la bibliotecă”, o întrebă Jennifer pe mama sa uitându-se cu atenție pe lista de comenzi.

„Bineînțeles, iubire, totuşi aş vrea ca altă dată să mă anunți mai din timp”.

„Scuze, vreau să fac nişte cercetări pentru deschiderea unei pagini web”, răspunse alergând spre cuier să îşi ia geanta şi se îndreptă spre uşă, trecând atât de aproape de iubitul ei încât putu să îi simtă mirosul de haine ude amestecat cu aftershave-ul pe care i-l dăduse. Îşi puse repede haina şi ieşi în ploaia grea care o lovea drept în cap.

„Jennifer”, o strigă mama sa, „pe ploaia asta, îți sugerez să iei autobuzul, îți vei recupera bicicleta mâine”, încheie dându-i câțiva bani şi ridicându-i gluga.

„Bine, mama”, zise roşind jenată, „te rog nu mă mai trata ca pe un copil, am 23 de ani pentru numele lui Dumnezeu!”

„Ştiu, dragă, nu mă pot abține”.

Jennifer băgă banii în buzunar şi o luă la fugă pe stradă în jos spre stația de autobuz.

În magazin, tânărul plăti un mic pachet de cărți cu anecdote înainte de a pleca. Jennifer îl aşteptă după colț şi îl înşfăcă de braț când trecu pe lângă ea. Se sărutară prelung şi apoi fugiră pe stradă de la un copac la altul căutând să se adăpostească de ploaie. Nu era faptul că lui Jennifer nu i-ar fi plăcut să îl sărute, îl iubea, dar într-un anume fel se simțea ciudat, nepotrivit şi nu putea să îşi dea seama de ce. Puse aceasta pe seama faptului că deşi avusese multe ocazii înainte de Sean, el fusese primul bărbat cu care ieşise. Cu toate acestea, nu îi plăcea să-l sărute prea mult timp.

„Te iubesc”, îi spuse Sean fetei în timp ce îi îndepărta câteva şuviţe de păr roşu care i se lipiseră de faţă, uitându-se în ochii ei verzi, dar în loc să o sărute se dădu înapoi surprins.

„Ce s-a întâmplat?” întrebă speriată că acesta i-ar fi putut citi gândurile despre sărutat.

„Nu ştiu. Era ca şi cum m-aş fi privit pe mine prin ochii tăi, ca şi cum tu ai fi fost eu sau cam aşa ceva. E în regulă, probabil că a fost numai imaginaţia mea”, încheie îmbrăţişând-o.

Jennifer îl îmbrăţişă şi ea uşurată; nu avea nimic de a face cu gândurile ei. Era atât de cald şi de puternic. Îi putea simţi muşchii sub haine. Tremura.

„Eşti bine?”

„Da. Doar că mi-am adus aminte de ceva de demult, am avut un frate geamăn. Întotdeauna am crezut că mi-l amintesc, dar mi s-a spus că a murit la naştere, o dată cu mama noastră. Dar îmi amintesc privind o faţă exact ca a mea când eram foarte mic. Mi s-a spus că era doar imaginaţia mea”.

„Mama şi fratele tău au murit la naştere?”

„Da, dar este în regulă acum. Nu i-am cunoscut de fapt niciodată aşa că nu prea îmi pot lipsi, nu?”

„Tatăl tău te-a crescut?”

„Nu, alţi oameni, nu mi s-a spus niciodată cine era tatăl meu”.

„Îmi pare foarte rău”, zise ea şi îl îmbrăţişă mai tare.

„Vrei cipsuri?”, continuă băiatul ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Îl privi cu atenție, tristețea dispăruse, fața sa arăta la fel de veselă şi entuziasmată ca şi a ei.

„Aş vrea”, îi zâmbi. Unul dintre lucrurile ei preferate erau cipsurile într-o zi rece şi ploioasă de vară. Sean părea că ştie mereu ce îi place, sau poate că îi plăceau aceleaşi lucruri se gândi. Erau sută la sută compatibili.

Skerries era un mic orăşel la nord de Dublin şi majoritatea oamenilor îi cunoşteau mama, aşa că îl aşteptă în stația de autobuz ca să cumpere cipsurile. Dorea să îşi păstreze legătura cât mai secretă pentru cât mai mult timp posibil. Nu exista intimitate într-un orăşel atât de mic şi de îndată ce s-ar fi dus vorba că are un prieten toată lumea ar fi început planurile de nuntă.

„Nu ştiam dacă îți plac cu oțet, aşa că am luat şi cu şi fără”, îi spuse el când se întoarse.

„Cu”

Îi dădu un pachet fierbinte şi începu să îl desfacă pe al său.

Norii se despărțiră lăsând să pătrundă razele soarelui, un curcubeu mare apăru pe cer. „Ploaia s-a oprit”, spuse ea, „ce ar fi să mergem să-i mâncăm pe plajă” Un pescăruş strigă pe cheu.

Este ca un vis se gândi ea.

Soarele începu să strălucească pe iarba proaspăt udată, pe case, pe copaci, dându-le o aură argintie magică. Îşi puseră hainele pe o bancă şi privind la mare începură să mănânce hrănindu-se unul pe celălalt şi sărutându-şi sarea de pe buze.

„Ai un gust bun cu sare şi oțet”, îi spuse Sean trăgând-o în brațe şi sărutând-o pasional. Simți cum se trezeşte în ea o energie interioară pe care nu reuşi să o stăpânească. Îi întoarse sărutul cu putere, lipindu-se de el. Sean ajunse sub pulover, îi simțea mâna puternică pe piele. Nici un bărbat nu o atinsese astfel în viața ei. Dacă astfel se simțea când un bărbat îi atinge talia, înțelegea atunci de ce oamenii fac atâtea lucruri prosteşti pentru sex. Îi simți mâna urcând spre sâni.

„Nu”, zise îndepărtându-l.

„Iartă-mă”, Sean îşi retrase mâna tulburat şi supărat, „nu vreau să te simți incomod, te iubesc, nu vreau să fac nimic care să te supere”, adăugă.

Fata respiră profund apoi expiră.

„Voiam să zic nu aici; şi trebuie să luăm măsuri de precauție”.

„Precauție?”

„Trebuie să iei..., ştii tu”.

„Ce să iau?”

„Un prezervativ Sean, trebuie să iei un prezervativ de la farmacie înainte de a face dragoste”.

„Deci nu eşti supărată pe mine?”

„Bineînțeles că nu, blegule, drept cine mă iei? Te iubesc, vreau ca tu să fii... ei bine, tu eşti... Doar du-te la farmacie, bine? Ne întâlnim la tine, este mai bine să nu fim văzuți intrând împreună”.

Îl urmări cum coboară pe strada principală şi simți cum panica pune stăpânire pe ea. Ce făcea? Se simțea speriată, dacă nu o va putea face? Voia, era poate singura

fată de 23 de ani încă virgină din întrega Irlandă şi era secolul 20 până la urmă. A făcut ce trebuia trimițându-l să cumpere prezervativ, îi dădea astfel timp de gândire, dar nu voia să gândească, dacă mai gândea mult o va lua la goană acasă şi se va ascunde sub pat. Dacă va începe să strige şi să geamă ca femeile acelea din filme? Cum va putea controla asta?

Odată ce consideră că a avut timp destul să cumpere contraceptive şi să se îndrepte spre locul de întâlnire, se ridică să plece, dar picioarele i se transformaseră în jeleu, „adună-te Jennifer", se încurajă. La urma urmei nu era prima femeie care să facă asta, toată lumea a făcut-o. În timp de o parte din ea o împingea să continue, o alta o făcea să se simtă nepotrivit. „Nu mai fi proastă", îşi zise trăgând aer în piept şi o porni spre locuința lui Sean. I se părea că toată lumea se uită la ea ca şi cum ar fi ştiut ce pune la cale. Nu, asta nu era posibil, trebuie să fi fost în imaginația sa, da, cu siguranță, numai în imaginația sa. Luă o ținută lejeră, capul sus, legănându-şi mâinile. Asta era, cu încredere. Poartă-te încrezător şi încrederea va veni.

Locuința era tocmai în partea cealaltă a oraşului. Toată lumea părea să fi ieşit special să o privească cum merge la iubitul ei.

„Bună ziua, doamnă Crow"

„Bună, Jennifer, frumos soare avem,"

„Da, foarte frumos. La revedere".

„Salut-o pe mama din partea mea, te rog".

„Da, o voi face".

Încă două străzi şi va ajunge.

„Bună, Jenni, nu eşti la magazin astăzi?”

„O, bună, Sinead, nu, merg la bibliotecă să iau nişte informații despre programarea unei pagini web”.

„Dar biblioteca este în partea cealaltă a oraşului”.

„Aşa este, trebuie să iau de la o prietenă o carte pe care i-am împrumutat-o, trebuie să o returnez astăzi, locuieşte chiar aici”. „Eşti un şoarece de bibliotecă, Jenny, ar trebui să ieşi mai des. Mergem diseară cu un grup la Carper pentru câteva pahare şi poate ajungem în Dublin în vreun club. Eşti binevenită dacă îți face plăcere”

„Mulțumesc, dar chiar vreau să-i dau de capăt chestiei ăsteia cu pagina de web. Vrem să scoatem magazinul pe internet, am putea astfel primi comenzi din toată lumea!”

„Bine, nu mă prea pricep la chestiile astea, dar sună bine. Ştii unde vom fi dacă îți schimbi gândul”.

„Sună super. Am să încerc să vin. Pa”.

„Pa”.

Trebuia să intre în hostel. Aşteptă după colț până când Sinead dispăru din vedere, verifică să nu fie văzută de nimeni şi alergă înapoi la uşa lui Sean.

Jennifer lucra la librăria mamei sale şi de trei ori pe săptămână făcea voluntariat cumpărături pentru câțiva localnici pensionari ca doamna Crow. Cu toții o considerau o tânără deosebită.

Cunoştea pericolele la care s-ar fi expus dacă ar fi practicat sexul neprotejat – SIDA sau o sarcină nedorită - auzise destule la TV şi citise în ziare. Dar un prezervativ

spart era ceva ce se putea întâmpla altora, nu ei. Astfel că atunci când Sean se întoarse în cameră arătând plouat, nu se gândi să îl întrebe dacă s-a întâmplat ceva rău. Crezu numai că era jenat de ce se întâmplase, chiar dacă se întâmplase de trei ori. Băieții irlandezi cred că sunt singurii din lume virgini la douăzeci de ani, se gândi.

La început, când îi spusese că nu ştie ce să facă, crezuse că glumeşte, dar după fața cu ochii în lacrimi îşi dădu seama că este purul adevăr. Cine şi-ar fi închipuit, dintre toți oamenii, ea să învețe un bărbat să facă dragoste. Bine că citise despre asta. Citise, de asemenea, şi că va fi o experiență de neuitat, dar acum se simțea rău. Nu că nu l-ar fi iubit pe Sean, îl iubea, era îndrăgostită până peste cap, doar că a face dragoste cu el simțea că este greşit ca şi cu sărutatul. Se întrebă dacă este ceva în neregulă cu ea, poate nu avea suficienți hormoni feminini sau ceva de genul acesta. Va căuta o carte despre asta. Sean sări în pat şi o îmbrățişă strâns.

„Este ca un vis", îi zise îmbrățişându-l la rândul ei.

Luni dimineața era senin şi cald, Jennifer luă nişte cereale şi merse să îşi ia bicicleta din magazie, o luase de la magazinul mamei ei cu o zi înainte, era treaba ei de fiecare duminică să curețe magazinul şi putu astfel să petreacă întreaga după amiază departe de casă şi de ochiul atent al mamei ei. Zâmbi în sinea sa. Se va întâlni din nou cu Sean la prânz.

Dar Sean o aştepta deja aproape de magazin, arătând foarte trist.

„Trebuie să merg la un interviu”, îi zise repede luând-o de mână, „mă întrebam dacă mi-ai împrumuta inelul tău pentru noroc. Sentimentul de urgență pe care i-l transmitea o îngrijoră. Arăta atât de nervos, căuta de ceva vreme un serviciu cu jumătate de normă şi acesta ar fi fost primul interviu. Zâmbi şi îi dădu inelul, îşi dori apoi să îl poată săruta, dar doamna Laire se uita insistent la ei din magazinul de peste stradă.

„Te iubesc” şopti cât să audă numai el.

„Oh, Jennifer, iubirea mea”, îi răspunse încercând să o sărute, dar ea îl respinse căutând să pară cât mai firească.

„Scuze” şopti, „vreau să păstrez secretul cât mai mult timp posibil. Nu ai idee cum este să trăieşti într-un orăşel micuț ca acesta”.

El se uită în jos, în mod clar foarte tulburat. Atunci îşi regretă nechibzuința şi îi luă fața în palme. Voia să îl sărute dar Sean se retrase. Îi sărută pe rând fiecare mână şi îi mângâie fața. Apoi se întoarse şi plecă. Fata se uită peste stradă şi văzu un zâmbet larg înflorind pe fața doamnei Liare. Îl privi apoi dispărând în josul străzii, era la fel de supărat. Dacă i-ar fi putut da măcar un sărut de noroc, se gândi pe când intra în magazin, dacă tot fuseseră date cărțile pe față. Cu puțin noroc mama sa nu va începe planurile de nuntă încă.

Sean dădu colțul, se prăbuşi pe jos şi începu să plângă. Trecuse multă vreme de când plânsese şi se simțea ca un prost, dar o iubea pe acea fată şi nu putea suporta faptul că nu o va mai vedea niciodată. Plânse

pentru viața pe care nu o va avea, pentru inima sa frântă, plânse pentru condamnarea pe care o va simți aceasta când îşi va da seama că a plecat. Când îşi va da seama că a rămas însărcinată. Plânse pentru neputința lui de a fi destul de puternic pentru a se lupta cu ei, pentru a o ține în siguranță. Plânse pentru copilul pe care nu-l va întâlni niciodată. Stătu pe bordură şi plânse până nu mai avu lacrimi, apoi se ridică şi îşi puse inelul ei pe degetul cel mic. Voise să îi ia o buclă de păr dar Cei Bătrâni i-ar fi putut-o lua şi apoi ar fi putut să o găsească. Nu, va lua numai inelul, ei nu puteau să-i ia inelul pentru că era din metal şi ei nu se puteau apropia de metale. Trase ultima lui suflare de libertate şi dispăru într-un copac.

Jennifer îşi privi ceasul: întârzia. Excursioniştii din timpul zilei plecaseră cu toții. Singurii oameni rămaşi pe plajă erau câțiva localnici care îşi făceau plimbarea de seară. Soarele apunea şi amurgul scălda nisipul, Jennifer citise undeva că amurgul era poarta dintre lumi. Se mai uită o dată de-a lungul plajei. Mama ei va închide magazinul în curând şi se va aştepta să o găsească acasă.

Îşi verifică mobilul: nici un apel pierdut, nici un mesaj. Nici nu ştia de ce se mai obosea, Sean nu avea telefon mobil. Se ridică, îşi luă bicicleta şi porni spre casă.

Ziua următoare fu mai rău, plecă mai devreme de la serviciu şi sună la hostelul lui Sean, omul de acolo îi spuse că îşi plătise toate datoriile şi returnase cheile în ziua anterioară. Ziua următoare, Jennifer îi spuse mamei ei că iese cu nişte prieteni şi îl aşteptă pe Sean în locul lor obişnuit până târziu în noapte.

Gândindu-se înapoi, conştientiză că plecase de la hostel înainte să vină la ea la magazin, ştia deci că va pleca atunci când îşi luase rămas bun. De ce?

Zilele trecură cu greu. După o săptămână inima îi era atât de grea încât nu se putea coborî din pat.

„Am auzit că este un virus gripal prin zonă”, zise mama ei, „începe cu nas desfundat şi febră”.

„Nu am gripă, mamă”.

Esther îi atinse fruntea, apoi îi luă pulsul, „nu ai temperatură” constată uimită, „sun la doctor să fac o programare”, adăugă. Erau multe lucruri cărora Esther le putea face față, dar boala copilului ei nu era unul dintre acestea.

„Nu mamă, sunt bine, doar ... am mâncat ceva nepotrivit, am nevoie de odihnă pentru vreo două zile, voi fi bine”. Cum ar putea să-i spună doctorului că avea inima frântă pentru că prietenul ei plecase fără nici o vorbă? Nu. Avea nevoie doar de două zile de liniște, se simțea epuizată.

Săptămâna următoare fu şi mai rea decât prima, nu crezuse că ar fi posibil, dar era. Îşi pierdu apetitul şi începu să-i fie rău toată ziua. Tot ce dorea era să doarmă, dar când reuşea somnul îi era bântuit de coşmaruri teribile. Se vedea condusă de un bătrân, un om rău şi nemilos. Mergea prin lume luând orice voia, omorând sau mutilând pe oricine îndrăznea să i se împotrivească. Joitan îi era numele, „tu şi cu mine uniți pe vecie” îi zicea şi ea era mulțumită, onorată. Coşmarurile o lăsau obosită, fără suflare şi acoperită de sudoare. Săptămânile

trecură şi coşmarurile se retrăseseră încet, începu să simtă din nou, revenind încet la vechea sa rutină.

În fiecare marți, de obicei, făcea cumpărături pentru doamna Crow şi voluntarul care îi ținuse locul cât fusese bolnavă îi aduse lista şi banii în timpul pauzei de prânz. Doamna Crow o privi şi îi spuse să intre în casă.

„Îți este greață?" o întrebă ca fapt divers.

„Foarte tare", răspunse Jennifer fără să gândească.

Doamna Crow atinse canapeaua de lângă ea şi turnă nişte ceai.

„Câți ani ai acum, Jennifer?"

„Douăzeci şi trei, doamnă Crow, douăzeci şi patru în câteva luni".

„Asta-i bine. Cel puțin ai vârsta majoratului. Să fi mamă singură este destul de greu şi fără a apare problema vârstei. Dacă ai fi fost mai tânără probabil ar fi încercat să dea copilul spre adopție".

Jennifer tocmai voia să întrebe ce copil, dar privirea doamnei Crow spunea totul. Simți cu sângele îi invadează obrajii „nu, nu sunt... adică sunt doar supărată pentru că..."

„Şi băiatul, este prin jur?"

Jennifer îşi simți mâinile şi picioarele grele şi reci, inima începu să-i zvâcnească şi lacrimi grele să îi umple ochii.

Doamna Crow o luă în brațe „gata, gata, copila mea. Vei fi bine".

Capitolul 3

Problema unui corp atât de tânăr era că îi crea dependență. Din care cauză, Owen se gândise de multe ori să grăbească procesul de îmbătrânire dar nu era recomandat indiferent de perioada de timp. Cel mai bine era să lase corpul să îmbătrânească sau să întinerească în propriul ritm, ritmul muritorilor.

Acum constată chiar că era plăcut să rămână la douăzeci de ani pentru totdeauna, societatea îşi iubea tinerii. Venera tinerețea. Femeile roiau în jurul lui precum albinele la miere.

Simțea căldura dimineții în oasele tinere şi îşi dori să se poată scufunda într-un râu. Santorcaz nu era alegerea potrivită pentru o vară târzie, prea mulți oameni, străini, se refugiau acolo de căldura Madridului, dar decise să rămână acolo până la toamnă, timp suficient pentru a pune la cale un plan de acțiune.

Analiză îndelung indiciul pe care Custodele i-l dăduse, părea mai degrabă ciudat – un mic şal roz cu panglici de jur împrejur. Trebuia să fie un indiciu foarte important care să îl ajute să treacă testul. Tot ceea ce trebuia să facă era să îi găsească utilitatea.

Scoase micul carnețel din buzunar, „Spania, Custodele, indiciu. Care să fie rezolvarea?” citi cuvintele iar şi iar.

Dacă va trece testul va putea să-şi țină promisiunea făcută mamei sale adoptive, Aeoife, cu atâtea secole în urmă. Va urma Calea Vrăjitoarelor pentru o sută de ani

şi în acelaşi timp va putea deveni Păstrătorul Medalionului, atâta timp cât înțelepții nu vor afla că el devenise vrăjitor, ceea ce nu se va întâmpla pentru că nici un preot întreg la minte nu ar fi făcut aşa ceva.

Calea Vrăjitoarelor era necunoscută Consiliului Înțelepților, era străină, acționând în altă sferă a realității. Nu îşi putea imagina vreo vrăjitoare mai puternică decât el, dar Custodele spusese că există aşa că acest fapt era indubitabil.

Custodele apăruse la momentul stabilit, dar de ce îi dăduse un şal? În mijlocul verii: Scrise: „şalul este pentru numărul 13" şi puse carnețelul deoparte.

Notițele erau cifrate şi nimeni nu va putea niciodată sparge codul. Ținea mai multe astfel de carnețele. Îl ajuta să țină evidența tuturor evenimentelor importante din viața sa, care altfel ar fi dispărut în curgerea secolelor.

Privindu-se în oglindă observă că arăta mai bine acum, dispărându-i coşurile şi petele de pe față, poate datorită băilor de soare pe care le făcuse la piscina din apropiere. Se întoarse la fata care stătea întinsă în pat şi o îmbrățişă strâns. Ea îi zâmbi gemând uşor. Ar fi stat o veşnicie cu ea, dar trebuia să se apuce de treabă şi pentru asta trebuia să facă nişte vizite la bibliotecă.

„Trebuie să pleci. Soțul tău trebuie să se întoarcă dintr-o clipă în alta".

„Deja? Atunci trebuie să plec" îi răspunse sărind din pat şi îmbrăcându-se.

Se gândi că era păcat că trebuia să părăsească Santorcaz, dar în acest mic orăşel nu erau ferestre bune

spre arhive. Cele mai bune căi de acces erau colțurile uitate ale vechilor biblioteci, nu erau chiar arhive, mai mult ca nişte linii de gânduri înregistrate în baza de date umană publică a înțelepciunii.

Muritorii se fereau de aceste colțuri care îi făceau nervoşi, dacă stăteau prea mult într-o astfel de zonă simțeau fluturi în stomac şi o incontrolabilă dorință de a pleca de acolo. Dacă ar fi insistat poate că ar fi reuşit să se conecteze la informații, dar ceilalți muritori i-ar fi considerat pur şi simplu nebuni.

Stând pe spate, o urmări pe fată îmbrăcându-se, bichinii îi lăsaseră urme albe pe sâni şi fese, dar în rest pielea avea o frumoasă nuanță maro aurie. Se sărutară şi îşi promiseră unul altuia iubire eternă, apoi ea fugi pe scări şi ieşi din vechea clădire. O urmări alergând prin piață şi apoi pe stradă în jos. Nu aşteptase cu nerăbdare această plecare.

„Uită".

Fata încetini ritmul, alergarea de dimineață fusese cea mai bună idee din această vară, o obosise din cale afară, era extenuată. Se va întinde puțin înainte ca soțul ei să se trezească.

Owen părăsi Santorcaz mai târziu în acea zi. De două luni pur şi simplu călătorea prin lume pierzând o grămadă de timp sub pretextul încercării de a afla simbolul şalului şi utilitatea lui în magie.

Una dintre opriri fusese Brazilia. Avea o casă acolo şi personal care o îngrijea evitând ca jungla să pună stăpânire pe proprietate. Trimisese o scrisoare de

recomandare avocaților săi din Londra, prezentându-se ca nepotul său. Îşi dăduse acces la orice ar fi fost necesar pentru următoarele câteva luni cât plănuise să stea la Londra. Planul inițial fusese să se pretindă fiul său, dar Harry Johnson, avocatul său, îl cunoştea pe Owen în persoana unui bătrân de nouăzeci de ani. Era mult mai convingător să se prezinte ca nepotul său. Cu cât mai puține întrebări, cu atât mai bine.

Călătoriile erau grozave în acest secol, ceea ce i-ar fi luat un an să călătorească acum jumătate de secol îi luase acum două luni, acum într-o țară, în ora următoare în alta. Era incredibil ce reuşiseră muritorii să facă de când intrase în modul invizibil. În curând vor deveni la fel de puternici ca magii! se gândi.

Tehnologia de comunicare a muritorilor depăşise şi ea bariera luminii. Owen descoperi internetul. Îl fascina să privească firele energetice sărind dintr-o țară în alta. Dar navigarea pe valurile electronice distruse o mulțime de servere, lăsându-l pierdut în tot felul de birouri ciudate şi frumoase, aşa că se văzu nevoit să utilizeze internetul în modul muritor, cu un computer.

Ar fi fost mai rapid pentru el să îşi facă cercetările la nivel eteric dar nu voia să i se ia urma. Cel mai înțelept era să facă acest lucru la nivel material cât de mult posibil, înțelepții erau recunoscuți pentru incapacitatea lor de a sta într-un corp fizic pentru mult timp, majoritatea aveau prezența fizică minimă de existență, corpurile lor păstrându-şi metabolismul la nivelul minim necesar doar pentru a se menține în viață. Acesta era

motivul pentru care lui Owen îi plăcea în universul muritorilor, era teritoriul lui.

De asemenea, era considerat o autoritate în problemele muritorilor şi nici nu ştia prea multe despre muritori.

După mult sex şi câteva cercetări la bibliotecă, înțelese că şalul era utilizat în special pentru căldură, protecție, dragoste, invizibilitate şi creştere. Şalurile puteau avea multe utilizări în magie, dar puteau fi întâlnite cel mai des în adăpostul vrăjitoarelor, mai ales un şal ca cel pe care îl avea el – roz, moale, cu panglici în toate cele patru colțurile.

Era la Londra când făcu în sfârşit un progres în această cercetare. Nu mai fusese în Londra de multă vreme. De obicei stătea la hotel, era confortabil şi anonim. Dar pentru această vizită decise să stea la una dintre reşedințele sale. Avea să contacteze câteva vechi cunoştințe, sau cum spusese tuturor „cunoştințe ale bunicului său". Arăta atât de tânăr încât nimeni nu avea cum să îl recunoască.

Nu erau prea mulți muritori pe care să-i poată considera prieteni, şi cu atât mai puțin nemuritori. Dar îl prețuia foarte mult pe Harry Johnson. Harry era unul dintre puținii muritori în care avea încredere. Îşi amintea de el ca un tânăr studios, mândria şi bucuria tatălui său. Deveniseră destul de apropiați atunci. Astăzi, Harry era bătrân dar încă muncea şi administra imobiliarele familiei O'Neil.

Bătrânul fu încântat să afle noutăți despre prietenul său Owen senior, că este încă în putere, în Brazilia, căsătorit cu o tânără şi frumoasă regină şi că o duce bine în toate privințele.

„Ce s-a întâmplat cu Owen junior, tatăl tău?” întrebă Harry.

Owen luă o înghițitură de ceai, ar fi trebuit să se gândească la toate aspectele înainte de a veni, a fost o mare neglijență că nu şi-a făcut corpul de vârsta de cincizeci de ani.

„Tată, a decedat în urma uni accident la curse, i-a frânt inima bunicului, dar acum mă are pe mine, astfel că moştenirea este în siguranță”.

„Îi semeni perfect bunicului tău. Ai la fel de mult tact ca un taur într-un magazin chinezesc”, zise Harry râzându-şi în barbă.

Owen nu putuse niciodată să înțeleagă micile glume ale lui Harry, dar era bine să fie din nou împreună, nu se aştepta să îl găsească în viață şi arătând atât de bine.

„Privind aceste informații, este evident că bunicul tău te ține la mare cinste”, conchise bătrânul recitind scrisoarea de recomandare pe care o primise de la Owen senior cu câteva zile înainte, „casa din Oak Place, portofoliul european. Spune-mi, te rog, tinere, ce ai de gând să faci cu toate acestea?”

„Păi, să le facem să crească d-le Johnson, asta este tot ce au făcut şi vor face O'Neil”.

Harry Johnson zâmbi şi se lăsă pe spate, orice dubii ar mai fi avut cu privire la identitatea băiatului se risipiră

instantaneu, tânărul nu putea fi mai asemănător cu bunicul său oricât ar fi încercat. Asemănarea fizică era uimitoare şi ea. Şi cu asta Harry scoase cheile din seif.

Owen semnă actele necesare şi plecă imediat. Merse direct la Oak Place. Casa fusese închisă pentru mulți ani, protecția pe care o lăsase era la locul ei la fel de puternică dar curgerea anilor îşi pusese amprenta, era nevoie de o renovare. Harry menționase acest lucru la întâlnire; vizitase clădirea de îndată ce primise scrisoarea de la Owen. Discutase deja cu o echipă de constructori şi decoratori să vină să execute lucrările necesare începând de săptămâna viitoare. Owen avea prea multă încredere în Harry pentru a protesta şi acum realiza că făcuse bine că se abținuse de la orice comentariu.

Bagajele sosiseră de la hotel şi le duse în studiou, singurul loc neatins de timp şi de praf. Petrecu primele câteva ore întărind protecția casei şi simțind țara şi poporul său. Era o singură persoană pe care trebuia neapărat să o viziteze cât mai curând în Insulele Britanice. Evitarea unei vizite la Aeoife, mama sa mag, ar fi fost lipsită de tact. Planifică deci o scurtă vizită de îndată ce va avea timp. Îşi va pune la punct casa mi întâi, apoi va pregăti vizita. Ştia că Aeoife era undeva în Anglia sau Irlanda. Nu-i prea plăcea să călătorească, cu atât mai puțin să schimbe reşedința. Trebuia să îi spună despre interviul cu Custodele, deşi era sigur că aceasta era la curent cu toate, dar era de bun simț să îi povestească el întâmplarea. Se mai gândise că nu era o idee rea să o întrebe dacă ştia ceva despre al Treisprezecelea şi despre

şal. Altfel nu i-ar fi spus nimic chiar dacă ar fi ştiut. Misiunea ei era să îl învețe Calea, nu să rezolve testul în locului lui. De îndată ce va înțelege la ce folosea şalul o va căuta. Se decise să demareze investigațiile asupra şalului mai degrabă decât în privința numărului treisprezece care presupunea analiza unei grămezi de date. Îi va lua ani să treacă prin toate. Ar fi fost frumos să găsească ceva care să facă legătura între cele două, dar până acum nu apăruse nimic.

Londra deveni mai rece şi întunecată pe măsură ce toamna puse stăpânire pe oraş. Era aici doar de două săptămâni dar timpul părea să se întindă între mulțimile grăbite de bărbați şi femei îmbrăcate la costum, întotdeauna cu mobilul într-o mână şi servieta în alta. Erau şi o mulțime de turişti, ceea ce era nou, amintindu-şi când turismul era ceva ce englezii practicau, nu ce ar fi făcut alții în Anglia.

„Biblioteca se închide, domnule”, îl anunță peste umăr o femeie muritoare, „oh, ce frumos, îmi permiteți?”, adăugă uitându-se la şal.

Vru să o transforme în cenuşă, apoi se gândi să o seducă. Se uita la şal cu o duioşie copleşitoare, ceea ce îl făcu să gândească că intervenția ei s-ar putea dovedi utilă. Dădu din cap, încurajând-o să continue.

„Este atât de frumos, exact ceea ce căutam, este un cadou pentru cineva? Sau este pentru copilul dumneavoastră?”

„Mă scuzați?”

„Şalul de copii, pentru cine este?”

„Ah, este al meu, adică, vedeți…” se bâlbâi simțind un nod în stomac. Un şal pentru copii. „Este pentru un prieten, tocmai are un copil, adică, soția lui a născut”.

„Roz, o fată. Îmi puteți spune de unde l-ați luat? Termenul meu este în mai şi am tot căutat un şal de acesta de luni întregi. Va fi galben desigur, deşi eu sper să fie fată, dar nu pot fi sigură.

„Este băiat”, zise uitându-i-se spre burtă. Nu era o idee bună să se împerecheze cu o muritoare însărcinată. Bebeluşii aveau un mod de a absorbi energia pe care alți muritori nu o aveau. Păcat, era destul de atrăgătoare şi mirosea foarte frumos.

„Ciudat. Şi soțul meu a zis că va fi băiat”.

„Da, bine, mai bine plec”, zise trăgând şalul din mâinile viitoarei mame şi împăturindu-l în servietă. Tânăra femeie murmură despre ora de închidere a bibliotecii şi se îndreptă spre următoarea masă să gonească cititorii de pe domeniul ei.

Deschise servieta şi se uită la şal pentru câteva secunde. Asta însemna că va trebui să aibă un copil? De ce ar fi vrut Custodele ca el să aibă un copil? Şi ce avea a face un copil cu numărul treisprezece? Spera mai presus de toate că nu va trebui să aibă treisprezece copii. Era destul de dificil să găsească o mamă pentru unul singur, dar pentru treisprezece? Consiliul îl va exclude fără nici o întrebare. Îşi adună notițele, care includeau numeroase subiecte pentru a dezorienta orice înțelept care ar fi încercat să-i spioneze cercetările, îşi puse haina şi părăsi biblioteca.

Era deja întuneric afară. Îi displăcea Londra toamna, dar nu atât de mult ca iarna. Simți câțiva stropi grei căzându-i pe față şi se întrebă ce i-ar fi acoperit capul şi l-ar fi făcut să arate bine în acelaşi timp, pălăriile erau în afara discuției în aceste timpuri. Trebuia să caute ceva numit hanorac.

Capitolul 4

„Oh, Sfântă Maria Maica Domnului, Iisuse Hristoase atotputernic, nu lăsa să fie adevărat! Nu fetița mea! Nu Jennifer!” strigă Esther, apoi îşi îngropă fața în mâini şi suspină.

„Gata, gata, Esther, nu este sfârşitul lumii”, zise doamna Crow bătând-o uşor pe mână şi conducând-o spre canapea. „Cu toții ajungem aici. Nu este nimic rău la un copil”.

Esther îşi pierdea foarte rar cumpătul, se întâmplase când îi murise mama, când se căsătorise cu tatăl lui Jennifer şi acum. Fetița ei, toate planurile pe care le făcuseră pentru viitor erau distruse. Îți sacrificase viața ca să îi dea ce era mai bun fiicei ei, ca să aibă o viață cu adevărat bună, o şansă, o educație potrivită. Acum asta. Era sfârşitul lumii.

„Te rog, mamă”, şopti Jennifer, dar nu se putu uita la ea. Stătea pur şi simplu lângă uşă, strângând cu putere mânerele genții, ce-a fost mai greu a trecut, gândi ea, ce-a fost mai greu a trecut.

„Poftim, bea puțin ceai, te va face să te simți mai bine”, o îndemnă doamna Crow pe Esther, ştiind că o ceaşcă cu ceai făcea minuni în privința minților şi inimilor zguduite

„Fetița mea, o Doamne, Jennifer”, continuă Esther după ce puse ceaşca cu ceai la loc pe tavă, nu se simțea de loc alinată de ceai, totul era mult prea serios.

„Mamă, va fi în regulă, voi face față”.

Cum oare se va întâmpla asta, se întrebă Esther, Jennifer, ea însăşi, era încă un copil întotdeauna răsfăţat şi protejat. Poate asta era. Poate o protejase prea mult, poate ar fi trebuit să fie mai dură şi poate ar fi trebuit să o lase să vadă toate mizeriile din lume, mizerii cauzate de bărbaţi iresponsabili. Acum copila ei era singură cu un copil de crescut.

„Dar tatăl? Ce spune despre asta?" întrebă.

Tatăl plecase. Îşi plătise chiria, îşi împachetase lucrurile şi plecase. Nici un cuvânt, nici un semn de la el. Nimic.

„Sunt sigură că băiatul a avut motivele lui", zise doamna Crow.

„Cu siguranţă le-a avut, doamnă Crow, doar ştiţi cum sunt bărbaţii. Este tipic pentru ei să se folosească de fete pentru intenţiile lor murdare şi să dispară când un bebeluş este pe cale să vină" izbucni Esther. Era o capcană atât de evidentă şi fata ei se dusese direct în ea.

„Trebuia să ai o viaţă mai bună decât asta Jennifer, îţi aminteşti? Cum vei face asta cu un copilaş de crescut?", o întrebă pe fată, mândria şi bucuria ei. „Şi cum ne vom permite să întreţinem copilul. Magazinul abia ne aduce nouă bani suficienţi pentru hrană şi haine".

„Am să-mi iau altă slujbă, mamă".

„O slujbă? Cine„ o să ţi-o dea? O mamă necăsătorită".

„Când tata te-a părăsit, tu ţi-ai luat o slujbă".

„Dar ne-am căsătorit întâi şi după aceea a plecat!"

Doamna Crow ştia ce gândeşte Esther – ce vor zice oamenii. Dacă se va duce vorba despre acest nefericit

eveniment, magazinul putea să rămână fără clienți. Deşi majoritatea clientelor Estherei erau tinere mame, acestea erau căsătorite cu copii legitimi.

„O putem trimite la Londra, am un prieten care caută o menajeră", spuse bătrâna, „acolo Jennifer va putea naşte. După ce totul se va termina se va putea întoarce".

„Da mamă, Londra este mare şi doamna Crow mi-a spus că acea prietenă are o casă mare, pot curăța şi găti, iar seara pot merge la şcoală".

Mama ei o luă în brațe, „de ce nu mi-a spus mai devreme despre copil?" o întrebă dându-şi seama că această discuție se purtase deja, „of, copilaşule, de ce nu ai venit la mine mai întâi?"

Jennifer nu realizase în ce situație se află până când doamna Crow nu îi spusese, aşa că nici prin minte nu-i trecuse să discute cu cineva subiectul.

„Dragă Esther, ştii că sunt pe lume de foarte multă vreme, acestea nu sunt lucruri care să-mi poată fi ascunse. Bineînțeles că Jennifer avea să vină la tine, este fiica ta, doar că este mai bine aşa, să ai pe cineva care să privească lucrurile din exterior", zise doamna Crow pentru a o linişti pe viitoarea bunică.

Mintea lui Esther schimbă direcția, era totuşi secolul douăzeci, fiica ei nu trebuia să îndure această soartă, nu în aceste zile.

„Dar ce-ați spuneți despre nava aceea care scoate fetele în apele internaționale?"

„Să fac avort?", întrebă Jennifer. Se gândise la asta, îşi planificase când aflase că este însărcinată, când era

supărată pe Sean pentru că plecase fără să îşi ia măcar rămas bun, fără un cuvânt, furându-i inelul.

„Nu pot să avortez, mamă. Îl iubesc. Iubesc acest copil". Chiar îl iubea – copilul ei şi al lui Sean.

„Of, biata mea copilă, chiar te-a vrăjit. Bastardul. Va răspunde pentru asta, vom pune poliția pe urmele lui, nimeni nu se poate evapora, nu cu tehnologia pe care o avem. Poliția poate urmări pe oricine".

Dar doamna Crow deja fusese la poliție şi completase un formular pentru persoane dispărute. Bătrâna doamnă o îndemnă din nou pe Esther să se aşeze pe canapea şi să bea puțin ceai.

„Dacă nu avortezi, îți vei sacrifica viața pentru o greşeală stupidă", zise sorbind din ceai, „of, Jennifer, de ce nu ați folosit contraceptive? Eşti o fată educată, ți-am spus mereu ce trebuie să faci în aceste situații. De ce nu v-ați protejat?"

Jennifer se simți stânjenită. Făcuse tot ce trebuie. Nu era vina ei. Îşi aminti sfârşitul acela de săptămână, şi-l amintea pe Sean mergând la farmacie şi ochii i se umplură de lacrimi. Merse la fereastră şi se prefăcu că se uită afară. Lacrimile o dădeau de gol. Nu îi plăcea să plângă în fața cuiva.

Ploaia lovea puternic fereastra făcând un zgomot puternic, cerul era întunecat, închis, trase perdeaua deoparte şi îşi lipi fruntea de sticla rece, era atât de întuneric, atâta apă. Avu sentimentul că nimic nu-i va supraviețui acestei imense căderi de apă. Cireşul mamei

ei îşi lăsă la pământ ultimele frunze incapabile să reziste forței cu care apa curgea din cer.

Deodată începu să audă sunete de clopoței. Era ca şi cum printre picături erau mici clopoței care îi făceau inima să sune. Îşi apropie urechea de fereastră. Venea din grădină.

„Sean!” strigă şi fugi prin ploaie. Închise ochii şi îşi întoarse fața spre cer primind din plin ploaia rece. Sunetele cristaline se făcură din nou auzite. Veneau de undeva din stânga. Merse încet ca să nu piardă sunetul. Se auzea din colțul ei, unde când era mică obişnuia să îşi planteze florile preferate.

„Oh, Doamne!” zise şi căzu în genunchi. Stătea în fața tufişului pe care îl plantase pentru zâne când avea opt ani, micuțele flori albastre în formă de clopoțel se legănau în ploaie. De acolo venea sunetul.

„Doamne, Dumnezule, înebunesc” zise atingând micul clopoțel care îi lăsă pe deget o urmă argintie.

Simți mâna doamne Crow pe umăr. Îi adusese o umbrelă.

„Inima are atât de multe feluri de a ne vorbi, Jennifer, tu ştii în adâncul ei cine i-a trimis această muzică”.

Se uită la bătrână uimită. Oare poate auzi şi ea?

„Uneori, când unul dintre iubiți dispare, îşi poate trimite vocea celuilalt prin sunete de clopoței, sau cel puțin aşa se zice. Eu n-am auzit niciodată, dar totuşi domnul Crow nu a fost tocmai tipul romantic, dacă înțelegi ce vreau să spun”.

Jennifer luă mâna bătrânei în ale sale. Un alt mit. Mai degrabă era doar ploaia care cânta pe o țeavă veche. Sunetul dispăru şi o dată cu el şi Sean.

„Haide, drăguță, nu vrem să te îmbolnăveşti. Acest tânăr Sean este în viață, bine merci pe undeva, asta este sigur".

„Chiar crezi asta?"

„Ce-ți spune inima?"

„Că este în viață şi că mă iubeşte".

Doamna Crow zâmbi. Adevărul unei inimi tinere este de necontestat. Dacă oamenii nu ar înceta să îşi asculte inima o dată cu vârsta, lumea ar fi un loc mai frumos, se gândi , „să ne întoarcem înăuntru şi să vedem ce e de făcut cu mama ta".

Dar mama sa nu era uşor de liniştit. Nu încă. Jennifer va pleca cât mai curând posibil. Le va spune prietenilor că merge la Londra să se căsătorească cu prietenul ei. Astfel, deşi se va afla că este însărcinată nimeni nu va putea spune dacă este sau nu căsătorită. Va rămâne la Londra cât de mult va putea după naşterea copilului, astfel încât la întoarcerea în Skerries să poată spună că mariajul ei a fost un eşec şi că a trebuit să divorțeze. O femeie divorțată va fi întotdeauna acceptată de societate, față de o mamă nemăritată.

A doua zi îşi cumpără bilet pentru Londra. Nu urâse niciodată Skerries, de fapt chiar iubise oraşul, dar îşi aducea aminte cum în urmă cu câțiva ani ea însăşi se comportase față de o fată care rămăsese însărcinată. Fata plecase până la urmă să locuiască la mătuşa sa la

Liverpool. Nu era ca şi cum oamenii ar fi aruncat cu pietre în ea sau ar fi insultat-o. Nimic de felul acesta. Ci doar au evitat-o. Nici un salut, când trecea pe stradă era ca şi cum nu ar fi existat. Doar priviri dezaprobatoare şi discuții pe la spate. Familia fetei mergeau mereu cu capul plecat, ceea ce adăuga un plus de suferință la ruşinea pe care deja o simțea.

Dacă oamenii ar fi aflat despre ea, cu siguranță ar fi încetat să mai frecventeze magazinul mamei ei. Poate ar mai fi venit umblând după ceva bârfe, căutând câteva detalii sordide, dar nu ar mai fi cumpărat nimic, căutând doar ceva care să pună paie pe foc.

Jennifer se simți înconjurată. Londra era mare, putea dispare acolo. Se simțea speriată.

Coborî pe plajă şi urmări apusul soarelui. O tânără femeie trecu cu trei copilaşi şi un câine, un Springer spaniel. Câinele alergă direct spre ea gudurându-se în semn de salut. Cel mai în vârstă dintre copii, o fetiță blondă, îl urmă „nu-l băga în seamă, este inofensiv. Vino Charlie!”

Fetița trase de câine care se încăpățâna să se gudure în continuare, uitându-se cu insistență la Jennifer. Mama se întoarse şi o salută, apoi se apropie. Câinele nu se clintea, Jennifer crezu că o va ajuta pe fetiță să recupereze animalul, dar aceasta trecu pe lângă ei şi se i se opri în față zâmbind.

„Câteodată, totul pare întunecat şi fără sfârşit”, zise, „dar nu uita că după orice iarnă vine inevitabil primăvara”. Apoi îi dădu lui Jennifer un trandafir alb

„marea tocmai mi-a dat un cadou, cred că era pentru tine”. Cu aceste cuvinte femeia se întoarse şi plecă, „Charlie, vino băiete”, zise iar câinele o urmă sărind şi alergând de colo colo, ridicând nori de nisip.

Jennifer se uită după ei îndepărtându-se şi îşi dădu seama că nu răspunsese la salut. Se uită la trandafir, era proaspăt. Se întrebă cum reuşise să rămână astfel în timp ce plutea în apa sărată. Ştiințific era imposibil. Cineva probabil în scăpase. Pentru o clipă crezu că este din argint în lumina soarelui.

„Mulțumesc”, zise către femeia care acum era la mare depărtare cu copiii săi.

Femeia se întoarse şi îi făcu cu mâna, uimind-o pe Jennifer, era ca şi cum ar fi auzit-o. Jennifer îi făcu şi ea cu mâna şi plecă.

„Iarna întotdeauna devine primăvară”, se gândi şi se înveseli pentru prima dată după mult timp. Va avea un viitor luminos, trebuia.

Capitolul 5

Să aibă copii era o decizie importantă, problema nu era să seducă o femeie muritoare, ci să o găsească pe cea potrivită.

Un copil, hotărî. Un copil care va fi numărul Treisprezece, să se îngrijească alții de ceilalți doisprezece.

Cel mai simplu mod de a face un copil mag era ca un mag să aibă un copil. Mulți magi se născuseră din muritori, era un salt în evoluție, la un moment dat supa genetică avea exact consistența necesară pentru a crea o ființă care era conştientă nu numai de lumea înconjurătoare, ci şi de alte lumi din jurul acesteia. Dimensiunile Astrale, Eterice, a Înțelepților şi a Luminii cu locuitorii lor, nevăzute majorității oamenilor. Acestea erau tărâmurile unde cunoaşterea imortalității şi manevrarea materiei şi a spațiului îşi aveau rădăcina, o dată pătruns în aceste locuri cel care cândva fusese muritor devenea vrăjitoare sau preot. Cel puțin aceasta era teoria. Nici un Preot nu ştia cum devenise Preot. Dar dacă un mag se cupla cu o muritoare, copilul cu siguranță era mag. Saltul evolutiv era 100% moştenit.

Femeia muritoare aleasă va trebui să fie foarte elevată, la urma urmei nu era cineva oarecare, ci asigurătoarea moştenirii lui în univers, păstrătoarea seminței lui. Copilul lui va fi cu un cap deasupra tuturor.

Trebui să petreacă o săptămână întreaga în dimensiunea Astrală, era fără precedent. Întâlni diferiți membrii ai Consiliului care îşi făcură apariția ca din

întâmplare, căutând să afle ce punea la cale. Pe cât erau de neîndemânatici în dimensiunea fizică, erau pe atât de pricepuți în Astral, dar Owen rămăsese cel mai bun şi în acest domeniu.

Reveni în dimensiunea materială cu gândul că nu aceasta era idea lui despre relaxare şi întrebându-se de ce şi-a dorit să devină membru al Consiliului la urma urmei. Dar, cu timp în urmă, în tinerețe a învățat imediat că deprinderea petrecerii timpului în Astral era esențială pentru membrii Consiliului, şi asta era tot ce conta până la urmă. Putea trece dintr-o dimensiune în alta cu foarte puțin efort şi consum de energie, dar era suficient pentru a fi detectat, nici măcar un Custode nu putea opri acest lucru, chiar dacă ar fi încercat.

Dimensiunea Astrală era cea mai accesibilă muritorilor elevați, aceştia călătorind complet inconştienți prin ea. De cele mai multe ori când deveneau conştienți că se află altundeva credeau că au vreo experiență religioasă şi îşi pierdeau timpul cercetând lumea materială deja cunoscută. Asta arăta cât de limitată poate fi mintea umană.

Merse la bucătărie să mănânce ceva. Descoperi că nu era nimic acolo cu excepția unui strat subțire de praf şi pânze de păianjen. Uitase să cumpere mâncare înainte de a intra în Astral, iar acum trupul său avea nevoie de hrană – care nu era nicăieri. Îşi puse haina pe el şi ieşi să caute un restaurant, era ora trei după amiaza în Londra şi spre disperarea lui găsi toate restaurantele şi pub-urile închise.

Coborî o stradă părăsită, înghețând de frig, ud şi înfometat dorindu-şi să fie din nou în Santorcaz, unde putea găsi mâncare la barul local la orice oră, unde soarele strălucea în fiecare zi cel puțin pentru câteva ore şi ploaia înceta să curgă din cer pentru foarte multe luni.

„Patru lire şi douăzeci de bani”, zise barmanul dându-i băutura şi diferite pachețele cu chipsuri şi alune.

Se aşează lângă radiator şi mâncă pe nerăsuflate până când nu mai rămase nimic în pungi. Hotărî că va fi nevoie să angajeze pe cineva care să aibă grijă de casă şi care să-i facă de mâncare. Ar fi putut folosi magia ca să teleporteze ceva de mâncare, dar magia în lumea materială nu era recomandată pentru un mag care nu vrea să fie detectat. În afara faptului că ar fi adus la cunoştința oricărui mag din acest univers locația în care se află, ar fi consumat extraordinar de multă energie pentru a echilibra deplasarea atomilor dintr-o parte fără a crea haos în altă parte, iar aceste efort era prea mare numai pentru a obține ceva de mâncare.

În drumul spre casă intră în magazinul local şi cumpără un ziar, erau o mulțime de oameni care căutau de lucru, de toate vârstele cu diferite specializări, dar niciunul nu părea potrivit. Avea nevoie de cineva tânăr şi discret, destul de isteț să se ocupe singur de necesitățile zilnice ale menajului fără a fi mereu îndrumat. Nu voia o persoană prea în vârstă pentru a-l privi de sus, sau prea tânără pentru a-l considera de seama lui. Sună la ziar pentru a publica un anunț, apoi îşi făcu o cafea i se retrase în studiou.

Săptămâna următoare fu una lungă, în afară de constructori, Harry trimisese o echipă de inspectori care să verifice electricitatea şi ţevile de apă, toate trebuind să fie înlocuite şi aduse la standarde moderne. Asta însemna că pe lângă muncitori, va fi şi o echipă de electricieni şi instalatori care să dărâme ziduri şi să murdărească ceştile de ceai pe tot parcursul zilei, în fiecare zi.

Firma de decoratori nu întârziară să apară. Aceştia voiau să îi dea casei un aspect de anii 1800, dar Owen nu fu de acord, el iubea secolul douăzeci şi unu.

Era sâmbătă şi în cele din urmă reuşi să se aşeze în intimitatea studioului său şi să îşi acorde un timp bun de gândire. Mirosul de ipsos umed amestecat cu decenii de praf era destul de copleşitor, dar nu permise niciunui muritor să intre în studiou, nimeni în afară de el – o simplă vrajă de etanşare oprise moleculele de praf şi muncitorii curioşi să pătrundă acolo.

Trecu în revistă rezultatele de până atunci şi unul nu putu fi ignorat: Custodele voia ca el să aibă o fată, dar fetele, precum dublurile lor adulte erau un soi imposibil. Nu era nici o modalitate de a controloa un astfel de copil, mai ales că erau mai mari şanse ca aceasta să devină vrăjitoare decât preot, iar vrăjitoarele erau nişte creaturi imprevizibile şi periculoase. Owen voia ca urmaşul său să fie ca el, să devină membru în Consiliu, să fie cineva pe care să îl poată învăța tot ceea ce ştia. Mă rog, aproape tot ce ştia.

Era destul de dificil să caute femeia potrivită fără să atragă atenția rivalilor, dar ar fi fost şi mai dificil o

eventuală integrare a sa în arena socială şi culturală a femeii respective fără să atragă suspiciunea Consiliului. Ultimul lucru pe care îl dorea era o inchiziție, o jumătate de duzină de preoți cercetându-i toate activitățile din ultima vreme cu suspiciune.

Conform legilor Consiliului, pentru a putea deveni părinte ar fi trebuit să se căsătorească cu acea femeie muritoare care ar fi devenit mama. O procedură complexă şi lungă era formulată special pentru a descuraja căsătoriile între muritori şi nemuritori. Fiecare aspect al relației era disecat şi analizat. Fiecare membru al Consiliului ar fi pus în discuție motivele preotului. Prea puține căsătorii fuseseră aprobate de-a lungul timpului, iar cele care au fost au sfârşit în majoritatea lor dezastruos. Problema principală consta în faptul că muritorii, prin însăşi natura lor, la un moment dat mureau. Într-unul din cazuri, când acest eveniment a avut loc, preotul se simțise foarte legat de sufletul plecat şi aproape înnebunise de durere, simțindu-se abandonat, iar câteva decenii mai târziu aproape murise din cauza suferinței provocate de acea pierdere. Nu se găsise nici o cale de a îi găsi sufletului muritoarei un nou corp, legile renaşterii fiind dincolo de capacitățile magilor. Dincolo de asta, nu exista nici un interes în Consiliu pentru creşterea numărului magilor în lume, astfel că procrearea nu era privită cu ochi buni.

Ruperea unei relații cu o femeie muritoare era plină de pericole, cu siguranță mai puțin periculoasă decât dacă în locul ei ar fi un mag, dar totuşi foarte riscantă.

Dincolo de riscul legăturii, exista riscul ca întregul său plan să iasă la suprafață, ceea ce ar fi însemnat expulzarea sa din Consiliu.

Owen nu era genul care să-şi asume riscuri. Din contră, de obicei calcula şi îşi planifica mişcările tocmai ca să micşoreze riscurile. Faptul de a avea un copil îi punea poziția din Consiliu în pericol, dar ar fi meritat dacă acest lucru i-ar fi dat posibilitatea să învețe Calea Vrăjitoarelor fără a deveni unul dintre ele.

Din partea vrăjitoarelor nu avea nici o problemă, acestea neavând nici o regulă sau regulament, fiecare puteau să facă aproape ce le plăcea, cu excepția poate a întrunirii calității de vrăjitoare, mag şi preot în aceeaşi persoană. Toate părțile se pare că erau de acord cu acest lucru. O persoană trebuia să aleagă una sau alta.

În jurul lui obiecte scumpe şi alese cu grijă din mobilier începură să zboare, izbindu-se de pereți şi spărgându-se într-un moment de furie.

„Prost nătâng ce eşti!" şuieră şi înşfăcă delicatul şal încercând să-l rupă în bucăți.

De ce oare trebuise să îi facă promisiunea lui Aeoife? Cum de a putut să-şi primejduiască poziția din Consiliu? Dar nu o va face. Se va asigura că nici o vrăjitoare nu va afla că încă practică magia preoțească şi, de asemenea, că nici un preot nu va afla că urmează Calea Vrăjitoarelor. Era singurul care putea să-l scoată din această situație şi dacă totuşi nu va reuşi, atunci cu siguranță nu merita Medalionul. Dar dacă va da greş ce se va alege de el? Se uită la mizeria făcută în studio şi blestemă ziua în care

Custodele i-a intrat în viață. Apoi îşi retrase rapid blestemul înapoi.

Şalul rămăsese intact, nimic nu ar fi putut să-l distrugă. Dar ca să fie sigur, Owen petrecu câteva ore încercând toate vrăjile ştiute pentru a distruge gingaşa împletitură. Era încojurată de o magie puternică, Se întrebă ce vrăjitoare ar fi putut-o face. Era mai puternică decât orice preot ar fi cunoscut vreodată. Poate cu excepția magiei cu care Rossini purta Medalionul. Se întrebă dacă măcar era o magie preoțească, poate era magia Custodelui, dacă exista aşa ceva.

Se gândea dacă nu cumva interpretase greşit spusele Custodelui. De ce oare acesta nu putuse să spună lucrurilor pe nume? Reveni iarăşi şi iarăşi asupra conversației purtate cu acesta. Îi spusese că vrăjitoarele au o magie diferită de a preoților, că muritorii evoluează mai repede decât magii şi că voia ca el să dobândească Medalionul. Trecu peste notițele sale, limonada şi tortitas, în afară de a fi căi excelente de administrare a diferitelor poțiuni, nu aveau nimic magic în ele. Nu-i plăcuse căldura, căldura era rea, şi îi dăduse un şal pe care acesta trebuia să i-l dea celui de-al Treisprezecelea.

Trebuia să aibă un copil şi să îl ferească de frig. Poate Custodele voia ca el să adopte un copil. Adopția era mult mai uşor de realizat decât concepția unui copil. Avea tot dreptul să adopte un copil, mai devreme sau mai târziu avea să o facă. Fusese adoptat de un mag şi va adopta un mag, era Datoria Recunoştinței, modul de a răsplăti o faptă bună. Să adopte un copil, aşa cum şi el a fost

adoptat de o vrăjitoare. Va căuta un copil mag care să prezinte semnele că poate urma Calea Vrăjitoarelor, apoi îi va Împrumuta mintea lui sau a ei pe măsura ce va creşte. Era mult mai potrivit şi mai lipsit de riscuri.

Vrăjitoarele nu erau interesate de Medalion. De ce oare? se întreba. Copilul va creşte urmând Calea Vrăjitoarelor şi în acelaşi timp el însuşi o va învăța prin intermediul copilului. Chiar dacă Împrumutarea pe o perioadă atât de lungă era imposibilă, ar fi putut pur şi simplu să îi ceară să-i aducă Medalionul. Nu, nu era în stare să lase căutarea Medalionului în sarcina niciunui copil, indiferent de cât de mult l-ar fi controlat. La urma urmei, s-a depărtat de mama sa adoptivă când şi-a dat seama că felul de magie pentru care se născuse era diferit de al acesteia. O dată ce devenise Înțelept interesele i se schimbaseră, modul său de a privi lumea era mai mare, mai larg şi mai cuprinzător. Nu era nici o cale de a prezice comportamentul unui copil după ce puterea sa se trezeşte la viață. Nici o modalitate de a o face să ia Medalionul şi să i-l înmâneze.

Poate că era el, Owen însuşi, cel care trebuia să devină copil. Dar la ce bun?

Inversarea procesului de îmbătrânire până la perioada copilăriei era o procedură îndelungată care îl va face vulnerabil în fața oricărui mag în viață. În plus, nu va schimba nimic în ceea ce îl privea. Modul în care muritorii reuşiseră să eleveze mai repede, ştia acum asta, era renaşterea. Îşi schimbau în permanență trupurile, culturile, familiile. Aceasta le dădea o gamă largă de

experiențe pe care un mag nu le putea avea, plus un timp la Sursă, orice ar fi fost asta. O dată puteau fi bogați, altă dată săraci, o dată albi, altă dată negri, femeie sau bărbat, bolnavi sau sănătoşi, posibilitățile erau nesfârşite. În plus, conştientizarea morții iminente îi determinau să dobândească cât de mult posibil în scurta perioadă de timp pe care o aveau de trăit.

Începea să aibă o imagine a ceea ce sugerase Custodele, era revoluționar, periculos, genul de chestie pe care mintea unui înțelept nu ar fi conceput-o niciodată. Era biletul său spre Medalion.

Va muri şi va renaşte.

Ca să îşi crească şi amplifice puterile, va deveni ceva complet diferit, va renaşte ca femeie şi se va asigura că aceasta va fi învățat Calea Vrăjitoarelor. Astfel îşi va ține promisiunea față de Aeoife fără a-şi periclita poziția în Consiliu.

Era planul cel mai oribil şi dezgustător, era fantastic. Apoi va muri din nou şi va renaşte ca bărbat din nou. Un bărbat care va deține toate cunoştințele înțelepților şi vrăjitoarelor în mintea sa, cel mai puternic înțelept din univers şi nimeni nu va şti că este el, nimeni nu-l va putea elimina pentru încălcarea vreunei legi. Va fi Păstrătorul Medalionului.

Nu va fi nici un pericol în starea lui de copil, nimeni nu-l va putea urmări după moarte şi nimeni nu-l va putea suspecta.

Planul era atât de viclean, atât de îngrozitor, de neconceput pentru un singur motiv: înțelepții nu aveau

ideea cât de puternice puteau fi vrăjitoarele. În general le considerau pe vrăjitoare amatoare în arta magilor. Nimeni în toate minţile nu ar trece prin neplăcerea morţii şi consecinţele sale pentru a deveni ceva mai slab decât fusese înainte.

Owen putea simţi gustul victoriei cu întreaga sa fiinţă. Închise ochii şi simţi slava puterii, Medalionul în mâna sa, strâns puternic. Rossini privindu-l în retragere, îngenunchind în faţa Marelui Owen, sărutând Medalionul şi jurând să-l respecte şi să i se supună noului Păstrător al Medalionului.

Victorie!

Soneria sună.

Îi luă câteva secunde să realizeze unde se află şi că sunetul soneriei de obicei înseamnă că cineva la uşă aşteaptă atenţie din partea sa.

Soneria sună din nou.

Privi afară pe fereastra studioului. Era o femeie tânără, puţin prea subţire, culoarea nasului potrivindu-i-se cu roşul părului său cârlionţat. Trebuia să fie irlandeză şi îi era frig, gândi Owen.

Îi simţi aura; era muritoare. Când deschise uşa, femeia icni şi leşină. Producea câteodată această reacţie la femeile muritoare, astfel încât nu fu prea surprins. Observă că fiinţa era mai mult un copil decât o femeie, de asemenea că o mai văzuse înainte, fiindu-i foarte familiară. Îl deranjă că nu îşi dădea exact seama unde, dar ştia că aceasta va ieşi la suprafaţă în scurt timp din mulţimea de amintiri pe care le avea şi nu se mai gândi la

acest aspect. O ridică şi o duse, împreună cu valiza care era lângă ea, în sufragerie.

Îi privi fața cu atenție şi inima începu să-i bată tare. Era cea mai încântătoare ființă pe care o văzuse vreodată.

„Sean?” şopti aceasta.

„Nu, numele meu este Owen”.

„Sean?” zise aceasta din nou în timp ce deschidea ochii, „nemernicule!” strigă şi îl plesni atât de tare peste față încât îi dădură lacrimile.

Trecuse mult timp de când nu mai simțise lacrimi în ochi, dar furia ei părea să îl distrugă.

„Îmi pare rău! Ai leşinat, te-am luat înăuntru pentru că ai leşinat, nu am nici o intenție să îți fac rău”, zise încercând să o calmeze.

„Nici o intenție să mă răneşti, nu? M-ai părăsit fără un cuvânt! Voiam să mor”, zise ea începând să plângă.

„Eu? Eu niciodată... Nu cred că ne-am întâlnit vreodată. Sau da? Îmi pari foarte cunoscută”.

Owen încercă din greu să-şi amintească toate femeile pe care le întâlnise în ultimele luni, dar era sigur că aceasta nu era una dintre ele. Pe aceasta nu ar fi părăsit-o. Nu putea pleca de lângă ea nici măcar acum. În afară de asta, era prea tânără ca să se fi culcat cu ea, ar fi stat cu ea până ar fi devenit femeie şi abia apoi s-ar fu culcat cu ea. O iubea.

„Oh, Sean, sunt însărcinată, ştii, sâmbăta aceea, ultima sâmbătă”. Retrăi fiecare minut din acea dimineață, revăzu vinovăția care i se citea pe față a suta mia oară,

ştiuse că prezervativul se rupsese şi nu spusese nimic. Pur şi simplu plecase.

„Regret nespus doamnă, dar cred că mă confundați cu altcineva. Numele meu este Owen, Owen O'Neil”.

„Owen O'Neil? Eşti fratele geamăn al lui Sean?” Se ridică şi îl privi cu atenție pe tânărul din fața sa. „Dar a zis că fratele său vitreg a murit la naştere. Altă minciună, presupun”.

Deodată întregul adevăr i se relevă. Sean mințise. „Iartă-mă că te-am lovit, am crezut că eşti el”, spuse ştergându-şi ochii, „totuşi eşti diferit, vocea ta este altfel; ochii, ei bine, par mai ... bătrâni, nu ştiu, e ceva cu ei. Dar eşti atât de mult ca el. Unde este Sean? Pot vorbi cu el?”

„Nu ştiu nimic despre nici un Sean. Nu am un frate”.

Zicând aceasta nu se crezu nici el. Suna neadevărat, dar de ce? Oare avea un frate? Da, avea. Owen simți cu i se contractă pieptul.

„Te rog, doar spune-i că... că nu mă supăr dacă el a simțit că trebuie să plece, bine”. Începu să suspine din nou şi Owen simți dorința de a o face să se simtă mai bine, de a o face veselă din nou. Apoi simți o prezență micuță.

„Eşti însărcinată!” zise îndepărtându-se, poticnindu-se de mobila din spatele său.

„Este al lui Sean. Locuieşte şi el aici?”

„Nu locuiesc singur, este casa mea, adică, a bunicului meu. Mi-a dat permisiunea să o folosesc cât timp stau în

Londra, mai mult sau mai puțin, nu m-am decis încă. Ce te aduce aici?”

Se bâlbâia. Avea 1700 de ani şi se bâlbâia în fața unei muritoare care abia dacă avea douăzeci de ani. Trebuia să o facă, va accelera procesul de îmbătrânire, riscul era mare dar să rămână la această vârstă era şi mai periculos, pierzându-şi minţile şi inima.

„Am venit pentru postul de menajeră. Doamna Crow a spus că te va suna şi-ți va spune despre mine. Zicea că ai nevoie de o menajeră”. Vocea fetei se pierdu într-un murmur incoerent pe măsură ce îşi dădea seama că nu voia să lucreze în mod special pentru Sean sau pentru fratele său geamăn.

„Doamna Crow? Telefonul nu a fost fixat încă...”

Fata scoase din geantă o scrisoare şi i-o dădu.

Dragă Owen, acest copil are nevoie de ajutorul tău. Asigură-te că nu i se va întâmpla nimic rău. Protejeaz-o de Umbre. A.

Era o scrisoare de la Aeoife, simți un val de remuşcare străbătându-i corpul. Nu încercase încă să ia legătura cu ea. Mai rău era că nu încercase să ia legătura cu ea în toate aceste secole, nici un mesaj de salut sau de mulțumire. Îşi pusese în minte să o contacteze de când ajunsese la Londra dar nu ajunsese să o facă încă, mereu apărea ceva mai urgent. Şi dacă aceasta ar fi încercat să ia legătura cu el ar fi fost destul de dificil căci avea obiceiul să îşi facă locația invizibilă tuturor magilor cu excepția Păstrătorului Medalionului.

Atinse cuvintele cu vârfurile degetelor şi închise ochii, o simți pe Aeoife ascultând şi îi spuse că fata ajunse în siguranță. Aeoife îi trimise un val de sfaturi materne şi închise legătura.

Dacă va trebui să o protejeze pe fată de umbre însemna că aceasta trebuia să devină mag, ceea ce probabil că explica de ce vedea ceva familiar la ea. Dar nu şi de ce se simțea atât de atras de ea. Cercetă adânc în aura fetei şi văzu că fetusul avea o minusculă lumină purpurie în inimă; nu mama avea să devină mag, ci micuța fetiță recent concepută. Un copil cu un copil, gândi. O muritoare dând naştere unei nemuritoare. Ghici din scrisoarea lui Aeoife că sosise momentul pentru el ca să dea înapoi ceea ce primise. Protecție şi pregătire, creştere şi educarea spre a fi mag. Copilul trebuia să fie al Treisprezecelea orice ar fi el.

Fusese destinat să fie protectorul copilului, nu să devină el însuşi un copil. Se simți dezamăgit. Aceasta îl nedumerea.

„Da, desigur", zise întrebându-se dacă Aeoife îl localizase datorită anunțului de la ziar, era una dintre puținele persoane care ştiau că această casă îi aparținea.

Tânăra femeie mormăi ceva, se ridică, se îndreptă şi îşi luă valiza în mână.

„Cred că este o greşeală, nu pot lucra aici, este o greşeală", zise îndreptându-se spre uşă.

„Nu, *nu* pleca!" zise el făcând-o să se oprească complet. Nu voise să fie un Ordin dar aşa ieşise, „Voiam să spun, te rog să stai, ia o ceaşcă de ceai, te va face să te

simți mai bine şi putem vorbi în linişte despre ce vom face mai departe”.

Se milogea. Lupta internă era de neîndurat, cum putea să se roage de o muritoare?! O putea face să cânte şi să danseze cu un singur cuvânt. Dar nu voia, voia ca ea să aleagă singură să rămână cu el, asta era totul.

Tremura din cap până în picioare şi Owen îşi dădu seama că nu era de la frig.

„Linişteşte-te, eşti în siguranță aici”.

Fata se relaxă considerabil.

Ştia că nu este Sean, putea să simtă asta, dar nu putea să plece. Era ceva în legătură cu el, ceva în ochii lui. Şi în afară de asta, dacă rămânea, mai devreme sau mai târziu ar fi aflat ceva despre Sean. Nu credea în coincidențe şi asta era prea ciudată ca să fie o coincidență. Îşi aminti senzația pe care o avuse când doamna Crow menționase numele lui Owen, acelaşi nume pe care Sean spusese că îl primise frățiorul lui, dar era un nume destul de obişnuit. Dar faptul că era geamăn cu Sean nu era cu siguranță o coincidență, era fratele geamăn al lui Sean şi mai devreme sau mai târziu îi va spune adevărul. Va rămâne.

„Pot să vorbesc cu bunicul tău?” întrebă ea.

„Nu! Adică, este în Brazilia, ştii, acolo locuieşte. Căsătorit cu o regină frumoasă. Eu sunt responsabil aici”, bolborosi din nou, asta trebuia să înceteze.

Fata zâmbi.

„Scuze, nu am vrut să sugerez că nu eşti responsabil, doar speram că aş putea vorbi cu bunicul tău... poate el

ştie ceva despre ... ei bine, despre Sean, fratele pe care nu îl ai”.

Nu intenționase să sune atât de sarcastic dar, privindu-i fața lui Owen, aşa fusese interpretată.

„Cu certitudine se întâmplă ceva aici, ceva ce eu nu înțeleg. Nu spun că acest Sean nu există, dar te asigur că bunicul meu nu ştie nimic despre el. Sunt singurul urmaş al averii O'Neil. Mama a murit la naştere şi tata când eram copil”.

Jennifer fu luată prin surprindere, doamna Crow nu menționase faptul că Owen era orfan, dar Sean spusese acest lucru despre el. Măcar nu minţise despre asta.

„Îmi pare rău”, spuse ea.

„Nu-ți face griji, nu eram prea apropiat de tata, a murit într-un accident de maşină mult timp în urmă. Şi nu am avut ocazia să o cunosc pe mama deloc. Vorbeşte-mi puțin despre tine”.

„A... am adus referințe şi ştiu să gătesc şi să fac curățenie foarte bine şi sunt foarte responsabilă”.

Owen luă plicurile pe care fata i le întinse, le băgă în buzunar şi se întinse după valiză.

„Doamna Crow spunea că te cunoaşte foarte bine şi că nu te va deranja faptul că sunt însărcinată, îți promit că nu mă va împiedica să muncesc, sunt foarte puternică şi până acum nu am avut nici o problemă”.

„Păi, să te simți tu bine, acesta este cel mai important lucru. Ce a mai zis?”

„Mi-a povestit puțin despre tine şi mi-a dat impresia că ai fi mult mai bătrân, adică nu chiar bătrân. Ei, înțelegi tu…”

„Ce vârstă ai?” o întrebă când se întoarseră în sufragerie.

„Destul de în vârstă”.

„Este o vârstă bună şi văd că eşti sănătoasă şi puternică”.

Fata zâmbi, „douăzeci şi trei, am douăzeci şi trei”, adăugă cu o voce mai puternică.

„Ai primit postul”, zise el, „bucătăria este jos în spatele scărilor, aruncă-ți un ochi şi vezi ce îți trebuie pentru a găti şi a face curat, constructorii au transformat locul într-un dezastru dar presupun că vor termina până la sfârşitul lunii. Vreau prânzul gata pentru ora unu, deocamdată nu-ți face griji prea multe în privința curățeniei, o vom scoate la capăt după plecarea muncitorilor. Studioul meu este exclus, nimeni nu intră fără acordul meu. Vreau ceaiul la patru, iar cina la şase treizeci. Apartamentul tău este pe coridorul de lângă bucătărie. Ai dormitor, sufragerie şi baie proprii. Sunt sigur că te vei simți chiar bine o dată ce totul va fi curățat. Bărbații nu au voie în casă. Vineri este ziua ta liberă. Asigură-te că o vei petrece în afara casei. Acum mai bine du-te şi schimbă-te cu ceva mai potrivit pentru a începe munca”.

Fata rămase pe loc uitându-se la el pentru o clipă şi zâmbi.

„Iertare. Nu sunt obişnuită să primesc ordine de la persoane de vârsta mea. Mă voi obişnui, unde ai spus că este camera mea?”

„Pe coridorul de lângă bucătărie, cum ai spus că te cheamă?”

„Jennifer, Jennifer Stone, încântată să te cunosc Owen O'Neil”, răspunse întinzându-i mâna. Un arc electric o atinse şi îi urcă pe mână surprinzând-o. Owen îşi privi mâna nedumerit.

„Trebuie să fie energie statică”, zise aceasta, dar nu o asta părea a fi, simțea că îl cunoştea pe Owen dintotdeauna, probabil se datora uimitoarei sale asemănări cu Sean concluzionă.

Fata asta avea nişte mâini atât de moi, mâini frumoase. Owen îi simți energia prin mână. Mai era încă cineva acolo, o simțea, cineva ca el. Încercă să ajungă la acea entitate.

„Mă voi duce în camera mea atunci” zise ea rupând vraja.

Owen încetă să se mai holbeze, „da”.

Capitolul 6

Nu era faptul că se simțea singură, deşi se simțea. Era ciudățenia locului care răzbătea până la ea. După o săptămână petrecută la Oak Place îşi dădu seama că Owen nu era un tânăr normal. Constructorii făcuseră aceleaşi remarci, era ca şi cum ar fi lucrat pentru un bătrân de 90 de ani, acum înțelegea de ce doamna Crow vorbise despre el în felul acela.

La prima vedere, părea foarte tânăr, dar după o vreme se vedea că este foarte hotărât în ceea ce face, foarte demodat şi prea ştiutor pentru un bărbat de douăzeci de ani. Aflase adevărata lui vârstă dintr-o felicitare sosită de la firma de avocatură. Era atât de trist să fie orfan, se gândea fata, să primească felicitări pentru ziua de naştere de la avocați în loc de părinți. Îi cumpărase şi ea una şi în plus un tort.

Se întreba cum şi-ar petrece Sean aniversarea celor douăzeci şi cinci de ani.

Owen fu foarte impresionat de gest, rămânând fără cuvinte. După ce Jennifer şi constructorii îi cântară „la mulți ani" şi mâncară tort, se retrase în studio de unde nu mai ieşi până a doua zi. Era sigură că îi văzuse lacrimi în ochi. Poate că oamenii nu mai fuseseră drăguți cu el până atunci...

Ajunse la concluzia că Owen îşi purta corpul şi nu îl locuia ca orice persoană normală. Faptul de a se gândi la corp ca ceva în care cineva locuieşte era ceva nou pentru Jennifer, care nu mai avusese astfel de gânduri până

atunci. Chiar trebuise să meargă la biblioteca locală şi să împrumute o carte despre asta.

Constructorii erau foarte rapizi, fără probleme, fără măriri de buget, fără întârzieri; era chiar neobişnuit şi casa fu gata în cel mai scurt timp.

Când firma de decoratori veni fură câteva discuții legate de modă şi gust în care Owen ieşi învingător, fiind proprietarul, apoi terminară şi aceştia în cel mai scurt timp.

După ce plecară toți muncitorii, Jennifer se trezi cu o mulțime de timp la dispoziție, mai ales în timpul zilei. Sarcinile ei erau foarte puține şi casa părea să se mențină singură curată, cu excepția poate a podului.

Podul era exact ceea ce Jennifer credea că trebuie să fie. Acoperit cu o peliculă fină de praf, fiecare obiect trebuind să fie curățat înainte de a fi identificat. Era genul de loc care îi furnica stomacul, ca şi depozitul de la magazinul mamei sale sau secțiunea antică de la biblioteca publică de acasă.

Vechi cufere pline cu de mult uitate posesiuni prețioase, jucării, haine, pantofi, cărți. Erau cărți îngrămădite din podea până în tavan în fiecare cotlon şi fantă. Nu ştia prea multe despre antichități, dar numai cărțile trebuie că valorau o avere.

Owen nu urca niciodată acolo. Când fata aduse vorba despre pod, el doar dădu din cap şi notă ceva în micul său carnețel. Când se oferi că facă curățenie acolo, acesta dădu din nou de cap şi îi spuse să facă ce vrea cu el, apoi notă altceva în carnețel şi plecă.

Înarmată cu aspirator şi cârpe de praf, petrecu prima zi pur şi simplu stând în mijlocul camerei şi acomodându-se cu ce era acolo.

Podul nu era luminat aşa încât lustrui două sfeşnice largi şi aduse lumânări potrivite, dând încăperii un aer straniu, ca şi cum s-ar fi transpus într-un trecut îndepărtat unde timpul a încremenit.

Unele dintre cufere aparţinuseră personalului anterior, îşi putea da seama după conţinut. Altele erau mai rafinate. Două săptămâni mai târziu, descoperi un cufăr care probabil aparţinuse strămoşilor lui Owen. Într-o cutie brodată era portretul unei tinere frumoase. Purta o rochie violet şi pălărie. Alături de portret era o colecţie de scrisori adresate unui tânăr pe nume Owen şi semnate „a ta pentru totdeauna, A”. Erau scrisori pasionale pline de dor ale unei femei căsătorite, căsătorită cu cineva mult mai bătrân decât ea, cu siguranţă o căsătorie aranjată. Scrisorile era adresate iubitului ei, Jennifer căută data, puţină matematică îi revelă faptul că iubitul trebuie să fi fost stră- străbunicul lui Owen. Duraseră două decade întregi, apoi încetară brusc. Petrecu trei după amieze citindu-le, îşi făcuse o cană cu ciocolată caldă şi se retrase în pod, la lumina lumânărilor, stând pe o chestie ciudată care presupuse că era un fel de scaun.

Se întrebă ce se alesese de restul scrisorilor, dacă ar mai fi fost vreunele. Poate iubitul a fost prins, sau poate unul dintre ei murise. Căută alte scrisori semnate „A”. dar nu mai găsi niciuna, nici în pod, nici în altă parte.

Gândul de a căuta în studioul lui Owen când acesta nu se afla acolo îi trecu prin minte, făcându-i să i se ridice părul pe spate. Nu era nici un motiv ca acestea să se găsească acolo, dar ideea de a găsi unele noi era mult prea frumoasă.

Gândindu-se mai bine, Jennifer decise să îi ducă lui Owen scrisorile şi să îl întrebe dacă mai erau şi altele, poate ştia el ce se întâmplase cu îndrăgostiții.

Fața lui Owen deveni gri cenuşie. Stătu în linişte ținând în mână scrisorile în timp ce Jennifer îi povestea despre ele. Când aceasta termină, mângâie uşor hârtiile şi i le înapoie.

„A murit la naştere”, spuse apoi, „la treizeci şi şapte de ani. În acele zile era ceva destul de obişnuit. Cred... cred că stră – străbunicul ar fi putut să-i dea ceva ca să o salveze. Avea studii medicale. Dar nu a aflat de moartea ei decât atunci când nu a mai venit la locul de întâlnire”.

„Este atât de trist”, zise Jennifer privind scrisorile învechite, „trebuie să fi avut inima frântă, bietul om. Obişnuiau să se întâlnească în Brighton, ştii, o dată pe lună toamna, de două ori vara”.

Ea trebuie să fi avut şaptesprezece ani când s-au întâlnit, se gândi apoi. Măritată la şaptesprezece ani.

Owen porni spre studioul său, „cel mai bine este să le pui unde le-ai găsit” mai zise.

Îl privi plecând. Era supărat dintr-un anume motiv dar nu-şi putea aduce aminte dacă fusese supărat înainte de a-i arăta scrisorile sau devenise după. Apoi adevărul o străfulgeră, mama sa murise dând naştere şi această

femeie murise pierzând sarcina. Fusese atât de neatentă întrebându-l despre asta! Ar fi trebuit să îşi dea seama.

Punând scrisorile la loc în cutia lor, se îndreptă spre studio. Uşa era închisă ca de obicei. Voi să bată dar ceva o oprea de fiecare dată când ridica mâna, era ca şi când, deodată, îi lipsea voința.

Jennifer se întrebă dacă se simte prea jenată pentru a-şi cere scuze de la Owen, iar pe măsură ce gândul i se contura în minte lipsa de voință creştea dramatic. „Nu fi proastă", îşi zise şi luptă împotriva sentimentului.

Efortul fu atât de puternic încât atunci când în cele din urmă reuşi să bată la uşă, în locul unei bătăi uşoare, cum intenționase, se auzi un zgomot puternic şi imperios.

Uşa se deschise până la perete.

„Cum ai reuşit să faci asta?!"

„Îmi pare rău, Owen, nu am vrut să te deranjez, voiam doar să-mi cer scuze pentru scrisori, nu mi-am dat seama că te va supăra moartea acelei femei".

„Cum de ai reuşit să bați la uşă!?"

„Poftim?"

Owen dădu puțin înapoi şi îi aruncă o privire cum nu mai văzuse până atunci.

„Nu am vrut, eram atât de jenată că te-am făcut să te superi încât m-am forțat să bat la uşă şi, ei bine, nu eşti chiar cum mi-aş fi dorit. Trebuia..." Îşi dădu seama că nu face decât să înrăutățească lucrurile, Owen arăta foarte ciudat, preocupat, chiar îngrijorat, stresat, într-un fel intens pe care ea nu-l putea exprima. „Ok, acum voi pleca

să pregătesc masa sau altceva”, mai zise şi se întoarse să plece, dar Owen o prinse de umăr şi o întoarse blând.

„Sunt lucruri...” începu, „sunt lucruri pe care le faci şi nu ar trebui să le faci”.

„Ştiu, oricum nu era treaba mea, dar am fost prinsă cu toată povestea aceea de dragoste şi trebuia să aflu ce s-a întâmplat. Voi sta deoparte de orice fel de hârtie de familie”.

„Bine”. Figura i se îmblânzi, privind-o în ochi, „bine”.

O apucă de mâini şi zise „nu eşti ca nimeni pe care l-am întâlnit vreodată. Nu reuşesc să te citesc. Este în regulă cu scrisorile, poți citi orice găseşti, păstrează-le dacă vrei”.

Jennifer simți cum căldura lui o învăluie şi inima o luă la goană. Era ca şi cum ar fi îmbrățişat-o dar el doar o ținea de mână. Îşi retrase rapid mâna, mormăi ceva despre cină şi se îndepărtă brusc de el.

Înainte de a da colțul coridorului privi înapoi şi îl văzu stând în cadrul uşii înconjurat de o lumină, iar fața lui... semăna atât de mult cu Sean, dar totuşi atât de diferită, în întregul ei, complet.

Îşi desprinse privirea de la el şi se grăbi spre bucătărie. Rămăsese fără suflare, obrajii îi erau fierbinți şi îşi simțea inima bătând atât de tare încât abia îşi putea auzi gândurile.

În acea seară Jennifer stătu şi lăsă amurgul să o cuprindă în pod, crepusculul coborând uşor fără ca vreun zgomot sau lumină electrică să îl îndepărteze. Owen nu coborâse la cină. Rămăsese în studio. Îi lăsase farfuria cu

mâncare pe masa bucătăriei cu instrucțiunile pentru încălzire în cuptorul cu microunde alături, în cazul în care i s-ar fi făcut foame în timpul nopții.

Atinse broderia de pe cutia cu scrisori. Uitase să îl întrebe pe Owen ce se întâmplase cu stră-străbunicul lui. Se întrebă ce se alesese de el după moarte iubitei lui. Continuase să trăiască? Se căsătorise? Avusese o familie? Sau poate era deja căsătorit în timpul aventurii? În scrisori nu exista nici un indiciu cu privire la starea lui civilă, poate că deja avusese un copil când o întâlnise pe „A". Sau poate întâlnise pe altcineva după ce aceasta murise.

Deschise cufărul şi puse cutia la locul său.

Şi-i imagină pe O'Neil călătorind prin toată lumea. Găsise obiecte din fiecare loc exotic de pe Pământ. Dar nici sulurile sanscrite, nici picturile chinezeşti nu-i suscitară imaginația precum acele simple scrisori. Într-o zi, îşi spuse, le va scrie într-o carte. Va scrie despre el şi despre cum s-a simțit atunci când iubita nu a mai venit la locul lor special de la mare.

Nu-i scăpă atenției faptul că fiecare lucru din acel pod părea a fi masculin, ceva ce numai un bărbat ar fi păstrat. Nu era nici o urmă feminină. Îi dădu de gândit. Ce se întâmplase cu femeile O'Neil? Ce se întâmplase cu lucrurile lor? Mama lui Owen murise la naştere, dar totuşi ar fi trebuit să fie pe undeva nişte fotografii de-ale ei, podul nu conținea nimic care să-i fi aparținut ei, bunicii sau străbunicii, sau măcar mătuşilor.

Era un mister pe care trebuia să îl investigheze.

Zilele veneau şi trecea în casă altfel decât afară. Jennifer se simțea mereu într-o vacanță de cumpărături. Simțea că în casă orele au mai multe minute decât afară.

Era straniu.

Realizase o rutină care să se potrivească necesităților lui Owen care îi ceruse în mod special să îi pregătească masa la timp în prima zi când ajunsese la Oak Place.

Micul dejun la mijlocul dimineții, prânzul la miezul zilei, ceai la diferite momente ale zilei şi cina pe masă în bucătărie cu instrucțiunile pentru încălzire. Întotdeauna găsise farfuria goală dimineața.

Owen se retrase în sine tot mai mult pe măsură ce săptămânile treceau. Uneori ieşea din studio şi stătea de vorbă cu ea ore în şir, spunându-i despre tot felul de lucruri ciudate şi urmărindu-i reacțiile cu interes.

Totuşi, erau chestii cu privire la el şi la casă care îi trăgeau semnale de alarmă undeva în adâncul minții. Lucruri mărunte. Cum ar fi că Owen răspundea uneori la întrebări înainte ca aceasta să le fi pus şi insista apoi că îl întrebase deja. Apoi a fost o chestiune cu fantome. Jennifer nu credea în fantome, sau mai exact nu crezuse până când se mutase la Oak Place.

Era o după amiază luminoasă. Tocmai venise de la cumpărături şi, după ce lăsă sacoşele pe masa din bucătărie, merse să-şi lase haina în cameră şi îl văzu acolo. În mărime naturală, dar transparent. Un bătrân.

Când îşi reveni, Owen îi făcea vânt întrebând-o dacă se simte bine.

„Am auzit un zgomot şi am venit în fugă, erai pe podea”, îi spuse.

Nu-şi amintea când leşinase, era mai degrabă ca un întuneric complet, ca şi cum o perioadă de timp îi fusese ştearsă din memorie. Se gândi imediat la copil; burta îi crescuse destul de mult şi se temu să nu se fi lovit când căzuse.

Owen îi dădu puțină apă să bea şi o ajută să se întindă în pat.

„O fantomă”, spuse ea cercetând camera cu ochii larg deschişi.

„Cum arăta?” o întrebă.

„Ca o fantomă, desigur, cum crezi? Transparentă şi foarte bătrână, dar puternică presupun, ca un fel de lumină albă”.

„Interesant”.

Owen păru să ia notițe în minte câteva secunde, sau să-şi confirme o teorie, „da, trebuie să fie un bătrân valet care a murit aici prin anii 1800, era îndrăgostit de stră-străbunica mea, femeia cu care stră-străbunicul meu s-a căsătorit după tragica moarte a iubitei lui. Poți găsi o grămadă de lucruri de-ale ei în şifonierul din ce-a de-a doua cameră de oaspeți de pe stânga, de la primul etaj. Această fantomă era atât de îndrăgostită de ea încât a devenit fantoma familiei, aşa că, nu mi-aş face griji în privința ei dacă aş fi tu. Dacă îl mai vezi doar ignoră-l şi va pleca”.

„Fantoma familiei?”

„Da, un băiat prietenos”.

„Cum se face că nu l-am mai văzut înainte?”

„Este... foarte timid, nu se arată oricui. Probabil te-a plăcut, acum te poți considera ca făcând parte din familie”, zise Owen înclinându-se şi părăsi camera.

Jennifer îşi mângâie abdomenul, copilaşul ei nu mai părea a fi o experiență atât de rea.

Nimeni nu-i spusese nimic despre fantome. Gândul îi reveni la spusele lui Owen despre stră-străbunicul lui. O grămadă de lucruri de-ale stră-străbunicii lui Owen erau îndesate în şifonier, dar ea curățase toate şifonierele, era sigură de asta, aşa că el greşea cu siguranță.

„Este un mic chepeng în spatele şifonierului!” strigă Owen din cealaltă cameră, „trage... şiretul de la bec şi se va deschide”.

Iarăşi! Îi răspundea la gând, fără ca ea să fi spus nimic. Era sigură că nu spusese nimic de această dată, în plus, Owen nici măcar nu era în cameră aşa că n-ar fi putut-o auzi dacă ar fi spus.

Aşteptă până îl auzi pe Owen intrând în studio apoi o luă la fugă pe scări. Era adevărat, trase de şnurul becului care ilumina şifonierul şi un mic chepeng se deschise lăsând să se vadă o încăpere plină cu cufere. Îl deschise pe primul de deasupra. Era plin cu haine, pantofi, un jurnal, fotografii şi pălării. Pe scurt cu tot ceea ce trebuia să fie plin. Era perfect.

În acea seară îl auzi pe Owen mergând în jurul casei şi vorbind într-o limbă străină. Când ieşi să vadă ce se întâmplă, acesta se uită fix la ea şi cu o voce joasă şi ciudată îi zise „uită”.

„Ce să uit?” întrebă această, moment în care Owen scăpă din mână bățul pe care îl ținea şi se uită la ea înmărmurit. „Uită”, repetă şi fata se simți amețită, simțind cum amintirile dispar undeva cu un pocnet surd.

„Ce a fost asta!” strigă la el, „e un fel de hipnoză? Să nu îndrăzneşti să te joci cu mintea mea aşa din nou Owen O'Neil”, mai zise şi se întoarse furioasă în camera ei trântind uşa.

Se gândi să plece, Owen părea un băiat drăguț, dar dacă era băgat în chestii oculte ca hipnoza nu era chip să mai rămână pe acolo ca să-i servească drept porcuşor de Guineea. Dar apoi se gândi la Sean. Ultima oară când l-a întrebat despre Sean îi răspunsese pur şi simplu că nu ştie unde este. Apoi încercase să se corecteze insistând asupra faptului că el nu cunoaşte pe nimeni pe nume Sean. Minciuna nu era unul dintre punctele forte ale lui Owen. Era sigură că îi va spune despre Sean cât de curând, cum să ia legătura cu el.

Visele începură curând după asta, erau foarte luminoase şi colorate. Era ca o variantă îmbunătățită a realității. Sean era în ele, stăteau împreună sub copaci lângă un lac. El o întrebă cum merg lucrurile şi ea îi spuse despre Owen. Sean fu surprins să afle că fratele său este în viață. Apoi o întrebă unde locuieşte dar aceasta nu-i putu spune oricât se strădui, în vis nu-şi putea aminti adresa. Tot ceea ce-şi putu aminti era că locuia în Londra.

Unul dintre lucrurile cele mai surprinzătoare din vise era că acolo nu era însărcinată. Fu atât de şocată când se

trezi prima dată, dar o dată cu vremea învăță să intre şi să iasă în vise după bunul său plac.

Majoritatea timpului când visa despre Sean, doar stăteau îmbrățişați în linişte. Uneori San întreba despre Owen, lucruri mărunte, cum ar fi obiceiurile lui, ținuta, interesele, lucruri de acestea. Jennifer se trezi urmărindu-l cu mai multă atenție decât era politicos pe Owen. Observă modul în care acesta se juca cu o barbă care nu exista în timp ce citea, modul în care îi apărea un mic rid când se chinuia cu un gând nou sau o idee nouă. Sau modul în care se oprea fix în mijlocul unei propoziții sau cu furculița care tocmai îi atingea buzele, putea rămâne aşa câteva secunde, perfect nemişcat, până când gândul care tocmai îl străbătea se contura corespunzător iar apoi continua ceea ce întrerupsese ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Sau reacția pe care o avusese când îi găsise „Întâmplări stranii, ziarul fenomenelor neexplicate" pe masa din bucătărie. Era ca un copilaş care a primit o jucărie nouă, ascunzând de ea cele citite cu totală uimire şi surpriză şi notându-şi mai multe chestii în carnețel.

Îşi aminti aceste mici aspecte şi i le povesti lui Sean, dar după o vreme Sean începu să devină trist când aceasta vorbea despre Owen.

Toate erau fantezii desigur, vise care făceau ca lucrurile să pară mai bune, dar îi păreau atât de reale încât pentru câteva ore după ce se trezea era încă sigură că fusese în altă parte, într-un loc unde Sean era ținut prizonier. Apoi noutățile dimineții, curățenia şi mersul la

cumpărături o aruncau înapoi în această lume până data viitoare când intra în vreunul din aceste vise.

Owen nu mai fu acelaşi după episodul cu hipnoza, îşi ceruse iertare în dimineața următoare, zicându-i că încercase ceva ce citise în unul din ziarele ei pentru a scăpa de fantoma majordomului şi se lăsase cuprins de asta.

Orice încercase însă nu a mers, îl revăzu pe bătrân încă de trei ori, o dată în sufragerie, o dată holbându-se la ea dintr-o pictură în pod şi o dată intrând în studioul lui Owen când acesta se afla înăuntru. Fugise la uşă şi încercase să o deschidă dar era încuiată. Bătuse la uşă şi îl întrebase pe Owen dacă este în regulă, iar acesta venise la uşă arătând palid şi somnolent, abia putând vorbi.

„Bătrânul majordom", îi spuse acestuia, „ți-a intrat în studio".

„Nu mă deranja niciodată când lucrez, ți-am spus mai demult această regulă", abia reuşi să mormăie şi trânti uşa închizând-o.

Anul trecut, o fată de pe strada ei devenise dependentă de droguri. Jennifer îşi amintea cum arăta când era drogată. Owen arăta la fel, ba chiar mai rău, mai degrabă ca atunci când o văzuse pe fată în Dublin, după ce părinții ei o alungaseră de acasă. Abia putea vorbi, era gri şi tremura. Atât de subțire.

Un dependent de droguri. Owen trebuie să fi fost dependent de droguri. Intră în panică, cum ar putea să locuiască în aceeaşi casă cu un dependent de droguri mai ales că era însărcinată? În tot acest timp se gândise că

Owen era un fel de programator de computere sau un scriitor, ceva de genul acesta, care se încuia singur zi de zi cu toate acele calculatoare şi cărți.

Nu era de mirare că îi fusese accesul total în acea cameră. Probabil el nu voia să îi găsească drogurile.

„Nu sunt dependent de droguri”, îi răspunse intrând peste ea în bucătărie şi făcând-o să-i sară inima de spaimă.

„Nu… nu am zis niciodată că eşti, eu…”

„Ai gândit şi să ştii că gândeşti foarte gălăgios. Gândeşti totul prea tare, nu se poate gândi în linişte în acest loc”, zise şi se aşează.

Arăta complet normal, deşi cu câteva momente în urmă arătase complet altfel

„Gândesc prea tare?” întrebă fata. Poate nu auzise bine.

„Oh, ba ai auzit foarte bine. Gândeşti prea tare şi îți vâri nasul unde nu îți fierbe oala. Şi nu te comporți ca o muritoare normală, aşa că mai bine spune-mi ce se întâmplă aici”.

„Eu? Eu nu mă port ca un muritor obişnuit? Te-ai uitat la tine în ultima vreme? Tu crezi că eşti un muritor normal? N-am mai întâlnit pe nimeni ca tine până acum, eşti ciudat Owen, foarte ciudat”, şuieră ultimele cuvinte şi îl simți cutremurându-se.

Acum îi va face chestia aia cu uitatul, ştiu asta înainte ca el să deschidă gura.

„Să nu îndrăzneşti”, îi zise îndreptând un deget spre el, „dacă mai încerci o dată chestia aia cu hipnoza am plecat şi nu ai decât să-i spui şi asta lui Sean”.

Deveni pal holbându-se la vârful degetului îndreptat înspre el cu oroare, „nu aveam de gând”, îndrăzni.

„Ba aveai, ştii că aveai, o pot spune…” îi spuse ea şi îşi dădu seama că nu ştia cum dar îşi putea da seama ce avea el de gând să facă sau să spună, „după privirea ta”.

Privi într-o parte, iar fața i se înroşi de furie sau ruşine sau un amestec din ambele. Urmară câteva minute de linişte tensionată, apoi îi răspunse, „da” înainte ca Jennifer să îl întrebe dacă îşi vrea ceaiul acum.

Mâncară într-o linişte politicoasă, apoi ea se ridică şi strânse farfuriile de pe masă, dar Owen nu părăsi bucătăria de această dată. Rămase pe loc şi aşteptă ca ea să termine de curățat.

„Ok”, spuse în timp ce fata se aşeză pe scaun.

„Tu primul”, zise ea.

„Nu, tu prima, doamnele întâi”, îi răspunse acesta.

Erau atât de multe despre care voia să îl întrebe, despre bătrânul majordom, despre propria viață, despre citirea gândurilor altora.

„Unde mergi în timpul nopții?” O întrebă înainte ca ea să aibă timp să-şi pună gândurile în ordine.

În circumstanțe normale ar fi răspuns „merg în pat”, dar ştia că Owen se referea la vise, la timpul pe care ea îl petrecea părăsind această realitate şi vizitându-l pe Sean. Trase adânc aer în piept şi începu să-i povestească despre

lac, despre copaci, munți, curenți, flori, păsări şi fluturi, apoi, la sfârşit, îi spuse despre Sean.

Se simți rău spunându-i lui Owen că îl vizita pe Sean în vis, dar nu îşi dădea seama de ce. Nu îi spuse despre orele pe care le petreceau împreună, îmbrățişându-se, privind stelele sau apusurile. Nu îi spuse nici că acum visele erau mai rare şi nici că atunci când simțise că Sean o chema nu voise să părăsească realitatea pentru a fi cu el.

Owen voia să afle despre fratele lui, o întrebă care erau convingerile lui Sean, gândurile lui despre viață, despre locul în care trăia, ce abilități avea, putea citi gândurile? Îi spuse despre cum i se mişcă părul lui Sean când bate vântul şi cum îşi ține bărbia când o ascultă vorbind.

„Cam cum faci tu acum”, observă ea şi roşi fără motiv. Urmă o tăcere forțată, amândoi simțindu-se jenat deşi nici unul dintre ei nu avea nici un motiv pentru asta.

„Este rândul tău”.

Ceea ce i-a spus apoi era de necrezut, putea să-şi dea seama dacă ar fi mințit, dar asta nu însemna că el i-ar fi spus întregul adevăr.

„Deci vrei să spui că trăim într-un fel de lume cuantică, plină cu toate aceste alte dimensiuni în care trăiesc diferite alte ființe şi că bătrânul majordom pe care l-am văzut este una dintre acele ființe care trecea în lumea noastră?” îl întrebă când acesta termină.

„Da?”

„Ei bine, de fapt chiar am făcut o lucrare la fizică cuantică în ultimul meu an de şcoală şi concluziile mele erau că pot foarte bine exista lumi paralele, precum şi mai multe rezultate posibile, dar desigur dacă amesteci două dintre ele poți obține absolut orice - ceea ce ar face o teorie, ca magia, posibilă - dar prea încet pentru a deveni o soluție viabilă pentru utilizare zilnică. Doar dacă nu cumva ai acces la vreun fel de accelerator, ceva care să poată face ca teoria haosului să funcționeze invers astfel încât atunci când gândeşti 'vreau cutare şi cutare în mână' cum ar fi un milion de lire, atunci undeva în trecut vei fi plasat comanda pentru ceea ce se întâmplă acum, precum chestia cu aripa fluturelui şi furtuna”.

Amândoi îşi priviră mâinile.

„Este o teorie bună”, zise Owen.

Putea spune că îl impresionase. Probabil nu era obişnuit cu fete istețe, cu o mamă moartă la naştere şi fără nici o soră.

„Deci nu eşti dependent de droguri, închinător la demoni sau ceva de genul acesta, nu? Doar un fel de vrăjitor?”

„Ei bine, nu chiar un vrăjitor, mai exact un mag, un înțelept, cu mult tip în urmă erau numai cei pe care îi poți numi magi, apoi un grup dintre ei au descoperit o nouă sursă de magie, bazată pe mai mult decât ierburi şi incantații şi au decis să înființeze un nou ordin. Apoi o persoană care este... psihic când îşi conştientizează puterile este atrasă de multe ori de tipul de magie care i se potriveşte cel mai bine, a vrăjitorilor sau a înțelepților.

Vrăjitorii sunt cei care urmează Metodele Vechi cum le numesc ei”.

„Dar tu vorbeşti despre vrăjitori, mediumi, magi şi înțelepți ca şi când ar fi la fel. Ştiu, de exemplu, că mediumii nu sunt toți vrăjitori, când eram în Dublin am mers împreună cu prietenii mei la unul, ştia Tarot. Avea mai mulți sfinți pe pereți decât biserica din cartier, nu era nimic vrăjitoresc în acea femeie şi sunt absolut sigură că nu ar fi putut face nici o magie în nici un caz. Totuşi ne-a spus o mulțime de lucruri cu cărțile ei. Şi nu am auzit niciodată de Bătrâni”.

Îl văzu pe Owen că începea să se simtă incomod. Probabil că nu se aştepta din partea ei să ştie atât de multe pe acest subiect. Nici nu ştiuse mare lucru până de curând, cu toate întâmplările ciudate din casă începuse să cumpere „Întâmplări Stranii” şi să citească tot felul de cărți de ocultism aşa că aflase măcar diferența dintre mediumi, vrăjitoare şi păgâni, chiar şi puțin Wicca.

„Asta este magie de muritori”.

„Muritori? Sper că nu-mi vei spune că eşti vreo ființă din aceea nemuritoare care bântuie pe aici şi taie capetele altor nemuritori, nu?”

„Nu, nu-ți voi spune asta”.

„Bine. Aşa am crezut o secundă. Ce vrei să zici cu magie muritoare? Adică ucigătoare? O magie care omoară oameni?”

„Păi, nu. Magia muritoare este vârful icebergului. Magia magilor nu este ceva ce vei găsi pe internet sau la magazinul din cartier. Nu se poate face cu o lumânare şi

câteva gânduri – dorință. Este necesară o mulțime de concentrare şi mult studiu. Lucrez la ceva şi trebuie să exersez o mulțime; şi dacă tu dai buzna peste mine când nu sunt în corp... meditând, întrerupându-mă brutal, eu nu mai am controlul complet asupra corpului. E ca şi cum sufletul şi corpul nu se mai pot sincroniza pentru un timp, ca şi cum ar pierde contactul unul cu celălalt".

„Ah! Ca o experiență extracorporală?! Am avut una o dată".

„Da! Ca una din acelea. Nu oricine poate avea o experiență extracorporală, după cum nu oricine poate citi gândurile altcuiva sau să gândească atât de tare încât să fie auzit din cealaltă parte a casei. Într-un anume fel te transformi într-un mag şi vreau să ştiu cât de mult conştientizezi din chestia asta".

„De fapt nu ştiu prea multe, nici măcar că gândurile mele alergă prin casă de unele singure".

Ultimele cuvinte îi aduseră lui Owen un zâmbet pe față. Părea mulțumit de răspuns. Conversația se apropia de final.

„Şi fantoma, valetul, este singura din casă?" întrebă fata nepregătită încă să părăsească subiectul.

„Da, şi dacă vezi orice altă fantomă pe aici te rog să mă anunți de îndată".

„Seamănă cumva cu tine".

Owen o privi surprins.

„Adică , mă rog, nu chiar ca tine, ştii, este destul de înalt, cu păr cârlionțat, dacă nu ar fi transparent şi de

aproape o sută de ani, aş spune că îți seamănă foarte bine...”

Văzu că discuția îl supără. Nu era ceva despre care să fi vrut să vorbească. Probabil un secret de familie. Poate că valetul o fi fost iubitul stră-străbunicii lui şi adevăratul tată al copiilor. Poate că Owen nu era un O'Neil până la urmă şi poate că ar trebui să înceteze să se mai gândească la lucrurile astea. Încercă să gândească în şoaptă dar Owen încă se uita fix la ea şi devenise din ce în ce mai nervos. Deci să schimbe subiectul. Nu mai avusese niciodată o conversație de acest fel şi nu ar fi dorit să se termine atât de repede. Dacă ar fi avut loc câteva luni mai devreme, înainte să înceapă ciudatele evenimente, ar fi refuzat să asculte considerând-o un talmeş-balmeş.

„Deci, care este teoria ta cu privire la elevarea mea, înseamnă că pot deveni o vrăjitoare sau un înțelept?”

„Când ai venit aici prima dată, nu aveai nici un fel de puteri, dar acum vad cum îți radiază din trup, într-un fel la nivel genetic”.

Fata privi în jos şi exclamă:

„Oh, nu, bebeluşul meu. Crezi că asta i-ar face rău bebeluşului?”

„Deloc, copilaşul este complet normal... uman”.

Simți o linişte a gândurilor după această propoziție. Îi ascundea ceva cu privire la bebeluş.

Îl privi în ochi scormonind după acel gând pe care el nu-şi permisese să îl aibă.

Bărbatul se ridică atât de brusc încât scaunul zbură de sub el.

„Până aici! Sunt reguli fundamentale pentru lucrurile astea, nu ai voie să dai buzna în mințile oamenilor aşa, este ca şi cu ți-aş intra în cameră şi ți-aş citi jurnalul sau ți-aş deschide e-mailul”.

„De unde ştii că am un jurnal? Mi-ai intrat în cameră în lipsa mea?”

„Nu am intrat niciodată în camera ta când nu erai acolo. Am presupus că ai un jurnal. Majoritatea femeilor pe care le-am întâlnit au avut unul. Stră –străbunica mea a avut un jurnal, ştii asta, doar l-ai citit”.

Jennifer simți că mai era ceva, ceva ce el evita să spună dar care o străpunse ca un cuțit.

„Înțeleg. Deodată eşti expert în femei. Pot să-ți spun că nu ştii nimic despre femei. Eşti bărbatul tipic şovin care nu a avut o conversație inteligentă cu o femeie în toată viața ta”.

„Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel? Nu eşti decât un copil, un copil prost şi atât. Crezi că le ştii pe toate, dar de fapt nu ştii nimic. Încerc să te învăț regulile de bază pentru a-ți folosi puterile pe care le ai acum, iar tu nu poți face altceva decât să mă insulți în modul cel mai jalnic”.

„Poate că sunt în multe feluri, dar proastă nu sunt. Crezi că eşti mai deştept decât mine pentru că eşti cu câțiva ani mai bătrân şi poate chiar eşti în teorii şi cărți, dar aceasta este viața adevărată şi, dacă nu ți-ai fi petrecut întreaga viață îngropat în cărți şi computere, ai

fi conştientizat că sunt lucruri pe care nu le poți învăța de acolo”.

„Aha. Să înțeleg că, având o experiență de viață atât de lungă şi amplă, Mă vei învăța aceste lucruri? Ca şi când tu nu te-ai îngropat în cărți? Ca şi cum tu chiar ai trăit?”

„Da. Şi prima lecție este că sarcasmul este ce mai joasă formă de spirit”. Zicând acestea ieşi în trombă din bucătărie şi intră în camera ei trântind puternic uşa.

Cum îndrăznea? se întrebă. Şi ei tocmai îi păruse rău pentru el pentru că nu avea o familie sau prieteni. Nu era de mirare că nu avea prieteni, era cel mai respingător băiat pe care îl întâlnise vreodată. Probabil că se datora faptului că era un nepot răsfățat bogat.

Nu îi scăpase nici modul în care îi privise burta când îi spusese că are o experiență bogată. Se întrebase dacă o consideră un fel de haimana pentru că rămăsese însărcinată; asta îi confirma temerile. Probabil că nici nu ar fi primit-o menajeră dacă nu ar fi purtat copilul fratelui său.

Îi venea să plângă dar nu voia cu nici un chip; asta probabil că îşi dorea el - să o facă să plângă. Era bucuroasă că nu avea frați, dacă asta însemna să trăieşti cu un băiat. Măcar prezența lui era numai temporară, nu ar fi trebuit să trăiască toată viața astfel.

Sean nu ar fi putut fi mai diferit de fratele său nici dar s-ar fi străduit. Sean era inocent, admitea când nu ştia ceva, era plin de bucurie pentru lucrurile mărunte, simple din viață.

Lacrimi i se rostogoliră pe obraz, dar era sigură că acestea nu se datorau certei, ci faptului că Sean îi lipsea atât de mult încât o durea. Copilaşul începu să lovească şi o făcu să se simtă mai bine.

„Ştiu, măcar ne avem unul pe celălalt”, spuse mângâindu-şi cu blândețe abdomenul.

Capitolul 7

Owen era furios. Ridică scaunul şi se aşeză, era mai furios decât îşi putea aminti că fusese vreodată. Fata ieşise ca o furtună şi îi trântise uşa în față; cum îndrăznise? Şi nimic nu avea efect asupra ei. Nici magie, nici farmecul său personal, nimic. Era ca şi cum ar fi avut un scut, ceva ce el nu mai văzuse până atunci. Şi cum putea un muritor să devină deodată mag? Era ca şi cum ceva din materialul genetic al copilului trecuse în mamă, un fel de moştenire genetică inversată. Şi magia pe care ea o folosise nu avea granițe, nici o identitate. Era un amestec derutant de magie vrăjitorească şi preoțească. Modul în care îl amenințase cu degetul, văzuse efectiv energia suptă în el de peste tot, chiar şi din el, gata de a fi eliberată şi apoi cum ea oprise totul într-o secundă. Îl dezarmase. În clipa în care el credea că va pierde controlul, ea pur şi simplu reținu energia acolo, chiar în fața lui, apoi o împrăştie trimițând-o înapoi la sursă mai eficient decât ar fi putut să o facă el vreodată. Nu că l-ar fi rănit dacă ar fi trimis-o către el, ar fi fost bolnav poate câteva zile, dar nu aceasta era ideea. Să o aibă în preajmă era ca şi cum ar fi stat în fața unui material explozibil foarte activ fără a avea butonul on-off. Şi modul în care îi pătrunse prin scuturi şi îi invadase mintea ca şi cum ar fi deschis o carte. Era ceva nemaiauzit.

Poate că la acest fel de magie se referise Păstrătorul. Dar el nu-şi aducea aminte ca Aeoife să fi făcut aşa ceva.

Poate că totuşi o făcuse dar într-o manieră mult mai subtilă, se gândi.

O simți pe Jennifer plângând în camera ei şi brusc mânia i se topi, dispărând. Era supărat. Voia să o linştească, să îi spună că îi pare rău. Merse până la uşă şi se pregăti să bată. Dar ea nu îl iubea, nici măcar nu îl plăcea, inima ei aparținea altcuiva. În jurnal scrisese numai despre Sean, şi după ton, părea că acesta era singurul la care visa.

Nu îi intrase în cameră în lipsă, cel puțin nu când era întrupat. Se materializase în cameră din astral, ceea ce nu era deloc acelaşi lucru. Nu avusese de unde să ştie că îl va vedea, nici un muritor nu-l mai văzuse până atunci. Devenise furioasă când îşi văzuse jurnalul în mâinile lui şi începuse să arunce în el cu tot felul de lucruri. Măcar reuşise, chiar dacă nu în totalitate, să îi şteargă din memorie incidentul.

Minutele se scurseră încet şi simți cum Jennifer adormi. Măcar îşi va ține gândurile mai în linişte acum. Nu dorise ca acea conversație să devină ceartă. Nimic nu ieşea după cum plănuise. Îşi părăsise căutarea Medalionului pentru a rezolva ghicitoarea Păstrătorului la care renunțase din cauza lui Jennifer. Încercase să îl găsească pe Sean pentru ea, chiar dacă asta însemna că dacă ar reuşi Jennifer nu va mai putea fi niciodată a lui. Voia doar să o vadă fericită. Dar Sean era un mister, nici o înregistrare a naşterii, nici o urmă magică, nimic. Era posibil, datorită asemănării, ca Sean să îi fie rudă şi astfel mag, mai ales că bebeluşul lui Jennifer era mag. Asta

însemna că una sau mai multe dintre rudele lui de sânge erau magi, dar de ce existența acestuia ar fi ținută secret chiar şi față de el? Nu avea nici un sens.

Se gândi să o contacteze le Aeoife, mama sa mag. Era evident din implicarea femeii că aceasta ştia o mulțime despre întreaga poveste, dar să o contacteze pe Aeoife ar fi adus mai multă bătaie de cap decât îşi dorea în acel moment. În plus era orgoliul lui de Preot care trebuia luat în considerare. Profund în sinea sa ştia că ocolind-o pe Aeoife face o greşeală, dar considera că nu era aşa o grabă să îl găsească pe fostul prieten şi viitorul tată.

Se lăsă pe spate în scaunul său şi privi împrejur. Bucătăria devenise un loc plăcut, redecorată, curată ca un fluier, cu ghivece cu flori şi plante în orice colțişor liber. Becul filă.

Era trist. Nu mai fusese trist din copilărie. Ceva îl făcea trist dar nu putea spune exact ce. Era trist pentru că o iubea pe Jennifer, iar ea îl ura. Nu l-ar fi iubit niciodată pentru că inima ei aparținea altcuiva care arăta exact ca el, doar că nu era el şi nu va fi niciodată.

Ochii îi căzură pe scaunul lui Jennifer, unde rămăsese un fir de păr lung roşu şi ondulat. Îl putea împrumuta pentru câteva minute. Ca să îl cerceteze. Nu încălca nici o regulă atâta timp cât se ținea deoparte de prezent, trecutul până la urmă era domeniu public. Împrumutul era a doua natura a oricărui mag.

Ridică firul de păr până în dreptul feței şi şopti „Jennifer”. Apoi se ridică şi merse în studio încuind uşa după el în mai mult de o dimensiune. Studioul alcătuia

un contrast puternic cu bucătăria. Era întunecat, prăfos, fără a avea însă praf, cu cărți vechi ce păreau a avea propria lor viață. Acum avea un colț întreg amenajat cu computere de ultima tehnologie, dar modul în care le folosea era mai apropiat de cuvântul „surf” decât şi-ar fi putut imagina orice muritor.

Se întinse, slăbindu-şi încălțămintea şi relaxându-se. Corpul începu să bâzâie. Examină firul de păr pentru a-i găsi rădăcina.

Era într-o clasă; copii ascultau un poem,

Şi noaptea cuprinse pământul

Ca o mantie de dantelă cernită.

Fără speranță,

Fără bucurie,

Numai frică şi dezamăgire...

Este o zi strălucitoare; vede soare sclipind printre frunzele copacilor, o pasăre cântă printre ramuri. Se uită în jos la mâinile sale, mici, acoperite cu pistrui, care încep să deseneze ceva, mâzgălind, nu, este o față. Este a lui, ea desena fața lui, Îl văzuse în minte. Se deconectă şi merse mai departe pe firul de păr. Privindu-se în oglindă, ea îşi piaptănă părul fredonând un cântec. *Fată frumoasă, sunt o fată frumoasă, da, da, da....* Se opreşte şi se uită fix în ochii ei, nu ochii ei, ai lui.

„Cine eşti?”

El țâşni de acolo şi se mută mai aproape de prezent, aproape, dar nu chiar, de sfârşitul firului.

Plouă, ea aşteaptă pe cineva, este emoționată, inima îi aleargă, un bărbat dă colțul şi îl îmbrățişează, îl sărută.

Când omul se dă înapoi, Owen îi vede fața. Simte cum sângele i se scurge din corp. Omul este el însuşi, Owen, dar nu chiar, ceva e diferit.

„Te iubesc”, vocea aceluia îi spune lui Jennifer, apoi se uită fix la Owen. Owen închise ochii şi se extrase.

Căzu pe podea şi încercă să-şi recapete răsuflarea, nesincronizat, prea brusc, camera învârtindu-se. Încet îşi recăpătă controlul asupra membrelor şi se ridică. Îi era rău.

Sean era cu siguranță fratele său sau o clonă, un fel de copie identică, cel puțin una fizică. Şi era nemuritor, ca el însuşi.

„Aeoife”, zise ridicându-se în picioare, ea va şti să îi explice şi îi simți proximitatea. Era prea târziu să se întoarcă, bătrâna femeie era aproape şi avea răspunsurile.

Firul de păr era încă în mâna lui, îşi dori să se întoarcă, să fie cu Jennifer chiar dacă numai într-un trecut lipsit de realitate, dar ştia că nu avea voie să o facă. Fusese prea tare cuprins şi ar fi putut rămâne blocat acolo pentru totdeauna. Luă o brichetă şi dădu foc firului de păr.

„Aeoife!” strigă căutând-o, încercând să o simtă.

Dar Aeoife nu-i răspunse apelului. Căută pe birou scrisoarea pe care aceasta i-o trimisese prin Jennifer, avea o adresă a expeditorului. Da, Aeoife era în Skerries, oraşul din care venea Jennifer. Coincidență? Nu credea, bătrâna vrăjitoare plănuise totul de la început, îl cunoştea mai bine decât oricine de pe Pământ, acesta era motivul

pentru care stătuse departe de ea pentru atât de mult timp. Se pare că avusese mereu un loc în planurile ei.

Atinse scrisul de pe pilc. Aeoife îl aştepta la un ceai. Era ridicol, va trebui să ia un avion şi să o viziteze personal. Privind în urmă regretă că nu o vizitase încă de la început, probabil că ar fi salvat o grămadă de timp l-ar fi scutit de o mulțime de probleme.

Dimineața următoare Owen sări peste micul dejun şi merse direct la avocatul Harry Johnson, voia să clarifice anumite aspecte înainte de a pleca.

Avea biletul deja luat şi nu era nevoit să se întoarcă acasă, aşa că luă precauțiile necesare de blocare a studioului şi îi lăsă lui Jennifer o listă cu instrucțiuni pentru următoarele câteva luni.

Harry Johnson, şi înaintaşii lui, se ocupaseră de administrarea averii sale, a proprietăților şi testamentului său. Faptul de a fi nemuritor dăduse naştere la o problemă care se rezolvase prin întinerirea sau îmbătrânirea trupului său după cum avea nevoie. Pentru a-şi putea păstra averea şi proprietățile, Owen de obicei lăsa totul unui fiu înstrăinat care apărea după circa zece ani, destul de mult timp pentru a pierde câteva decade din trupul său. Dar acum pentru că nu ştia, şi asta pentru o perioadă mai mare de timp, ce se va întâmpla, decisese să o lase pe Jennifer în casa din Oak Place şi o mică avere pentru nepoata lui, sau ce avea să fie copilul. Nu este exact ceea ce preconizează vrăjitoarele când înfiază un copil mag, dar nu mai putea să stea cu

Jennifer, nu acum. Şi era perfect capabil să protejeze copilul de Umbre în orice parte a lumii ar fi fost.

„Deci, o tânără şi frumoasă menajeră. Serios, Owen, un bărbat cu educația ta ar trebui să ştie mai bine. Zici că e irlandeză?" zise rânjind, „ce ar zice bunicul tău despre asta?"

„Bunicul este încântat că am început să îmi semăn orzul, Harry, ar trebui să ştii asta".

„Da, asta sună ca Owen pe care îl ştiu. Dar cu siguranță acceptarea paternității este o greşeală, băiete, este vorba despre moştenire. Şi ce se va întâmpla când în cele din urmă te vei hotărî să o iei de la capăt? Ce va crede nevasta ta despre bastard? Îți sugerez să-mi urmezi sfatul şi să o priveşti ca pe o nebunie a tinereții. Uită totul, Owen, alung-o şi declină-ți responsabilitatea. Poate nici nu este al tău, ştii? Aceste tinere fete sunt foarte promiscue în ziua de azi, mai ales cele de felul ei".

Un vas antic de mari dimensiuni se prăbuşi la pământ în cealaltă parte a camerei, spărgându-se într-o mie de bucăți.

„Oh, dragă, cum oare s-a petrecut asta? Sper că nu este de valoare", zise Owen într-un mod care îl făcu pe Harry să se simtă incomod. Bunicul tânărului domn avea talentul acesta de a face ca anumite situații să pară accidente deşi nu erau.

„Da, era", răspunse şi chemă asistenta să strângă, „era asigurată, desigur, dar de neînlocuit".

„Păcat".

„Da, bine. Presupun că nu este nimic ce aş putea adăuga pentru a te face să îți schimbi hotărârea privitor la acest copil?”

„Nu, nimic”.

„Foarte bine. Voi redacta documentele dar cu o singură condiție, şi sper că nu vei fi atât de prost încât să te opui, tinere Owen. Vreau să i se facă testul de paternitate ca primară condiție în intrarea în vigoare a contractului”.

„Nu”.

„Nu? De ce? Până la urmă te temi să nu fie al tău?”

„Sunt un gentleman, Harry. Nu-mi voi insulta amanta supunând copilul unui test ADN”.

Harry zâmbi. Comportamentul manierat era ceva din trecut şi era ciudat să îl regăseşti la un tânăr din zile de astăzi.

„Vreau să îi asigur copilului meu educația cea mai bună care poate fi, orice poate avea nevoie în viitor şi vreau ca mama lui să fie fericită. Am motivele mele să plec şi nu ştiu dacă mă voi întoarce, vreau cuvântul tău că îmi vei îndeplini dorința”.

„Nu este loc de îndoială asupra acestui fapt, dragul meu Owen; voi face tot ce îmi va sta în putință pentru a mă asigura că acest copil va fi îngrijit cu tot ceea ce poate societatea oferi mai bun”.

Actele erau gata douăzeci de minute mai târziu; Owen le citi cu atenție şi semnă pe linia punctată. O oră mai târziu era în avion spre Irlanda. Aeoife avea de dat explicații şi refuzase o întâlnire proiectată. Vrăjitoarele

erau toate la fel, conversații față în față spusese şi nimic nu putuse schimba asta.

Aeoife se trezise de dimineață, îi plăcea să folosească energia răsăritului de soare pentru a face cele mai multe dintre treburile casnice, lăsându-şi restul zilei liber pentru a fi pensionară. În această dimineață se trezise special mai devreme pentru a pregăti sosirea lui Owen. Nu-l mai văzuse de foarte mult timp. Se întreba cum se maturizase, fusese un tânăr foarte înalt, deşirat şi foarte încăpățânat, neobişnuit pentru familia lui. Îl iubea pe Owen foarte mult. Fusese primul său copil adoptat pentru care nu era pregătită, luarea unui mag în devenire în casă nu era ceva ce îşi planificase. Dar era cu neputință pentru o vrăjitoare să respingă un copil ostracizat de ai lui pentru abilitățile sale extraordinare.

De îndată ce deschise uşa şi îl lăsă să intre, ştiu că Owen habar nu avea ce se întâmplă. Era palid şi tras la față, cu privirea obosită şi confuză – la fel ca în prima zi când îi trecuse pragul.

„Ok, spune-mi despre ce este vorba. De ce mi-ai trimis fata aceea şi cine este Sean", începu acesta cu o voce aspră, dar ea îl cuprinse în brațe şi îl strânse, strivindu-i fața aşa cum o făcea pe când era copil.

„Dragul meu băiat", spuse apucându-l de bărbie şi privindu-l în ochi, „o ceaşcă de ceai cred că va face minuni".

El inspiră adânci o lăsă să îl conducă în bucătărie. Da, prea bătrân de astă dată pentru lapte şi biscuiți. Prea bătrân pentru felul acesta de prostii, gândi el, dar erau

lucruri pe care Aeoife le făcuse mereu şi acesta era unul dintre ele.

Luă loc la masa mare din bucătărie. Aeoife îi puse în față lichidul auriu fierbinte, spunându-i „bea-l” şi începu să îşi soarbă propriul ceai.

„Te-ai făcut să arăți foarte tânăr; ai avut vreun motiv special?”

„Mi-ai spus să fiu tânăr pentru testul Păstrătorului, mă gândeam că datorită unor probe fizice”.

„Am vrut să spun în jur de 40 – 50, dar nu arăți cu o zi mai bătrân de douăzeci”.

„Douăzeci. Da, păi, am pierdut noțiunea timpului, eram ocupat”.

„Preocupat să-ți faci exercițiile mentale presupun. Acele stări meditative pe care le faceți voi, Preoții”.

Owen luă o înghițitură din ceai; avea miere şi lapte. Nu mai băuse ceai cu lapte şi miere de peste o sută de ani.

Timpul trecu, lăsându-se doar să existe pentru o vreme. Owen îşi termină ceaiul privind-o pe bătrâna şi draga femeie care îi fusese singura mamă pe care o cunoscuse vreodată. Era furios şi era sigur că ea avea o legătură cu asta.

„Aeoife”.

„Da?”

„Spune-mi, te rog, despre Jennifer, spune-mi despre Sean”.

„Ah, da, Sean. Mă gândeam când vei afla despre el. Am vrut să-ți spun despre el, ştii, dar era interzis”.

Simți cum un înveliş începu să îi cuprindă, un spațiu gol care nu putea fi trecut. Se ridică în picioare, dar bătrâna îi făcu semn să facă linişte şi să rămână aşezat.

Ceilalți, se gândi şi ea încuviință. Învelişul se închise şi bătrâna oftă adânc.

„Este o protecție împotriva Celorlalți", spuse acesta observând întunericul din jurul său, „nu ştiam că vrăjitorii pot face aşa ceva, cum ai reuşit? Doar stând? Nu ai fost tu, nu?"

„Ba da, Owen, eu am fost".

Un strat microscopic de vid, unde nu poate supraviețui nimic, îi înconjura, făcând imposibilă orice comunicare. Acum deveniseră invizibili în toate dimensiunile şi față de toate ființele.

„Te-ai întrebat vreodată, Owen, cum devenim diferiți față de ceilalți umanoizi?"

„Păi, este un salt evolutiv, amestecul genetic..."

„Nu", îl întrerupse în mijlocul propoziției, „nu este aşa deloc. Nu reprezentăm un salt evolutiv. Suntem hibrizi".

„Un amestec de rase?"

Nu exista o modalitate simplă pentru a-i spune cuiva de unde vine, mai ales dacă locul respectiv era considerat acum inamic. Aeoife nu ştia cum va reacționa Owen. Fusese mereu un băiat arogant.

Inițial, decalajul față de lumea Celor Vechi, cum îi numeau magii, era destul de mare, astfel încât cele două lumi să îşi ignore complet existența. Apoi, unul dintre Ei a deschis o uşă în dimensiunea spațiu – timp, făcând călătoriile interplanetare uşoare şi rapide.

Mitologia despre ei s-a schimbat în mod dramatic de-a lungul mileniilor, la început fiind numiți Dumnezei, iar mai apoi, oamenii văzând că aceştia se luptau şi se omorau unii pe alții pentru putere, primind numele de diavoli. Îngerii, elfi, zâne, uriaşii sunt în prezent cea mai populară explicație pentru extratereştrii. Dar nu era nimic extraterestru în Ceilalți.

Cele mai vechi amintiri ale Magilor îi arătau stăpânitori ai Pământului. Cei Vechi aveau tehnologie superioară, dar prețul plătit pentru a o obține fusese devastator, îşi distruseseră lumea şi fondul genetic.

După ce îşi restauraseră planeta, au început să ia material genetic de la oameni pentru a-şi reconstrui şi rasa. Astfel, oamenii au fost primii hibrizi, primul pas în crearea unui model genetic semi-compatibil. Acela de a infuza forme simple de viață cu materialul lor genetic mult mai complex, făcând oamenii. Al doilea pas au fost acele creaturi cunoscute sub numele de magi.

„Noi suntem cei norocoşi, afacerea este una veche, dacă se nasc gemeni, atunci unuia dintre ei îi este permis să rămână pe Pământ şi să fie adoptat de unul dintre noi, urmând să fie învățat calea străveche pentru a aduce Lumina lumii. Dacă s-ar fi născut unul singur, atunci Ei l-ar fi luat. Tu eşti geamănul norocos, Owen".

„Nu, nu cred. Nu poate fi adevărat. Aş fi... Înțelepții ar fi trebuit să ştie despre asta".

„Unii dintre Înțelepți chiar ştiu, dar s-au asigurat ca nimeni altcineva să nu mai afle. Le este de folos ca nimeni

să nu dea buzna în calea Celorlalți şi să le utilizeze tehnologia”.

Owen îşi însuşi informația şi pentru o vreme doar o pipăi.

„Sean”, zise în sfârşit.

„Da, el nu a fost la fel de norocos. Este captiv în lumea Celorlalți, nu ştiu sigur ce fac cu el. Părerea mea este că sunt ținuți ca un fel de sursă de energie sau pentru recoltare genetică, dar nu pot să spun cu exactitate. Cei care au scăpat nu au rezistat prea mult pe Pământ. Unii au dispărut astfel încât să nu fie găsiți de Ei. Încercăm să-ți găsim fratele geamăn; toți cei care au aflat adevărul au încercat să îşi găsească geamănul... Eu am o soră geamănă; nu îi pot pronunța numele. Nu mai aparține Celorlalți”.

„Cum a scăpat?”

„Nu am voie să îți dezvălui modul în care se poate evada de pe tărâmul Celorlalți. Este ceva ce va trebui să afli singur”.

Buzele lui Owen se strânseră. Cunoaştere interzisă, era tipic magilor să țină secrete unii față de alții, „găseşte singur” părea a fi propoziția lor favorită. El însuşi o folosise cel puțin o dată.

Ceilalți, gândi el, Cei Vechi aveau mai mult ca sigur un răspuns la dilema lui, dar Owen privise deja în trecut în lumea lor. Gândul că ceva util ar putea ieşi de acolo i se părea ridicol.

„Ştii ce este Medalionul, Owen?”

„Păstrătorul Puterii şi al Cunoaşterii”.

„Da, dar ştii ce este el în realitate?”

Tăcu. Nu mersese niciodată cu gândul mai departe de dorința de a deține Medalionul. Pentru a deveni ființa cea mai puternică de pe planetă, cu cea mai mare cunoaştere.

„Acesta era testul?” întrebă, „să aflu ce este de fapt Medalionul?”

„Nu, testul a fost mult mai simplu decât asta şi l-ai trecut deja”, răspunse femeia bătându-l uşurel pe mână, „Medalionul este un dispozitiv furat de la Ceilalți pe care un grup de magi, combinându-şi puterile, îl pot activa. Dar poate fi folosit numai de treisprezece oameni deodată, iar puterea generată de treisprezece magi nu este încă suficientă pentru a-l activa. Dar dacă măcar unul dintre ei ar fi mai mult Vechi decât uman, grupul ar putea să îi folosească întregul potențial. Credem că Umbra lucrează la alcătuirea unui grup care să poată face acest lucru, treisprezece magi cu suficientă putere pentru a activa Medalionul la capacitățile lui maxime. Îşi spun Cei Treisprezece - un nume nu foarte original, dar explicit”.

Owen privi la mâna pe care Aeoife i-o mângâiase, apoi o ridică oprind-o să mai vorbească.

„Stai puțin, Aeoife. Mă ierți că îți întrerup discursul dar tocmai ai spus că am trecut testul?”

Aeoife zâmbi:

„Da, desigur că l-ai trecut, întotdeauna am ştiut că o vei face”.

„De ce nu mi-ai spus înainte? Când l-am trecut? Te pot întreba care a fost testul?”

„Sigur că mă poți întreba. Chiar mă întrebam când o vei face”.

Owen o privi cu neîncredere.

„Foarte bine dacă nu mă întrebi; n-ar trebui să-ți spun dar, pentru că te cunosc destul de bine pentru a-ți auzi întrebările nerostite, voi lua drept întrebare figura aia criminală. Testul a fost să îți dezvolți o anumită capacitate care este cheia înfrângerii Celor Treisprezece. Ai o legătură specială cu cel de-al Treisprezecelea mag. Putem spune că sunteți membrii aceleiaşi familii. Ți-ai dezvoltat această abilitate şi sperăm că vei fi la momentul şi în spațiul potrivit pentru a o folosi. Când va veni vremea, desigur. Şi locul”.

Owen se lăsă pe spate. Aeoife vorbea mai degrabă ca un preot decât ca o vrăjitoare, oameni care să realizeze legături speciale în timp şi spațiu ca entități diferite, ceva era foarte ciudat şi îl făcea să se simtă nervos.

„Această putere specială, ce este mai exact?”

„Ah, asta? Păi, este abilitatea de a simți iubire necondiționată”, spuse ea radiind de mândrie şi strângându-i mâinile într-ale sale.

Putu să-i simtă mândria maternă copleşindu-l.

„Oh, înțeleg”, zise mai degrabă dezamăgit. Iubire necondiționată, vrăjitoarele credeau că iubirea necondiționată poate înfrânge Umbra. Îi veni să râdă. Crezuse pentru un moment că Aeoife devenise Preoteasă.

„Dacă Medalionul este atât de important, cum de i-ați lăsat pe preoți să îl dețină, de ce nu este la voi? De ce Cei

Vechi nu l-au recuperat?”, zise revenind la subiecte mai importante.

„Cei Vechi nu sunt deosebit de interesați de ceea ce se întâmplă cu omenirea în ansamblul ei; atâta timp cât pot obține ceea ce au nevoie, restul este irelevant. Cât despre Consiliul Înțelepților, acesta există de mai mult timp decât îmi pot aminti, este format din exact tipul de magi care ar vrea să folosească Medalionul pentru satisfacerea propriilor motive egoiste. Aşa că Acesta a fost acoperit cu un înveliş de Adevăr. Oricine îl atinge, îl deține primeşte ştiința de a-l păstra pentru totdeauna, primeşte putere şi superioritate asupra celorlalți magi. Până acum niciun preot nu s-a decis să împartă această putere cu ceilalți”.

Owen se lăsă pe spate şi digeră noua informație, era destul de ingenios.

„Ce mai exact poate face Medalionul?”

„Îți permite să călătoreşti liber în spațiu şi timp. Unii spun că poate separa Lumile Cunoscute. Dar ceea ce este important este că, de asemenea, poate fi utilizat pentru a dizolva însăşi esența a ceea ce ne ține pe Pământ, corpurile noastre în toate planurile de existență, indiferent dacă suntem muritori sau nemuritori”.

„Medalionul este o armă de distrugere?”

„Asta depinde foarte mult de punctul tău de vedere. Lucrătorii Umbrei consideră că aceasta este doar o cale de a ne elibera spiritele de Pământ, care cred ei că în prezent este o închisoare. Ceilalți, cred ei, au făcut un fel de barieră în jurul lumii pentru a putea culege ceea ce au

nevoie de la noi, nepermițându-ne să elevăm şi să evoluăm în ritmul normal, menținându-ne la un nivel evolutiv foarte primitiv. Însă fără nici un corp, Umbra crede că esența noastră va fi liberă să circule în univers în căutarea altor lumi în care să evolueze eliberați de Ceilalți".

„Dar asta va însemna sfârşitul umanității, sfârşitul Pământului aşa cum îl ştim noi. Totuşi dacă ceea ce crede Umbra este adevărat, ceea ce vor să facă este lăudabil. Nu te supăra dar nu am văzut niciodată ca Umbra să acționeze decât în propriul interes, ceea ce mă face să cred că, dacă Pământul chiar ar fi o închisoare cum pretinde ea, atunci tot ceea ce vor este cheia de la poartă".

Aeoife dădu din cap.

Ştia că dorința ei era ca el să ia o poziție şi că abordarea greşită însemna ceva neplăcut în viitorul său apropiat, dar ar fi dat orice ca el să fie unul dintre acei treisprezece magi care să se ocupe de o astfel de tehnologie.

„De ce îmi spui toate astea?"

„Eşti tatăl adoptiv al lui Jennifer şi al copilului ei mag".

„Da".

„Treaba ta este să îi protejezi".

Owen se ridică. Jennifer era însărcinată cu un copil mag.

„Cei Vechi îi vor lua copilul?"

„Aş vrea ca totul să fie atât de simplu, copilul ei nu a fost proiectat de Ceilalți. Este un grup de magi ai Umbrei

care şi-au grăbit evoluția pentru că urmăresc să devină destul de puternici pentru a putea folosi întreaga putere pe care Medalionul o poate oferi. Cea mai rapidă cale pentru a evolua este renaşterea. Credem că bebeluşul lui Jennifer este unul dintre aceşti magi".

„Al Treisprezecelea".

„Al Treisprezecelea, da".

„Aşa că Custodele? Este..."

„Credem că Custodele vrea ca noi să îi împiedicăm pe cei treisprezece magi să se reunească. Ne-a dat exact data renaşterii, l-am luat de acolo. Există şansa ca atunci când un mag renaşte să schimbe tabăra, ceea ce este unul dintre neajunsurile renaşterii. Nimeni nu poate fi sigur dacă va fi la fel în viața viitoare. Cu influența potrivită noul mag poate deveni unul deal nostru, ceva ce nu au luat în calcul Cei treisprezece".

Aceasta îi va da cuvântului răpire o cu totul altă dimensiune, gândi Owen.

„Copilul lui Jennifer este special şi în altă privință. Ea este de fapt mai mult dintre Cei Vechi decât umană. Jennifer poartă în pântece gene hibride dormante. Se întâmplă uneori ca un hibrid să nu devină mag, acesta trăind o viață umană normală, atunci copiii lui vor fi parțial hibrizi cu toate puterile inactive, doar dacă acestea nu vor fi activate. Cei Vechi sunt foarte atenți să nu facă nici un hibrid cu mai mult de 50% mag; când un astfel de accident se întâmplă, de obicei ei distrug copilul. Prea puternic pentru preferințele lor şi prea uman pentru a se putea integra în societatea lor. Acesta este motivul pentru

care acest mag special a manipulat această concepție. Un mag a cărui putere nu poate fi oprită de nimeni dintre noi”.

Owen se simți vinovat, el însuşi se gândise la trucul cu renaşterea pentru a lua Medalionul.

„Ce se va întâmpla cu Jennifer?”

„Jennifer este acum un fel de mag. Nu poartă numai propriile gene hibride, ci absoarbe unele de la bebeluşul ei, pe care le va păstra în jur de douăzeci de ani. Este foarte probabil ca ori Umbra, ori Cei Vechi să urmărească să o ucidă. Dacă nu chiar ambii”.

„Cum de nu au făcut-o deja?”

Aeoife zâmbi.

„Am trimis-o la tine. Voi cei din Consiliul Înțelepților sunteți atât de paranoici unii față de ceilalți încât ați inventat cele mai sofisticate metode de a vă păstra locațiile secrete față de oricine – şi asta îi include şi pe Ceilalți”.

„Deci trebuie doar să îi ascund pe Jennifer şi bebeluşul său de Cei Vechi şi de Umbră”.

„Da. Dar în final, trebuie să îl protejezi pe bebeluş de el însuşi. Învață-l compasiunea, înțelepciunea, dă-i speranță şi ține-l departe de Umbră”.

„Ce te face să crezi că voi face ceva din toate astea? Ce te face să crezi că nu mă voi alătura Celor Treisprezece? Sunt un Preot până la urmă şi Medalionul este scopul meu final”.

„Ai trecut testul”, zise ea şi îi atinse pieptul, „încă simți, cum simte un om. Ți-ai transformat iubirea într-una necondiționată, ții minte?”

Owen se mişcă stânjenit, nu era obişnuit ca alții să ştie ce simte cu adevărat; în plus, încă era sigur că cineva îl manipulează.

O privi pe Aeoife pătrunzător:

„Sunt sub influența cuiva, cineva îmi provoacă această stare?”

„Nu”, răspunse ea, „nu eşti sub nici un fel de vrajă, nici un fel de vrajă aruncată de vreun om sau mag decât de tine”.

Nu, gândi, nu era cu putință să o fi făcut el însuşi. Era prea dureros.

„Ai trăit sute de ani negându-ți adevărata natură, Owen. Este ceva obişnuit ca voi, magii care vă numiți Înțelepți ai Consiliului, să negați chiar cărămida de la bază. Voi negați orice legătură cu muritorii obişnuiți”.

„Ştiu despre muritori mai mult decât orice Înțelept”, îi răspunse el apărându-se.

„Eşti, într-adevăr, foarte bine informat, pot garanta asta. Dar mai este ceva ce nu ştii despre muritori”.

„Care ar fi aceasta?”

„Că oamenii pot accesa mai multă putere decât ne putem noi imagina. Aici, până la urmă, este mai mult lumea lor decât a noastră”.

Owen o privi în tăcere.

„Încă o ceaşcă de ceai ar fi numai bună”, zise ea şi umplu ceştile golite.

Owen urmări cum Aeoife umplea ceştile şi simți cum furia creştea, umplându-i ființa. Fusese un simplu pion în jocul altcuiva; nu era nici un dubiu. Şi nu îi plăcea absolut deloc.

„Cea mai mare putere a ta îşi are rădăcina în acelaşi loc cu a lor, la urma urmei eşti tot atât de uman pe cât eşti Celălalt”, continuă ea.

O privi cu atenție. Aştepta următoarea propoziție. Ştiu că nu va urma.

„Ce vrei să fac acum?”

„Nu ştiu, Owen. Ceea ce îți spun acum este tot ce ştiu. Am încredere în tine că vei ştii ce să faci, altfel Păstrătorul nu te-ar fi ales”, îi zise, „să mergi acasă ar fi o idee bună” adăugă în final.

„Nu mă pot întoarce la ei. Jennifer este, ei bine, nu pot sta lângă ea”.

Aeoife nu putea să se amestece. Opțiunile fuseseră făcute. Protejarea excesivă avusese o influență majoră în incapacitatea lui de a se maturiza. Acum avea o a doua şansă şi trebuia să îl lase să acționeze cum credea de cuviință.

Pe drum spre aeroport, Owen medită la informațiile primite. Trebuia să se întoarcă imediat la Londra, dar încă era ceva care îl sâcâia. Nu îi stătea în fire să creeze legături cu alte ființe, întotdeauna fusese un individ calculat şi rece, ceea ce considerase mereu ca fiind unul dintre punctele lui forte. În toți anii în care cutreierase Pământul o singură femeie îi captivase inima şi fusese pus la pământ pentru acea imprudență: Era adevărat că acest

trup tânăr îl copleşea cu nevoia sa de înmulțire, dar să aibă nişte sentimente atât de puternice pentru o femei nu era normal deloc. Îți dai seama, petrecuse atâtea ore încercând să-ți dea seama cum să treacă testul şi el deja îl trecuse. Să simtă iubire necondiționată pentru altă persoană, ce fel de test mai este şi ăsta? Un test vrăjitoresc, gândi. Numai ei s-ar fi gândit la ceva de acest fel. Probabil că îi ştiau slăbiciunea în acest domeniu, nu era prima dată când fusese agățat, poate de data asta avea să fie mai rău ca prima dată. De data aceasta nici măcar nu se gândise la propria fericire, ar fi putut avea iubirea lui Jennifer oricând, dar nu o făcuse, iar acum era prea târziu, căci magia lui nu avea nici un efect asupra ei. Nu cea pe care o folosise. Pur şi simplu nu putea face nimic care să o schimbe, poate doar să nu mai fie ea însăşi. Era foarte frustrant.

Se întrebă cine era de fapt magul pe cale să se nască, încercând să se gândească la înțelepții care dispăruseră de curând, dar erau unii care nu mai fuseseră prin preajmă de mult timp. Înțelepții puteau dispărea secole fără ca nimeni să-ți dea seama. Trebuia să fie cineva puternic, poate un vechi păstrător al Medalionului, sau cineva care fusese provocat şi pierduse. Poate era unul dintre acei Înțelepți care nici nu doriseră Medalionul sau cel puțin pretinseseră că nu. Putea fi un vrăjitor. Aeoife spusese mag, nu preot la urma urmei. Dacă era pe aşa, atunci îi era imposibil să îl sau o identifice, vrăjitorii nu țineau registre.

Se gândea că Jennifer era însărcinată cu una dintre cele mai periculoase creaturi de pe fața pământului. Eh, cel puțin nu îşi va putea exercita puterile la întreaga lor valoare pentru următorii câțiva ani, timp suficient pentru a fi reprogramat, spera el. Jennifer ar face o treabă grozavă învățându-l să fie uman.

Ieşi în autostrada principală care îl ducea în sud spre aeroport.

Calea Vrăjitorilor gândi şi decise să se îndrepte spre vest, undeva unde nu mai fusese de foarte mult timp. Era încă devreme la urma urmelor, avea zbor abia noaptea târziu.

Owen nu mai fusese în locul de baştină din secolul trecut. Să îl numească astfel era o greşeală, acolo nu mai rămăsese nimic din cultura sa ori a poporului său, cu excepția poate a câtorva descendenți care îşi dovediseră structura genetică a rasei sale. Rasa sa umană.

După sosirea creştinismului, Puterea se diminuase foarte mult în țara lui. Era ca şi cum ar fi fost bine acoperită. Dar a continuat să curgă. Neintenționat, noua religie, blocând anumite centre şi lăsându-le libere pe altele, a făcut Puterea să curgă din susul insulei spre partea de jos pe direcția sud. Acest flux a fost foarte util, ştergând orice magie nedorită şi dând un impuls propriei magii a Magilor. O văzuse pe Aeoife folosindu-l când el era încă un muritor de rând cu secole în urmă.

Ieşi din maşină şi se căță ră peste gardul de sârmă care separa dealul de şosea. Deasupra, cerul devenise gri. Câteva picături de ploaie începuseră să cadă pe el, „nu

acum”, zise şi norii se îndepărtaseră. Soarele aflat la apus îl încălzi pe măsură ce îşi căuta drumul printre copacii bătrâni şi cabane uitate, spre vârful dealului. Trebuia să mai prindă câteva crâmpeie de soare acolo sus, înainte ca soarele să treacă de orizont. Nu fi o problemă, dealul se dovedi a fi mai mic decât îşi amintea.

Acolo, abia vizibil cu ochiul liber, se găsea o moviliță acoperită cu iarbă şi arbuşti, ascunzând majorității unul dintre cele mai importante lăcaşuri ale Celor Vechi. Rămăsese nedescoperit spre deosebire de unele dintre omoloagele lui care se găseau mai departe în nord. Se aşează în mijlocul moviliței şi aşteptă ca soarele să apună. În jur se făcură auzite şoapte, dar auzul său nu era încă de talia unui Vrăjitor. Pe măusură ce ținutul devenea auriu, timpul încetini şi energiile îşi începură cel mai puternic dans de seară.

Cu fața către soare, ridică mâinile şi ceru Puterii să îl ajute să vadă prin ceața ce îi umpluse mintea. Peste tot în jurul lui şi sub el, vocea îi răsuna profund şi puternic, trezind energii demult uitate.

Se văzu pe sine copil, o văzu pe mama sa naturală trăgându-l spre coliba înțeleptului din pădure. Mama sa ştiuse că este alesul, era un privilegiu acordat de Zei să dea naştere unui astfel de copil. Într-o zi acesta avea să fie la rândul său un înțelept care avea să aducă bogăție şi siguranță familiei. Dar noul Zeu nu îl plăcuse şi acum trebuia să îl scoată din sat, în afara atenției. Aeoife îl aştepta, îi pregătise lapte cald şi pâine, îi spusese să intre şi să se bucure de ospăț. Mama sa naturală o salută pe

Cea Înțeleaptă şi stătură de vorbă o vreme. În vreme ce îşi privea mama dispărând printre copaci, Owen simți o mână caldă şi fermă pe umăr.

„Nu te teme copile, eşti în siguranță aici”, zice Cea Înțeleaptă, şi el ştiu că este adevărat.

Ani mai târziu se văzu părăsind acest rai pentru a vedea lumea şi a-şi încerca norocul. Bătălia cu Umbra veni curând după asta, fusese o dispută strânsă. Se întrebă cât de mult din succes se datora consilierii constante a lui Aeoife de-a lungul anilor de formare. Lăsat pe cont propriu ar fi căzut pradă tentațiilor şi fricii, pe care o reprezenta.

Văzu anii de studiu şi pierdere de energie din călătoria după Medalion, fusese o căutare necruțătoare. Totuşi îi fusese de folos, erau puțini magi cu capacități similare. Văzu oamenii care îi marcaseră viața. Unul dintre muritori se remarca dintre ceilalți, lângă ea, ținând-o de mână, era un băiețel. Un băiat subțire şi palid – Sean.

Îşi privi viața desfăşurată înaintea sa, ultimele câteva luni şi femeia care îi intrase în anturaj. Prea multe femei.

Totul în jurul său era lumină. Un bărbat veni către el şi îl strânse de mână, un om pe care deşi îl văzuse de multe ori pe parcursul vieții, nu îl putea localiza.

„Vino cu mine, băiete, este timpul”.

„Să vin, unde? Cine eşti?”

Bărbatul îl apucă de mână şi îl conduse către o energie strălucitoare, o lumină. Cu cât se apropiau de lumină, cu atât îşi amintea cine era şi de ce s-a născut.

Ştia totul pretutindeni. Era una cu universul. Era universul.

Realiză, cum face toată lumea, că identitatea sa nu mai era conectată cu el, nu mai era doar Owen, ci o infinitate de ființe. Când intră în lumină, conştiința sa deveni mai largă decât universul însuşi.

Pe măsură ce frigul serilor irlandeze îi arse trupul, deveni din nou conştient de existența sa de pe Pământ şi se întoarse din lumină. Îşi cuprinse capul în mâini încercând să rețină ce învățase, dar aceasta îi scăpa precum nisipul printre degete. Măcar acum ştia ce are de făcut. Nu chiar ce aveau de gând vrăjitoarele, dar foarte apropiat.

Crezu că aude voci şi, privind în jur, văzu o piatră care îi zâmbea. Îşi frecă ochii şi zâmbetul dispăru. Calea Vrăjitoarelor era suficientă pentru a înnebuni orice om sănătos. Cu acest gând se ridică, se întoarse la maşina închiriată şi apoi la aeroport.

Capitolul 8

De ziua ei primise câteva felicitări de la foştii ei colegi de clasă, una de la mama sa şi un pachet de la avocații lui Owen.

Pachetul conținea un şal roz, o felicitare şi o scrisoare de la avocați care o anunțau că acesta era cadoul lui Owen pentru copilaş. Şalul era minunat. Îl luă şi îl întinse. Probabil costase o avere, se gândi aceasta. Cineva ar fi trebuit să-i spună lui Owen să cumpere unul galben, aşa ar fi putut să-l folosească indiferent dacă bebeluşul va fi fată sau băiat. În sine aşa ştia că l-ar fi folosit indiferent de sexul copilului. Era prea prețios ca să nu o facă. Era probabil o moştenire de familie.

Jennifer era o persoană cu picioarele pe pământ, în limbajul vrăjitoarelor ar fi fost numită „mama-pământ", o femeie care poate lucra şi crea viață fără a pierde energie, ci primind.

Împături scrisoarea de la avocații lui Owen şi o puse la loc în plic; va trebui să le facă o vizită acestora la un moment dat. Nu voia, dar simțea că va trebui să o facă. La plecare, Owen îi spusese că dacă va avea nevoie de ceva să îi contacteze fără ezitare.

Owen plecase în urmă cu şase săptămâni, lăsându-i o notiță pe masa din bucătărie prin care o anunța că a plecat într-o călătorie de afaceri şi că nu ştia când se va întoarce dar aceasta va dura câteva luni. Scrisoarea avocaților o şocase puțin pe Jennifer, care îşi imagina că Owen va fi acasă când ea va reveni cu copilaşul de la

spital. Cumva noutățile nu aveau sens. Unde plecase şi de ce nu se întorcea acasă?

Se simți furioasă şi abandonată. Sean dispăruse fără o vorbă, Acum Owen plecase şi el. Bebeluşul se putea naşte în orice moment şi ea nu avea cum să îi anunțe pe niciunul dintre ei. Nu ştia de ce voia ca Owen să ştie, probabil pentru că făcea parte din familie, pentru că petrecuseră aproape toată perioada sarcinii împreună şi cumva simțea că el şi-ar fi dorit să fie acolo la momentul naşterii. Aproape îl trecuse în locul lui Sean, într-un fel. Orice speranță de apariție a lui Sean plecase cu Owen.

Se simțise rău datorită certei avute înainte de plecare, gândindu-se că probabil era vina ei pentru că Owen plecase.

Măcar Owen fusese destul de amabil să lase o notiță.

Se gândise să plece şi ea, acum că se apropia sorocul, dar nu putuse părăsi casa şi să o lase nesupravegheată. Mama sa nu putea veni, nu-şi putea părăsi magazinul care era singura lor sursă de venituri, iar acum trebuia să strângă toți banii cu putință. Aşa că doamna Crow se oferise voluntară. Urma să ajungă în dimineața următoare.

Jennifer se hotărî să caute un avocat care să o sfătuiască, până la urmă nu avea nici un motiv să îşi asume sarcina financiară de a creşte copilul pe cont propriu. Dacă l-ar fi găsit pe fratele lui Sean, atunci găsirea lui nu ar mai fi fost o aşa mare problemă. Se întreba de ce nu se gândise la asta mai devreme, dar adevărul era că sperase ca Sean să se întoarcă la ea din

proprie inițiativă când va fi aflat despre copil. Dar nu se întâmplase. Acum era supărată. Plecarea lui Owen în acel mod o rănise. Acest sentiment o surprinsese căci credea că îl disprețuieşte pe Owen. Dar când trecuseră săptămâni şi el nu se mai întorsese, realiză că spusele ei îl răniseră şi asta o făcu şi pe ea să sufere.

Era sigură că Owen avea sentimente pentru ea dar era prea gentleman pentru a şi le exprima. Ceea ce nu realizase ea era că şi ea se apropiase de el. Nu ca un iubit, desigur, nu fratele lui Sean. Dar ca frate favorit sau ceva de genul acesta.

Îşi pregăti un sandvici, un suc de fructe, telefonul mobil şi casetofonul. Era cald pentru luna martie aşa că îşi puse doar o haină uşoară şi părăsi casa pentru a-şi găsi un avocat. Nu îi luă mult timp.

„Există două opțiuni: una este să dai copilul spre adopție...”

„NU... adică, cu nici un preț nu voi renunța la copil”, îi replică avocatului fără inimă.

„Iar cealaltă este să obții recunoaşterea paternității din partea tatălui, caz în care va fi obligat prin lege să îi ofere copilului minimul suport financiar. Desigur, acest lucru va fi dificil având în vedere că te-a părăsit, plecând nu se ştie unde. Primul lucru pe care trebuie să îl facem este să îl localizăm. Voi începe redactarea documentelor, din fericire în zilele noastre există agenții guvernamentale care pot căuta orice tată din țară dat dispărut”, încheie femeia zâmbind.

Jennifer simți un val de greață pentru ce urma să se întâmple, iar copilaşul o lovi în coastă spre aprobare.

„Da, e bine aşa”, zise dându-i avocatei numele şi ultima adresă a băiatului ce curând avea să fie tată şi numele şi adresa fratelui său.

Pe drum spre casă îi veni din ce în ce mai greu să meargă, nu fusese la ore de maternitate dar citise destul ca să ştie că o femei intrată în travaliu are contracții şi dureri. De aceea nu conştientizase că intrase în travaliu. Nu o durea nimic şi, până nu i se rupsese apa în fața intrării de serviciu a casei, nu sesizase că bebeluşul era pe cale să se nască. Se uită în jos, simțind un firicel cald care se răcea pe interiorul coapselor.

„Nu te panica”, îşi zise deschizând uşa şi sunând la serviciul de urgențe.

Două ore mai târziu se găsea pe un pat de maternitate cu mica ei fetiță în brațe.

„Numele tău este Heather”, îi zise feţişoarei roşii care începuse să o privească intens.. Jennifer ar fi dorit să îi dea bebeluşului numele tatălui său, dar era evident că acesta nu o iubise atât e mult pe cât îl iubise ea. Visase la o nuntă albă şi o familie fericită. Era de modă veche, lipsită de realism, dar tot ce îşi dorise vreodată era să aibă o familie normală.

Tatăl lui Jennifer plecase înainte ca ea să împlinească şapte ani, iar mama sa o avertizase mereu să fie atentă la promisiunile pe care le fac bărbații pentru a profita de fete şi la sarcina nedorită care le urmează.

Lacrimile începură să îi curgă pe obraz.

Măcar dacă nu s-ar fi purtat atât de oribil cu Owen, cel puțin el ar fi fost aici. Poate i-ar fi spus lui Sean ce fetiță frumoasă avea şi Sean s-ar fi decis să se întoarcă la ea.

„Domnişoara Stone?” întrebă o femeie rigidă cu părul negru. „Sunt asistentul social al spitalului, mi s-a spus că sunteți nemăritată, este corect?”

„Da”.

„În acest caz, va trebui să vă rețin aici până când cineva vă va putea vizita locuința pentru a verifica dacă aveți condițiile necesare pentru noul născut”. Se întoarse pe călcâie şi părăsi camera, lăsând-o pe Jennifer fără cuvinte.

Se întrebă dacă puteau face asta, dacă o puteau obliga să rămână în spital împotriva voii sale. Îşi apucă rucsacul şi scotoci după numărul de telefon al noii ei avocate, apoi îşi aminti că aceasta nu îi dăduse nici o carte de vizită. Ieşise în stradă şi nici măcar nu-şi putea aminti numele acesteia. Mâna îi căzu peste scrisoarea avocaților lui Owen. Aşezând-o cu grijă pe micuță pe un braț, se ridică din pat şi luă telefonul mobil.

Telefonul lui Jennifer îl luă prin surprindere pe Harry, părea a fi o fată liniştită, educată şi muncitoare, nu tipul de femeie care ar rămâne însărcinată intenționat pentru obținerea unor foloase.

Nu făcea parte din politica firmei să primească telefoane acasă, dar de data aceasta făcu o excepție. Dincolo de faptul că fata părea să fi devenit foarte

importantă pentru nepotul prietenului său, părea deosebit de supărată la telefon.

„Jennifer Stone?” o întrebă pe fata roşcată ce stătea în patul de la fereastră, ochii îi erau atât de plini de lacrimi încât cu greu putu să le vadă culoarea.

„Oh, sunt atât de fericită că ați reuşit să veniți, domnule Johnson”, zise această şi îi poveşti pe scurt totul despre copilaşul ei şi tatăl lui, despre celălalt avocat şi despre asistentul social.

Harry se simțea foarte jenat de exploziile sentimentale, dar făcu un efort să o calmeze pe fată astfel încât aceasta să se stăpânească suficient pentru a reuşi să înțeleagă ce spune.

Îi dădu câteva şervețele dintr-o cutie care se afla la capul patului şi o bătu părinteşte pe mână. Mai târziu, suspinele şi lacrimile domolindu-se, hotărî că este timpul să-şi elimine îndoielile crescânde din minte.

„Owen ştie că acesta nu este copilul lui?”

Ochii lui Jennifer se măriră.

„Desigur că da. Adică, nu ar avea cum să fie al lui, noi niciodată, ştiți... Eu doar lucrez la el, nu suntem iubiți”.

Îl privi plină de sinceritate. Răspunzând la următoarea lui întrebare înainte de a o rosti, adăugă:

„Este copilul fratelui său. Sean”.

Asta îl luă prin surprindere pe Harry. Din câte ştia Owen era singur la părinți, neavând alți frați. Dar, desigur, putea exista un frate nelegitim pe undeva; va trebui să îl caute.

„Ei bine, primul lucru de care trebuie să ne ocupăm este asistentul social şi apoi putem să ne facem griji asupra aspectului financiar al situației. Sunt sigur că totul va fi în regulă. Veți avea alocații speciale acum că sunteți aparținători şi voi aranja o mărire a salariului cât de curând. Sunt sigur că Owen nu va avea nici o obiecție”.

Harry chiar era sigur că Owen nu se va opune, nu după discuția pe care o purtaseră înainte de plecare, dar nu considera că e potrivit pentru tânăra mamă să rămână în casă ca menajeră având în vedere situația. Va lăsa să treacă două luni şi, dacă Owen nu va lua legătura cu el, va prelua problema şi o va elibera pe fată de îndatoriri. La urma urmei, recunoscuse ea însăşi; copilul nu era al lui Owen.

Se ridică şi îşi puse haina.

„Timpul pentru alăptare!”, spuse o soră întinzând o draperie de plastic în jurul patului lui Jennifer.

Jennifer se ridică într-un cot şi dădu la iveală o grămăjoară roz.

„Salută-l pe domnul Johnson, Heather”, şopti către aceasta. Dădu la o parte şalul roz descoperind micuța nou născută. Harry avu senzația clară că fusese scanat de mica feţişoară. Îşi puse ochelarii şi se aplecă spre ea cu un zâmbet.

„Bună, micuță domnişoară”, zise când o mânuță îi prinse degetul.

Un păr buclat negru şi o pereche de ochi care îl împunseră cu aceeaşi intensitate pe care o văzuse prima dată la bunicul lui Owen şi apoi la Owen însuşi. Simți un

fior rece traversându-i coloana. Nu exista nici o eroare, acel copilaş era un O'Neil. Incapabil să susțină privirea care încă îl străpungea, întoarse capul într-o parte cum făcea de fiecare dată când un O'Neil îl privea drept în ochi pentru mai mult de câteva secunde.

Se trase înapoi şi se uită neîncrezător la Jennifer.

„Nu. Adică, ştiu ce gândiți, dar nu este a lui Owen. Pe cuvânt. Sean şi Owen sunt gemeni identici, şi eu am fost şocată când l-am văzut prima dată pe Owen, chiar am leşinat, dar Owen nu este tatăl lui Heather. Pe cuvânt".

Strânse copilaşul la piept

„E o prostie să gândiți... Oh, Doamne, nu aş putea niciodată... Adică, nu Owen", adăugă roşind necontrolat.

Pe drumul de întoarcere la birou Harry reluă întreaga scenă de la spital fără a fi distras de emoții. Erau două aspecte care îl sâcâiau foarte tare. Primul era că fata Stone îl mințea evident cu privire la paternitatea copilului, când nu ar fi avut decât de câştigat recunoscând. Celălalt era plecarea lui Owen înainte de naşterea fetei, de ce se purtau ambii atât de ciudat? Singura explicație era că Jennifer spusese adevărul, dar fusese suficient numai să se uite la copilaş pentru a-şi da seama că era al lui Owen. Frați gemeni, într-adevăr, gândi el. Trebuie să-l fi crezut prost.

Îi va da de capăt chiar de ar fi ultimul lucru pe care să îl facă.

Uitându-se în ochii albaştri ai fiicei ei nou născute simți o profundă cunoaştere. Nu conta că tatăl era un hoț

iresponsabil, Heather era visul devenit realitate pentru Jennifer. Era cea mai perfectă ființă din univers.

Mulțumită intervenției domnului Johnson, Jennifer se externă a doua zi. Ajunse la Oak Place singură cu bebeluşul ei. În casă, doamna Crow o aştepta cu un ceai şi cu o temperatură potrivită pentru micuță. Inițial, Jennifer se întrebase cum reuşise bătrâna doamnă să intre, dar doamna Crow îi spuse în diferite rânduri că Owen era un foarte bun prieten al ei, aşa încât nu se mai gândi la asta. Probabil avea o cheie de rezervă.

„Heather Stone, ce nume drăguț!"

„Da, pur şi simplu mi-a venit. Nu mă gândisem la nume, termenul era abia peste o săptămână".

„Şi ce şal minunat, de unde îl ai?" Aeoife întrebă simțind puterea şalului roz în care era învelit bebeluşul.

„Owen l-a trimis, un cadou pentru copil în cazul în care nu se va întoarce la timp".

Copila începu să plângă şi Jennifer ameți.

„Sunt anumite lucruri pe care cu siguranță nu le poți învăța doar citind cărți", zise bătrâna femeie luând copilul din brațele mamei, „du-te şi te spală, eu îi voi schimba scutecul".

Mica Heather privi dintre faldurile şalului ei roz la fața ridată a bătrânei, era încă confuză şi nu putea procesa toate informațiile pe care noul ei corp i le furniza.

„Nu te speria, copila mea, eşti în siguranță aici", îi spuse femeia. Bebeluşul zâmbi pentru prima dată şi apoi adormi.

Următoarele câteva săptămâni s-au dovedit a fi o grămadă confuză de experiențe noi pentru mamă şi fiică, doamna Crow stătu cu Jennifer o lună întreagă dar într-o zi îi spuse că trebuie să se întoarcă la pisica şi grădina ei. Jennifer se simți singură şi înfricoşată şi îi luă mai puțin de o săptămână de trăit singură în marea casă goală pentru a se hotărî să se întoarcă acasă la mama ei.

Mama sa o vizitase de două ori, în weekend. Nu fusese de loc supărată şi părea să o iubească pe Heather la fel de mult ca Jennifer. Şi ea fusese de aceeaşi părere - să se întoarcă acasă.

O dată luată decizia, vorbi la telefon cu domnul Johnson anunțându-l că va părăsi casa şi că va trebui să angajeze o altă menajeră.

Domnul Johnson nu fu prea încântat de decizia luată şi insistă ca aceasta să rămână, oferindu-i mai mulți bani decât îşi putuse imagina, dar decizia fusese deja luată. Dacă Owen s-ar întoarce atunci poate s-ar răzgândi. Dar până atunci se va duce la casa mamei ei din Irlanda.

De îndată ce puse jos receptorul simți bătrâna casă întunecată închizându-se peste ea. Niciodată nu realizase cât de veche era de fapt casa, cât de plină de istorie, de poveşti. Uneori, după amiaza, în timp ce bebeluşul dormea, i se părea că îl aude pe Owen păşind prin studio, dar desigur era imposibil. Cu toate acestea, uneori mergea până la uşă ascultând pentru a fi sigură.

Capitolul 9

Rio de Janeiro nu îl mai întâmpinase niciodată pe Owen ca de data aceasta. Pe măsură ce avionul coborî deasupra junglei, un mare zgomot explodă rănindu-i auzul. Owen crezu că este o defecțiune la unul dintre motoare, dar niciunul dintre pasageri nu părea să fie afectat de zgomot aşa că privi cu atenție cerul de dimineață pentru a identifica sursa teribilului zgomot. Ceea ce văzu îl luă complet prin surprindere. Pădurea clocotea de viață. Era ca o mare de mii de culori splendide. Oraşul, cerul, răsăritul păreau întunecate şi terne în comparație.

Închise ochii, „nu este real" îşi zise şi îi deschise la loc, lumina dispăruse ca şi sunetul.

Esența vieții putea fi de obicei văzută în Astral, dar datorită lipsei urechilor şi ochilor intensitatea putea fi reglată la un nivel acceptabil. Dar nu şi în Rio. Fusese suficient un moment de relaxare şi zgomotul reveni. Un amestec de sunete dincolo de orice imaginație. Era ca o mie de didgeridoo, milioane de păsări, un cor, valuri spărgându-se de pietre, țevi de toate felurile. Pentru o clipă crezu că poate auzi vegetația crescând, vorbind, rotindu-se şi răsucindu-se.

Se închise în sinea sa, alungând noile percepții.

Părăsise Londra cu două luni în urmă. Ar fi trebuit să meargă în Santorcaz, dar singurătatea nu-i pria la acel moment, aşa că se hotărâse să se întoarcă la Rio, unde era singura sa casă cu personal permanent. Dacă ar fi

fost lăsată singură, casa ar fi fost absorbită pur şi simplu la loc de junglă, chiar dacă nu prea mai era junglă rămasă lângă ea.

În timp ce taxiul îl ducea spre casă, care fusese cândva departe în afara oraşului, simți murmurul ajungându-l din grădinile ascunse din jur.

Casa lui era singura care nu era înconjurată de garduri de metal cu sârmă ghimpată de şase picioare. Merse către poartă şi atinse unul dintre nuferii care pluteau într-un vas larg pe care unul dintre vechii grădinari decisese că este ultima modă. Când degetul atinse petala fină, sute de ani de existență de nufăr i se scurse în trup făcându-l să se înfioare.

Calea Vrăjitoarelor. Aceasta era ceea ce făceau vrăjitorii, gândi. Ei se armonizau cu esența tuturor celor care îi înconjurau. Dar cum oare îşi păstrau personalitățile întregi? Cum rămâneau întregi la minte? Dar cel mai important, când o pornise el pe calea vrăjitorilor?

Promisese că o va practica dacă va trece testul, iar Aeoife îi spusese că îl trecuse. Asta fusese totul, într-adevăr? Fusese suficient să i se spună că a trecut testul şi viața sa se deschisese Căii Vrăjitorilor? Nu trebuia să fi intrat în fluxul acela de energie în Irlanda. Probabil că atunci se activase.

Şi acum ce? Întrebă fără un anume destinatar.

Aproape se aşteptase ca Aeoife să apară cu răspunsul, dar aceasta nu o făcu. Îşi îndreptă spatele şi porni către casă.

Pe cămin găsi un plic adresat lui, deschizându-l găsi o scrisoare de la Harry. Se născuse copilul lui Owen Junior, ambii erau bine, domnişoara era foarte confuză şi întrebarea cea mai importantă, exista un O'Neil nelegitim care se învârtea pe acolo?

Owen zâmbi.

Simți o împunsătură în inimă.

„Stăpâne Owen, bine ați venit acasă, dacă m-ați fi anunțat că veniți aş fi pregătit micul dejun".

Era Raul.

„Doar un sandviş, Raul, mulțumesc. Cum merg lucrurile pe aici? Este atât de plăcut să te revăd", zise Owen mergând la Raul şi îmbrățişându-l.

Bătrânul bărbat fu luat prin surprindere de căldura patronului său, dar zâmbi şi îi răspunse la îmbrățişare. Când îl întâlnise prima oară pe Owen Junior cu câteva săptămâni în urmă, Raul credea că aduce prea mult cu bunicul lui. Dar ceva se schimbase la tânărul bărbat. Ceva îl făcuse să fie mai uman.

„Un sandviş atunci, vin imediat", răspunse şi se grăbi spre bucătărie pentru a face cel mai delicios sandviş cu piept de pui pe care îl făcuse vreodată.

Owen merse în camera sa şi se întinse, sudoarea se revărsa din fiecare inch al corpului său. Trebuia să facă un duş, iar apoi să ia micul dejun, să se pună la curent cu noutățile din oraş, să viziteze câteva locuri vechi sau poate, mai bine, doar să stea întins în pat o vreme.

Păsările cântau, milioane, toate gata de împerechere sau de bătaie sau de masă. Se gândi că poate venind atât

de aproape de junglă nu era cel mai înțelept lucru până la urmă.

Raul bătu şi întră în dormitorul tânărului stăpân. Băiatul stătea întins pe pat, îmbrăcat complet, cu fața palidă şi ochii strălucind.

„Oh, Doamne”, zise punând sandvişul şi ceaiul rece pe noptieră. Exista un singur motiv care să explice comportamentul tânărului.

„O femeie”.

„Pardon?”

„O, doar gândeam cu voce tare că prezentați un caz grav de boală din dragoste. Să înțeleg că tânăra nu v-a răspuns la sentimente?”

„Scuze?” zise Owen încercând să pară surprins, dar era prea obosit ca să se prefacă.

„Mai întâi mâncați, apoi îi vom face o vizită lui Tfa Rosario, vă va desluşi cât ai clipi. Nu vă faceți griji, nu este ceea ce credeți, este o vindecătoare, vă va da un ceai care vă va pune înapoi în vechiul sine”.

„Nu vreau să văd pe nimeni, Raul, doar lasă-mă”.

„Foarte bine, domnule, dar măcar o voi suna. Este bătrână şi înțeleaptă în materie de inimă”.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce fusese forțat să mănânce sandvişul şi promisese că va merge să o vadă pe vindecătoare, Owen fusese lăsat singur să se descurce cu sentimentele care îl măcinau.

Trebuia să recunoască că se simțea mult mai bine dacă i se dăduse atenție, dar sentimentul îi fu repede zădărnicit de mândrie.

În timp ce pluti în somn, visă că era acoperit de noroi, înconjurat de plante, fiecare dintre ele spunându-i secretele, remediile, otrava, invizibilitate, era parte din ele, parte din esența junglei. Dar exista o umbră, o prezență demonică care avansa rapid, apropiindu-se, ucigând şi distrugând.

Owen se trezi brusc, inima îi bătea puternic şi întreg corpul îi era acoperit cu o transpirație rece.

Umbra, gândi. Era aproape.

Făcu un duş şi coborî scările căutându-l pe Raul.

„Acea vindecătoare, unde este?”

„Într-un orăşel la nord de Rio, la o oră de mers cu maşina”.

„Plecăm de îndată ce eşti gata”.

Cinci minute dincolo de oraş, şoseaua dispăru pentru a lăsa locul unui drum prăfuit şi denivelat. Owen îşi dori să fi rămas în pat.

Oraşul era în ruină şi sărac. Copilaşi se jucau goi pe stradă printre câini jerpeliți şi noroi.

Una dintre vechile case coloniale era considerabil mai puțin ruinată decât restul, Raul oprind în fața ei, plăti un băiat să păzească maşina şi intrară în casă.

„Nimeni nu ar atinge maşina oricum, dar băiatul se va lăuda cu banul primit zile întregi înainte de a-l cheltui. Nu prea folosesc bani aici”.

O negresă mare îi întâmpină, se uită la Owen şi icni, făcu un pas înapoi, apoi regăsindu-şi vocea înaintă iarăşi.

„Raul, bine ați venit. Acesta trebuie să fie nepotul patronului tău, Owen?”

„Doamna Rosario?” întrebă Owen înainte ca Raul să poată răspunde.

„Nu, aceasta este bunica mea. Vă aşteaptă, urmați-mă, vă rog”.

În orice alt timp, Owen ar fi fost preocupat de ea, dar acum nici măcar nu observă că există. Căuta să simtă vibrațiile din jur, nu era nici o Umbră aici.

„Diavolul poate purta multe măşti, tinere”.

Era o bătrână matriarhă, se uită la el prin nişte ochi mari şi negri, fața încrețindu-se sub un zâmbet cald.

„Nu eşti un mag”, îi răspunse, întorcându-se să plece.

„Aroganța este una dintre acele măşti”.

Asta îl opri din drum, aroganța fusese într-adevăr unul dintre eşecurile sale.; crezând că ştie mai multe decât oricine altcineva, ceea ce îl făcea să îşi subestimeze duşmanii. Privi în jur. Casa era ținută curată şi frumoasă.

„Cum se face că locuieşti în asemenea confort în vreme ce copiii de afară se joacă goi pe stradă?”

„Majoritatea celor care mă vizitează nu au bani să plătească, aşa că aduc daruri sau mă răsplătesc cu abilitățile lor. Ceea ce am nevoie îmi iese în cale. Cei care au nevoie de mine îmi ies în cale, de asemenea”.

Owen se aşează şi închise ochii. Era cald şi umed. Mai exista o altă vibrație. Era aurie şi strălucitoare. Era o formă rudimentară a unei vrăji de protecție, foarte eficiență pentru un muritor.

„Cine te-a învățat această vrajă?” o întrebă pe bătrână.

„Poporul meu deține această înțelepciune de multe generații. Îmi dau seama că eşti unul dintre Copiii lui Dumnezeu, aceia dintre noi care poartă puterea zeilor. Dar mai văd că ceva te îngrijorează”.

„Raul spune că ai un fel de ceai care mă va vindeca”.

„Iubirea pe care o simți este ultima dintre problemele tale. Forțele diavolului întotdeauna îți găsesc punctele sensibile. Frică, furie, lăcomie, singurătate, compasiune deplasată. Diavolul îl va găsi şi îl va folosi împotriva ta. Când vine sub forma unui alt om este uşor de contracarat, dificultatea este în noi, nu în alții. Ca un virus care poate omorî pe cel mai puternic om, diavolul poate distruge chiar şi zeii când le intră în trup şi minte”.

„Simt Umbra aproape”, zise Owen şi conştiința sa crescu pentru a cuprinde întreaga regiune.

„Oh, asta nu este pe urma ta. Scopul său este să distrugă întreaga lume. Numele ei este Lăcomia”.

„Dar de ce simt ca şi cum m-ar urmări pe mine în mod special? Nu m-am înşelat niciodată până acum”.

Bătrâna se ridică şi se îndreptă spre altar. Îngenunche înaintea lui şi începu să se roage. Owen aşteptă cu răbdare întrebându-se ce rugăciune ar trebui făcută pentru toate astea.

„Ghizii mei îmi spun că trebuie să schimbi calea, un drum nou ți se deschide înainte. Un drum care nu este atât ceva pe care să mergi, cât mai ales ceea ce eşti tu însuți”.

„Nu înțeleg”.

„Este dificil pentru ghizii mei să comunice cu cuvinte când nu există unele pentru a descrie ceea ce vor să spună. Ei spun, Calea Vrăjitorilor nu este un drum, ea doar este”.

Owen se încruntă, îşi imaginã ghidul vindecătoarei stând confortabil în bucătăria sa din Irlanda bând o ceaşcă de ceai cu lapte şi miere. Dar de ce Aeoife s-ar fi chinuit atât ca să-l aducă până aici, de ce nu îi spusese direct?

„Dar chestiunea cu dragostea?”

„Nu este o cursă, nu este o lucrătură de nici un fel. Este reală şi pură. Trebuie să o laşi să curgă, să devii una cu ea, să devii una cu cea pe care o iubeşti”.

„Dar ea iubeşte pe altcineva”.

„Prostii. În plus, nu asta este important. Adevărata iubire trebuie să curgă, nu te gândi la ce poți primi de la ea sau o vei otrăvi. Doar las-o să curgă, mai puțin control este în ordine”.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, se ridică şi merse să ia unul dintre borcanele ei, apoi deschise un plic şi îl umplu cu ierburi.

„Poftim, ia-l de trei ori pe zi, Raul ştie să îl prepare”.

„Cât îți datorez?”

„Oraşul are nevoie de un centru medical”.

Owen zâmbi.

Spre ieşire, femeia mai tânără veni spre el şi îi dădu o floare, mâinile li se atinseră pentru o fracțiune de secundă, destul pentru ca femeia să înceteze să zâmbească, dezamăgirea citindu-i-se pe față.

Owen luă floarea şi îşi luă rămas bun, fără a observa schimbarea stării acesteia. Raul văzu şi se întristă.

Pe drumul de întoarcere Owen realiză ce făcea Umbra, pădurea tropicală era pe moarte. Diavolul poartă multe măşti, spusese bătrâna femeie. Aceasta era una dintre cele mai uşor de recunoscut.

Raul opri maşina şi îl chemă să îl urmeze în pădure.

La numai câțiva yarzi în pădure văzură un grup de oameni, erau îmbrăcați normal, dar limbajul folosit era unul străvechi, pe care Owen nu îl ştia.

„Ce fac?" şopti.

Raul îl opri să mai vorbească şi îi făcu semn să privească.

Aceştia băură cu toții, pe rând dintr-un bol făcut din frunze şi începură să cânte. Era un cântec profund din gât. Rezona cu pământul şi cu copacii din jur. Apoi văzu. O lumină creştea din fiecare şi se unea cu celelalte deasupra lor, crescând tot mai mult apoi zbură în sus departe.

Raul îl trase pe Owen de mânecă şi se întoarseră la maşină.

„Ce a fost acea lumină?"

„Ai văzut-o: eu nu am văzut-o niciodată. Aceştia sunt Cei înzestrați din câteva triburi, treaba lor este să încerce să oprească diavolul să se întindă".

„De unde ştiai unde sunt?"

„Sunt semne. Nu le poți vedea pentru că nu cunoşti limba poporului meu".

Erau o grămadă de lucruri pe care Owen nu le ştia, dar se întreba dacă preţul pe care îl plăteau muritorii aceia merita. Cu toate acestea, iarăşi, nu vedea mai multă suferinţă aici decât văzuse în Londra sau în Madrid, ci doar era diferită.

Înapoi în casa doamnei Rosario, tânăra femeie stătea pe podea lângă scaunul bunicii. Bătrâna îi împletea părul.

„Nu era el, bunico, semăna cu el, exact cum îmi apare în vis, dar când l-am atins am ştiut. Sufletul lui e ciudat, greşit", îi spuse.

„Nu te îngrijora, copila mea, cel adevărat este pe aproape şi va veni în curând".

În acea noapte, Owen deveni o plantă mare cu frunze lungi, rădăcinile lui erau legate cu alte plante de acelaşi fel, de fapt nu existau altele, erau toţi părţi din aceeaşi plantă. Putea simţi rădăcinile altor plante atingându-l, unele erau prietenoase, altele nu. Zbură printre vârfurile copacilor, percepţia sa asupra lumii o gamă largă de sunete venind şi plecând, o masă deja moartă, suculentă, proaspătă. Un zgomot îi atrase atenţia, se mută mai sus, dar creanga fu ocupată, trebuia să rămână pe loc, nu era o idee bună să se mişte când nu putea vedea în jur, îşi strânse coada puţin mai tare în jurul ramurii şi adormi la loc. Era o lumină strălucitoare, plutind în aer văzu luna şi stelele, o altă lumină mai mare veni din junglă şi goni spre nord-vest, urmări lumina mai mare printre copaci, văzu uciderea pădurii, suferi pentru ea. O visă pe Jennifer, schimba scutecul bebeluşului cântând un cântec. Făcea asta deseori, cânta când muncea. Înainte

ca gândurile s-o dea de gol, ştia unde era în casă pentru că o auzea murmurând şi cântând. O privi cum ridică fetița, o înfăşă în şalul roz şi duse în grădină – era o zi însorită.

Dimineața următoare se hotărî asupra noului mod de abordare a problemei, îl spuse lui Raul să nu îl deranjeze sub nici o formă şi încuie uşa.

Capitolul 10

„Dacă nu apuci sticla cu amândouă mâinile, nu mai primeşti lapte de loc; ți-am spus de mii de ori să nu mai faci chestiile astea în fața oamenilor”, îi zise Esther Stone nepoatei ei de cinci luni când văzu că aceasta îți bea laptele dintr-un biberon care plutea în dreptul gurii. Bebeluşul o privi plouat pe bunică şi îşi puse mânuțele în jurul sticlei.

„Mamă, nu e nimeni aici, te rog las-o să facă ce îi place”, Spuse Jennifer în timp ce spăla vasele de la micul dejun. Puterile telekinetice ale fiicei ei fuseseră o surpiză, dar nu din cale afară. Văzuse un film vechi în care o rusoaică făcea chestiile astea la televizor.

„Nu o poți lăsa să le facă oricând, aşa va uita că trebuie să se abțină în fața străinilor. Ştiu ce vorbesc, copilă, dacă cineva ar vedea de ce este capabil acest copil, televiziunile şi doctorii cu halate albe ar fi la uşa noastră cât ai clipi”.

Mama lui Jennifer avea dreptate desigur, dar Heather întotdeauna părea să ştie când să-ți folosească capacitățile neobişnuite şi când nu.

Fetița o privi pe bătrână şi încercă să vorbească.

„Uite, începe iar, încearcă să ne spună ceva, sunt sigură”.

„Îi primeşti tu, mamă? Mâinile mele sunt ude”.

„Ce vrei să spui?”

„Cineva vine la uşă, atâta tot”.

„Tot nu înțeleg de ce nu poți aştepta ca oamenii să sune la sonerie înainte să îi anunți, este atât de enervant”, spuse doamna Stone în timp ce soneria sună.

Harry Johnson devenise un vizitator obişnuit după ce Jennifer părăsise Londra cu Heather, era convins că micuța era fiica lui Owen şi îşi luase libertatea să legalizeze un document de custodie comună prin care se implica în creşterea lui Heather până la întoarcerea lui Owen. Nu fusese dificil să obțină acordul judecătorului având în vedere circumstanțele în care avusese loc naşterea şi reputația firmei. Custodia comună îi dădea dreptul la vizite. Le făcea o dată la două săptămâni datorită distanței pe care trebuia să o străbată.

Jennifer fusese foarte iritată de atitudinea lui băgăreață şi plină de neîncredere în ea, dar mama sa o convinsese că acordul era în favoarea lui Heather. Astfel că va dura până la revenirea lui Owen când toate vor fi repuse la locurile lor. Până atunci, Heather avea să se bucure de stabilitate financiară, o educație bună şi practic tot ceea ce banii ar putea cumpăra.

Şi care ar fi diferența? Esther îi arătă foarte clar: Owen şi Sean erau rude la urma urmei, dacă tatăl copilului o abandonase, măcar unchiului îi păsa destul astfel încât să-i asigure copilului ceea ce tatăl refuzase.

Dar lui Jennifer îi era frică ca nu cumva domnul Johnson să reuşească nu se ştie cum să dovedească paternitatea lui Owen şi s-o ia pe Heather de la ea. Era doar o senzație, dar era greşită.

„Wropgasd”, zise bebeluşul când bunica îl introducea pe bărbat în sufragerie, „jewm”, adăugă apucând ursulețul pe care bătrânul îl adusese.

„Heather, nu fii nepoliticoasă”.

„Este în regulă, doamnă Stone, are dreptate, jucăria era pentru ea. Am ales chiar eu”.

Era urmat de asistentul lui Paul, un tânăr proaspăt absolvent de facultate pe care Harry îl considerase potrivit pentru această sarcină.

Harry se simțise întotdeauna inconfortabil în casa Stone, doamna Stone avea un sfert din vârsta lui, Jennifer în jur de douăzeci, iar Heather doar un copilaş. Era necesar cineva care să echilibreze balanța vârstei şi se pare cu Paul era perfect pentru asta. Mai sperase ca Jennifer şi Paul să relaționeze. S-ar fi simțit mult mai bine dacă fata ar fi intrat într-o relație cu cineva în care el avea încredere. Interesul lui excesiv față de viața ei personală era fireşte legată de faptul că Owen junior nu luase legătura cu el de mai multe luni şi, mai devreme sau mai târziu, Jennifer îl va uita şi va găsi pe altcineva, luând copilul lui Owen cu ea. Acest lucru îi convenea de minune lui Harry, dar dispozițiile lui Owen în această privință fuseseră foarte clare – voia să fie recunoscut ca tată al fetiței.

Jennifer, desigur, continua să nege orice legătură romantică cu fostul său patron, dar Harry nu avea nici un dubiu că oricine ar fi observat al cui sânge îi curge prin vene copilei. Mai ales că persoana pe care Jennifer o alesese pentru a fi tată nici măcar nu exista. Chiar Owen

Senior confirmase acest lucru; avea un singur nepot, pe Owen Junior.

„Vă rog, luați loc”, spuse femeia mai în vârstă.

„Acesta este Paul. Este nou în firmă şi mă va asista în relația cu dumneavoastră”.

„Încântat să vă cunosc doamnă şi domnişoară Stone”, întinse mâna Paul, dar o retrase de îndată ce observă reacția doamnei. Jennifer stătea pe un scaun la fereastră ținând-o pe Heather în brațe împreună cu ursul cadou. Îşi dorea ca cei doi bărbați să plece cât de curând posibil.

„Pardon?”

„Nu am spus nimic”, replică Jennifer amintindu-şi să nu mai gândească aşa de tare.

Bebeluşa îl ținti pe bătrân şi începu să scoată zgomote.

„Ce s-a întâmplat, drăguță?” Întrebă Harry înclinându-se spre copil.

„Nu o băgați în seamă, domnule Johnson. Probabil vrea stiloul dumneavoastră”.

„Stiloul? Oh, acest stilou, nu îmi amintesc să-l fi scos. Probabil că mintea a început să îmi joace feste, se vede treaba că trebuie să mă pensionez în curând”.

Jennifer făcu un comentariu mental foarte silențios referitor la asta. Nu înțelegea cum îşi dăduse seama domnul Johnson ce vrea Heather, nimeni în afară de ea nu o putuse face până acum.

Heather începu să plângă şi îşi ascunse capul în brațele mamei. „Copii”, zise Jennifer, consolând-o.

„Bine, să trecem la afaceri”, se îndreptă bătrânul avocat spre Jennifer. „Ai studiat catalogul şcolii pe care ți l-am lăsat data trecută? Este o şcoală de fete foarte bună din Londra şi, văzând că nu agreezi ideea de internat, cred că este singura corespunzătoare inteligenței şi condițiilor lui Heather la câțiva paşi de reşedința O'Neil unde vei locui din moment ce este a ta acum”.

„După cum v-am spus şi data trecută, domnule Johnson, Heather este doar un bebeluş. Când va ajunge la vârsta potrivită, va urma şcoala aici în Skerries”, răspunse fata.

Mama sa interveni, „Uitați, domnule Johnson, nu ştiu cum faceți în țara dumneavoastră, dar Heather locuieşte şi creşte în Irlanda, şi nouă, irlandezilor, nu ne place ca ai noştri copii să urmeze astfel de şcoli. Şi, de asemenea, ne place să ne ținem copiii acasă cel puțin până la trei ani, când îi ducem la grădiniță şi nu în instituții de învățământ puternice unde copilaşii sunt instruiți să devină directorii de mâine”, încheie şi se ridică indicând că vizita a luat sfârşit.

„Doamnă Stone, ştiu cum merg aceste lucruri şi vă pot asigura că această şcoală nu se adresează exclusiv directorilor, din contră, este în principal susținută de părinți preocupați şi le ofere copiilor lor inteligenți, indiferent de trecut, cel mai bun start în viață. Clasa de bebeluşi are numai zece locuri şi acestea sunt ocupate pe baza unui test de inteligență, pe care sunt sigur Heather îl va trece cu brio”.

Aşteptă până doamna Stone luă loc din nou şi continuă:

„Dacă v-ați fi deranjat să citiți catalogul, ați fi văzut că şcoala despre care vă vorbesc este focalizată pe copii supradotați. Este una dintre cele mai bune şcoli din lume!”

„Pot spune şi eu ceva?”

Toată lumea se întoarse spre tânărul asistent care stătea într-un colț. „Poate ar fi o idee bună ca domnişoara Stone împreună cu Heather să viziteze şcoala, le-aş putea duce eu”, zise privind de la domnul Johnson la doamna Stone.

„Asta dacă nu ar fi un deranj pentru domnişoara Stone…”, adăugă.

Toți se uitau la Paul care începu să roşească sub cercetarea atentă. Băiatul avea cu siguranță multe de învățat, gândi Harry. Se întoarse spre cele două femei şi observă că Jennifer roşise. Era absolut perfect; zâmbi văzând că planul său reuşise mai bine decât se aşteptase şi fără ca măcar să îi facă vreun instructaj tânărului asistent. Privind-o pe mama lui Jennifer îşi dădu seama că este momentul să declare vizita terminată.

„Da, ar fi în regulă, cred”, răspunse Jennifer privind când la Paul, când la mama sa.

Doamna Stone îl privi pe Harry şi zise:

„Voi veni şi eu”.

Paul îşi scoase mobilul.

„Îi sun să văd dacă se poate aranja ceva pentru după amiaza aceasta”.

Dar Harry îl apucă de mână şi îi făcu un semn dezaprobator cu capul.

„Sună-i de la serviciu şi stabileşte o întâlnire pentru săptămâna viitoare; nu suntem la Londra, Paul”.

După ce plecară cei doi bărbați, Jennifer îi urmări pe fereastră.

„Nici să nu te gândeşti, fato”, îi zise mama ei.

„Să mă gândesc la ce?” întrebă Jennifer, „oh, el, nu; mă simțeam jenată pentru el, pentru felul în care îl privea toată lumea”.

Nu avea ochi decât pentru un bărbat şi până când acesta îi va spune că nu o vrea sau până când cineva îi va arăta mormântul lui, va rămâne fidelă dragostei pe care i-o purta până în ziua în care va muri.

Jennifer nu îşi dorea în realitate să o ducă pe Heather la şcoală. Nu îndrăznea să o expună pe Heather cu vreunul din trucurile ei în fața străinilor. Dar nu era nimic rău în a arunca o privire, asta l-ar fi făcut fericit pe domnul Johnson ceea ce ar fi însemnat mai puține vizite din partea lui pentru o vreme.

Heather gânguri privind-o.

„Suntem acasă, iubire”.

„Cum adică suntem acasă?” întrebă Esther neînțelegând exprimarea nepoatei.

Heather gânguri în continuare.

„Aceea nu este casa noastră Heather, era casa în care am lucrat, dar aparține altcuiva”.

Esther se holbă la fiica ei. Era îngrijorată pentru că Jennifer nu mai era aceeaşi când se întoarse. Se spunea

că vorbitul de unul singur era primul semn al nebuniei, spera ca Jennifer să nu mai dea alte semne.

Jennifer duse copilul sus, culese ursuleții de pe covor şi îi aruncă într-un colț.

„Acum este timpul de odihnă, draga mea, şi ține minte, mami merge la şcoală după amiază aşa că atunci când te vei scula nu voi fi aici, dar bunica va avea grijă de tine. Fii bună şi nu face nici o ghiduşie pe lângă ea, bine?”

„mgorr”

Jennifer puse fetița în pătuț şi o sărută. O privi cum îşi băgă feţişoara în noul ursuleț şi adormi rapid. Jennifer văzuse copiii altora şi nu exista comparație cu mica ei prințesă. Era frumos să fii mamă, deşi mai ducea dorul petrecerilor şi al prietenilor. Majoritatea o ignoraseră de când se întorsese. Dar nu conta. Începuse o nouă călătorie, în care va întâlni noi oameni, croindu-şi o viață nouă.

Săptămâna viitoare merse la întâlnire. Şcoala era o grădiniță supraestimată. Era sigură că domnul Johnson de fapt încerca să o aducă înapoi la Londra pentru că era prea bătrân pentru a o supraveghea pe Heather de la distanță. Fu politicoasă şi fermă în refuzul de a o înscrie pe Heather la acea şcoală. Domnul Johnson insistă să rămână la Oak Place, „este al tău până la urmă”, zise, iar mama sa fu de acord.

Pe drum spre casă se opri la cealaltă firmă de avocatură, dar aceştia nu reuşiseră să găsească nici o înregistrare a lui Sean O'Neil. Se regăsea Owen, părinții săi, bunicii şi străbunicii atâta timp cât existau

înregistrări păstrate, dar nici urmă de fratele geamăn Sean.

Jennifer începu să se întrebe dacă nu cumva fusese un vis. Dacă nu ar fi ținut în brațe rezultatul aventurii s-ar fi convins pe sine însăşi că Sean nu existase niciodată.

Femeia îi dădu dosarul cu informații, o adresă din Brazilia şi o factură pentru serviciile prestate.

Bătrâna casă era curată şi aerisită. Domnul Johnson contractase o firmă de curățenie ca să o mențină în condiții minime. Toate plantele ei erau în viață şi arătau bine. Jennifer o puse pe Heather în pat şi i se alătură mamei ei în bucătărie. Stând la masă îşi aminti ultima dată când îl văzuse pe Owen. De ce trebuise să se poarte atât de oribil cu el? Owen era o persoană bună. Se purtase frumos cu ea, iar ea îl făcuse să plece, îl alungase.

„Este o casă atât de frumoasă, Jennifer", îi spuse mama sa aşezând farfuriile pe masă, „păcat să fie părăsită. Casa noastră ar intra perfect în sala de mese".

O rază de soare străbătu norii şi pătrunse în cameră, făcând ca bila de cristal pe care o agățase la fereastră să umple bucătăria de curcubee.

„Este pe numele tău, nu văd de ce e atât de rău să accepți acest dar; la urma urmei, Owen este unchiul lui Heather, casa ar putea să-ți aparțină şi dacă Sean ar păți ceva. Şi apoi, asta este o fărâmiță din ceea ce are un om bogat ca Owen, probabil sute de case ca asta peste tot prin lume".

„Mamă, nu cred ca Sean a fost fratele lui Owen până la urmă", zise scoțând dosarul din rucsac, „decât dacă

acesta nu este cumva unul dintre cazurile acelea cu copii schimbați la naştere”.

Mama sa studie conținutul dosarului cu interes.

„Nu este o adresă asta? De ce nu îi scrii?”

„Şi ce să-i spun? Dragă domnule O'Neil, nu mă cunoşti dar sunt prietena nepotului tău inexistent şi tocmai am născut o fetiță, strănepoata ta; dacă îl vezi, te rog să îi spui să se întoarcă la mine?”

„Jennifer, te rog”.

„Scuze, mamă, iartă-mă. Doar că simt că ceva teribil se întâmplă, sau s-a întâmplat cu Sean sau cu Owen, sau cu amândoi, şi nu ştiu ce să fac. Este ca şi cum toate astea alcătuiesc ca un fel de fațadă care să ne mențină fericiți şi liniştiți”.

Esther deveni foarte îngrijorată. Temerile ei se adevereau. Jennifer cu certitudine îşi pierdea mințile.

„Nu-mi pierd mințile, mamă, este ciudat, într-adevăr, dar simt că ceva nu este în regulă”.

„Întotdeauna a existat ceva în familia noastră, draga mea, îți aduci aminte când a murit bunica ta în timp ce eu eram în Anglia? L-am văzut pe bunicul tău în mijlocul nopții de parcă ar fi fost zi, stătea la marginea patului şi mi-a zis că mama moare şi că nu trebuie să mă îngrijorez, că totul va fi în regulă, şi a dispărut. M-am întors către tatăl tău şi i-am spus că mama tocmai murise. A doua zi am primit un telefon care mi-a dat vestea”.

Jennifer îşi turnă ceai.

„Trebuie să-i găsesc, mamă, am să iau banii pe care domnul Johnson mi-i dă şi voi pleca să îi găsesc”.

„Brazilia?”

„E un început”.

„Doar pentru că eşti mamă, asta nu înseamnă că poți umbla aiurea prin lume de capul tău, fără permisiunea mea”.

„Bineînțeles că pot”.

Un cutremur zgudui oraşul, urmat de altele. Undeva, trupul lui Owen se scutură violent. Dar nimeni nu îl vedea. Heather începu să plângă. Un nor negru acoperi soarele, curcubeiele dispărură.

„Ai simțit asta?” întrebă Jennifer, verificând în jur dacă nu s-a spart nimic.

„Un curent rece vine de undeva, mă duc să închid ferestrele, cred că se apropie o furtună, du-te să o vezi pe Heather”, răspunse Esther.

Nu la asta se referise Jennifer, dar mama sa avea dreptate, se apropia o furtună, se simțea în aer. Nu prea credea în semne de rău augur dar faptul că simți ceva negru şi puternic zburând peste casă o făcu să i se zbârlească părul pe ceafă. Poate nu ar trebui să plece în Brazilia. Poate că doar trebuia să se întoarcă în Skerries şi să uite totul despre O'Neil.

Merse la Heather şi o găsi învelită în şalul roz primit de la Owen. Se potolise. O ridică în brațe şi o întrebă ce se întâmpla. Să îşi înțeleagă bebeluşul fusese o surpriză pentru Jennifer, dar o pusese pe seama intuiției feminine. Îşi amintea perfect că atunci când fusese ea bebeluş putea vorbi perfect dar nici un adult nu o înțelegea, în afară de o fetiță care locuia în josul străzii. Nu-şi amintea exact

câți ani avea, dar trebuie să fi fost foarte mică. Cealaltă fetiță venise de câteva ori şi fusese translator pentru ea.

Chestia neagră o speriase şi pe Heather.

„Nu te teme, iubire, mămica este aici”, îi zise îmbrățişând-o strâns.

„Gata”, zise mama sa intrând în cameră.

Undeva în casă un geam se sparse şi o uşă se deschise.

„Ce a fost asta”, şopti Jennifer.

„trebuie să fie nişte hoți, sun la poliție”, zise Esther, dar telefonul era deconectat.

„Mobilul este în rucsac”, zise Jennifer dar realiză că acesta era în bucătărie. „Bine”, zise uitându-se la scări, „ține-o pe Heather şi încuie uşa după mine, mă duc să văd ce este”.

„Nu, nu merge acolo, să închidem uşa şi să aşteptăm să plece, înfruntarea hoților este cel mai rapid mod de a te lăsa ucisă sau violată”, zise Esther închizând uşa dormitorului şi punând cheia în buzunar.

Aşteptară ascultând cel mai mic zgomot.

Trei ore mai târziu, Jennifer părăsi camera înarmată cu cel mai mare sfeşnic pe care îl găsise în pod, negândindu-se niciodată că acesta îi va servi drept armă.

Verifică uşa de serviciu, apoi urcă scările în hol, verificând fiecare cameră cu mobilul în cealaltă mână încercând să sune la poliție.

Ajunse la uşa studioului şi o găsi deschisă.

„Owen”, suspină şi alergă înăuntru. Nu era nimeni acolo. Se întoarse rapid gândind că era cineva în spatele ei, dar nu era nimeni nicăieri.

Până la sosirea poliției, femeia verificase fiecare fereastră, fiecare uşă, negăsind nici un semn de efracție, nici un geam spart. Jennifer explică faptul că studioul fusese lăsat închis cu cheia de angajatorul ei când plecase în urmă cu câteva luni şi că nu exista nici o cheie de rezervă, astfel încât nimeni din casă nu l-ar fi putut deschide.

Polițiştii îi luară declarația, îi spuseră că a făcut ce trebuie şi îi sugerară să schimbe încuietorile la ambele uşi de acces cât de curând posibil. Cineva intrase cu siguranță crezând că va găsi casa goală şi o părăsise de îndată când constată că se înşelase. Vor verifica firma de curățenie şi avocații pentru a se asigura că toate cheile erau sub control.

„Este o explicație bună, singura”, zise Esther după plecarea polițiştilor, „vom propti uşile de la intrare cu scaune, pentru a ne asigura că nimeni nu va mai încerca să intre şi vom chema un lăcătuş dimineață”.

Jennifer nu putu dormi de loc în acea noapte, Uşa studioului lui Owen rămăsese deschisă. Nu avea nici un motiv să nu meargă acolo. Nu era ca şi când ar fi deschis-o ea. Putea căuta indicii. Era la primele ore ale zilei când în sfârşit se decise să caute în studio. Merse în linişte, purtând-o pe Heather în coşuleț pentru a o putea hrăni dacă aceasta s-ar fi trezit. Se simțea nervoasă pentru intruziune. Era atât de obişnuită să stea departe de birou

încât intrarea ei acolo semăna cu înşelarea încrederii lui Owen. Îi trebuiră câteva minute pentru a-şi face curaj să aprindă lumina. Studioul îi aminti de Owen, totul nou dar radiind bătrâneţe şi experienţă. Era bine organizat, un colţ plin cu computere şi mici dispozitive, unele despre care ea nici măcar nu auzise vreodată. Doi pereţi erau acoperiţi cu rafturi cu cărţi, majoritatea în limbi pe care nu le înţelegea. În mijlocul camerei, o canapea care arăta veche de câteva secole. Mai era un birou mare, nişte rafturi cu tot soiul de artefacte stranii şi o farfurie cu resturi de mâncare pe care crescuse o varietate interesantă de microorganisme.

Încercă computerele dar erau protejate. „Hmmm", gândi apoi tastă *mag*, apoi *MAG*, apoi *vrăjitor, VRĂJITOR. Încearcă Jennifer*, gândi, *nici vorbă, nu este asta*, îşi replică sieşi.

După jumătate de oră închise computerele şi trecu la cărţi, desene, rafturi, partea de sus a dulapurilor şi peste tot. O lăsase pe Heather cu coşuleţul pe birou şi se pregăti să o mute pe canapea pentru a-l putea verifica când observă că aceasta molfăia o agendă mică şi neagră.

„Nu, e murdară", îi zise şi i-o luă înlocuind-o cu un manechin, „joacă-te cu asta".

Agenda era foarte uzată. Era plină cu semne ciudate şi ceea ce păreau a fi cuvinte erau un amestec de hieroglife, numere şi litere.

„Codat", gândi şi o puse alături. *Îl poţi citi*, gândi foarte gălăgios în sinea ei, luându-se prin surprindere.

„Doamne, am început să aud voci”, zise şi ridică agenda din nou. O deschise încet, dar amestecul de caractere era acelaşi ca mai devreme. Se uită foarte atent, cuvânt cu cuvânt, rar.

Medalionul trebuie să fie în 4taf skffiwnd. Privi mai de aproape literele învălmăşite. Păreau să se mute. Frunzări încă câteva pagini. *Şal, bebeluş, renaştere?*

Citi toată noaptea, hrănind-o când şi când pe Heather sau schimbându-i scutecul. Era ca un puzzle uriaş. Se pare că erau notițe despre ceva ce trebuia găsit pe nume Medalion, despre un şal roz, despre Spania. Ultimele câteva pagini conțineau numele ei, Al lui Heather şi Sean urmate de câteva pagini de date despre răpiri şi hibrizi.

Extratereştri? Jennifer puse jos agenda şi zâmbi. Owen ştia totul despre Heather, scrisese despre ea în misteriosul carnețel. Inima îi tresări, era atât de naivă, ore întregi citise agenda ca şi cum ar fi urmărit viața adevărată a lui Owen şi acum realiza că nu era decât schița unui roman.

Extratereştrii, hibrizi, salturi interdimensionale, Owen era scriitor aşadar, decise ea. Şi îşi planificase să îi facă eroii romanului său – pe ea, pe Sean şi pe copilaşul lor. Sean răpit de extratereştrii, ce imaginație mai avea şi Owen. Citise cu siguranță prea mult din „Întâmplări ciudate”.

Luă coşulețul cu fetița şi se duse înapoi în pat. Dormi până dimineața următoare. Esther avu grijă de micuță şi schimbă biletele pentru sfârşitul săptămânii, planul ei era ca, petrecând câteva zile în casă, Jennifer să vadă cât de

bine puteau trăi împreună acolo; o săptămână departe de magazinul ei nu era nici un dezastru, nu în timpul acesta al anului, mai ales că suma lunară lăsată de Owen îi permitea să țină magazinul închis chiar şi o lună.

Jennifer nu era prea încântată de schimbarea planurilor dar înțelese intenția mamei ei, de ce să trăiască într-un orăşel luptându-se pentru fiecare bănuț dacă puteau sta într-o casă mare în una din zonele cele mai frumoase ale Londrei cu un venit regulat?

O luă pe Heather la plimbarea de după amiază, era un mic părculeț în vecinătate unde obişnuia să meargă încă de când era însărcinată. Se opri la chioşcul de ziare pentru a lua mai întâi „Întâmplări ciudate" şi fu şocată să citească pe prima pagină.

FATĂ RĂPITĂ DE EXTRATEREŞTRII, „Am fost răpită de extratereştrii", declară Sinead, în vârstă de douăzeci şi trei de ani din Skerries, Irlanda.

„Sinead, oh, Doamne".

Fusese la cumpărături cu Sinead cu câteva zile în urmă. Se uită la fotografia de pe prima pagină a ziarului. De acolo, Sinead o privea speriată şi serioasă.

„O rudă de-a dumneavoastră?" o întrebă vânzătorul de la chioşc.

„Doar o prietenă", replică aceasta cu mintea în altă parte. Apoi plăti şi se duse direct acasă.

Articolul declara ca ultim obiect de interes pentru OZN un orăşel de la nord de Dublin, reporterul călătorise acolo la fiecare sfârşit de săptămână din ultimul an pentru a culege informații şi mărturii personale.

„Mergeam spre casă de la muncă, când am văzut această lumină coborând din cer spre mine. Era de formă sferică cu câteva luminițe în jur. Totul părea că s-a oprit, oamenii din jurul meu se opriseră cu maşini cu tot, chiar şi păsările pe cer. Lumina s-a oprit fix în fața mea şi m-a supt înăuntru. Următorul lucru de care îmi amintesc este că m-am întors de unde plecasem, pe stradă, dar ceasul meu se oprise de cinci ore”.

Reporterul merse să vadă testele medicale care arătau că fata avea un surplus anormal de energie radioactivă, nu destul pentru a fi periculos, dar destul ca să depăşească evident limita specifică a zonei în care aceasta locuia.

Jennifer crescuse cu serialul *Dosarele X* şi cunoştea teoriile conspiraționiste tot atât de bine ca şi motivele răpirilor recunoscute de mii de oameni din întreaga lume. În orice alt moment ar fi citit povestirea şi ar fi mers la Sinead să o întrebe dacă totul era adevărat, dar după ce citise notițele lui Owen, nu mai ştia ce să creadă.

Nu ştia să fi fost vreun OZN în Skerries, dar totuşi fusese plecată destul de mult timp şi la întoarcere avea alte lucruri în minte. Se întreba de ce presa locală nu spusese nimic despre asta, de ce prietenii ei, cei care încă îi mai vorbeau, nu îi spuseseră nimic. Se duse iarăşi la agenda lui Owen, de data asta cu hârtie şi stilou şi cu mintea deschisă, cel puțin atât de deschisă cât putea având în vedere subiectul.

Două ore mai târziu îşi făcuse o idee destul de clară asupra a ceea ce se întâmplase. Înarmată cu însemnările sale merse să o caute pe mama ei.

Esther trebăluia în grădină, care era largă şi aproape neatinsă, perfect pentru ea, gândi Jennifer, căci grădinăritul era modul preferat de a-şi petrece timpul liber al mamei.

„Câteodată mintea are modul ei de a se convinge singură de cele mai incredibile lucruri, dacă asta înseamnă ca dorințele să devină realitate. Nu cred că sunt extratereştri, draga mea. Sinead întotdeauna a avut tendința de a exagera. Nu cred că Sean a fost luat de extratereştri, ci doar că a căutat păşuni mai verzi", conchise Esther după ce ascultă relatarea entuziastă a noii teorii a fiicei ei.

„Dar ce părere ai despre radioactivitatea trupului lui Sinead?"

„Centrala nucleară Sellafield este la o aruncătură de piatră de Skerries peste Marea Irlandei. Poate a făcut scufundări în mare în ziua nepotrivită. Pun pariu că dacă ar testa alți oameni din Skerries ar găsi o grămadă de radioactivitate".

„E prea devreme pentru înot în mare, mamă, prea rece. Oricum, nu s-au raportat scurgeri la Sellafield".

„Cum am spus, mintea are mari capacități de a se convinge atunci când vrea să creadă ceva".

„Inima îmi spune că trebuie să urmăresc asta, mamă. Inima îmi spune că Sean este încă în viață, ținut undeva împotriva voinței, undeva nu pe acest pământ. Aici scrie

că activitățile extraterestre au început în jurul datei dispariției lui Sean, asta ar explica totul”.

„Te rog, Jennifer, ascultă măcar ce spui. Este complet irațional, draga mea, nu are nici un sens. Ai o minte ascuțită, ai fost prima în clasă, te rog ascultă-te ce spui. În plus, nu am auzit niciodată de extratereştrii care să plătească chirii şi să răpească oameni cu tot cu bagaje”.

„Inima îmi spune altceva”.

„La n…a cu inima ta, fato! Ai un copil de crescut, nu mai poți gândi cu inima. Uite-te în ce ai intrat deja, dacă nu eşti atentă o vei sfârşi într-un azil sau, mai rău, spălată pe creier ca toți nebunii care scriu astfel de tâmpenii. E timpul să creşti Jennifer şi să încetezi să mai crezi în poveşti de adormit copii. Te-a părăsit pentru că nu te iubea. A plecat şi nu se mai întoarce. Nu e nimic extraterestru în toată afacerea asta”.

Jennifer îşi luă notițele, agenda lui Owen şi merse în camera ei. Era profund rănită de cuvintele mamei sale, deşi ştia că au o logică evidentă, ceea ce făcea totul mult mai dureros. Mama sa avea dreptate, dar nu putea ignora asta. Mintea îi tot spunea să-şi urmeze instinctele. La urma urmei nu avea nimic de pierdut.

Esther se sprijini de un copac ştergându-şi lacrimile, ce bine ar fi fost dacă ar fi crezut că bărbatul său a fost răpit de extratereştrii atunci când a plecat, dar nu era nimic extraterestru la Mary Rye. Nu o învinovățea pe aceasta, mai ales după ce aflase că după cinci ani o părăsise şi pe ea pentru o femeie mai tânără. Biata Mary,

gândi. Esther se decise să intenteze divorț, era legal acum la urma urmei şi se întrebă de ce nu o făcuse până atunci.

Capitolul 11

Mai întâi va merge la redacția ziarului şi apoi o va vizita pe Sinead. Aşa era bine, gândi ea, aşa era corect.

Redacția ziarului se găsea într-o casă victoriană renovată din estul Londrei. Jennifer îşi făcu o programare la reporterul însărcinat cu respectivul caz, David Andrew.

„Din ce îmi spui, momentul dispariției s-ar situa la patru săptămâni de la prima apariție extraterestră. Băiatul era din partea locului?"

„Nu, de fapt l-am cunoscut cu patru săptămâni înainte de dispariție. Asta ar însemna că timpul apariției lui în oraş coincide cu prima apariție a OZN. Coincidență, nu?"

„Da, probabil. Avem foarte puține cazuri înregistrate cu persoane care au dispărut pentru câteva zile şi s-au întors. Ce te face să crezi că acesta este un caz de răpire şi o fugă pur şi simplu?"

Jennifer îi povesti visele stranii pe care le avusese şi lipsa oricărei înregistrări oficiale referitoare la Sean, dar se simți jenată să îi povestească despre abilitățile stranii ale fiicei sale şi de propria telepatie. Nu voia ca cineva să ştie aceste lucruri, cu atât mai puțin un reporter.

„Pare a fi o conexiune telepatică, utilizare în comun a viselor. Probabil, o lucidă visare împreună. Nu o pun la îndoială, pe cuvânt, dar trebuie să avem mai mult decât atât pentru certitudine".

Îi arătă notițele despre răpire pe care le luase din agenda lui Owen şi îi explică cine era.

„Sunt date de calitate, teoria este bună de asemenea, poate un pic fantastică. Şi a dispărut şi el?”

„Nu. A plecat în Brazilia”.

„Chiar nu îmi dau seama cum te-aş putea ajuta în privința băiatului din Irlanda. Poliția locală nu face nimic dacă nu este o persoană din partea locului. Cred că pur şi simplu a folosit date personale false, de aceea nu există nici o înregistrare despre el. Cât priveşte marea asemănare cu Owen, ei bine, dacă eşti absolut sigură că nu este una şi aceeaşi persoană, nu pot să spun decât că este o coincidență”.

„Dar Sean mi-a spus că are un frate geamăn pe nume Owen care a murit când era copilaş, iar acum se dovedeşte că acel Owen trăieşte şi că sunt gemeni identici”.

„Poate este o acoperire. Poate sunt aceeaşi persoană, el inventând identitatea lui Sean pentru a putea călători liber de orice responsabilitate şi menționându-şi identitatea adevărată ca frate geamăn mort. Sau poate fi cazul unei personalități multiple”.

„Nu, sunt diferiți, când priveşti de aproape. Owen arată mai bătrân, deşi mai subțire, cu mâini suple ca de artist. Mâinile lui Sean erau musculoase şi puternice, mâini de muncitor. Mai erau şi alte aspecte. Modul în care păşesc era diferit, de exemplu”.

„Păi, nu prea ştiu ce putem face, cum îl putem urmări şi mai ales cum putem dovedi toate astea”.

„Am putea vorbi cu cei care au fost răpiți şi îşi aduc aminte ce li s-a întâmplat? Poate au văzut alți oameni

acolo unde au fost duşi, sau poate ne pot da vreo sugestie cum să contactăm ființele acelea”.

Reporterul căută în computer o vreme şi scoase la imprimantă o listă cu câteva nume.

„Este doar un mic eşantion, Irlanda şi Britania. Cei marcați cu verde sunt cei care au făcut terapie de regresie şi îşi pot aminti ce s-a întâmplat. Îi sun să văd dacă îi putem vizita”.

A doua zi, Jennifer călători în nord cu David Andrews pentru a-l vizita pe unul dintre cei răpiți, fără a şti la ce să se aştepte. Era ceva nou pentru ea şi nu foarte familiar, dar ceva în sinea ei îi spunea că se află pe calea cea bună.

Katrina avea aproape patruzeci de ani. Îi întâmpină foarte călduros şi îi conduse în grădina din spate unde le pregătise prăjituri şi limonadă.

„Nimic ca limonada după o călătorie lungă prin soare”, zise aceasta.

Jennifer privi prin grădină care îi amintea de o poveste cu zâne. Era perfectă.

„Perfecțiunea este în ochiul privitorului”, îi răspunse femeia gândului nerostit.

„Poți…”

„Numai cu cei de felul lor, de felul tău, este o onoare să fi aici cu mine”.

David le privi pe cele două femei.

„Am pierdut ceva?” întrebă el.

„Fata asta, David, este una dintre ei, sau măcar în parte. Este una dintre populația zânelor”.

„Pardon?”

„Nu sunt extratereştri, Jennifer. Sunt zâne, pitici, elfi, spiriduşi, himere şi sunt cu noi de milenii”.

Da, gândi Jennifer, are sens, presupusese că sunt extratereştrii numai datorită vocabularului utilizat, dar despre zâne întotdeauna se ştiuse că răpesc copii şi oameni.

„La început i-am văzut ca extratereştri, ca toți ceilalți, dar după ce am făcut terapie regresivă mi-am dat seama că totul ține de semantică, creierul meu interpretând experiența avută prin intermediul educației pe care o am, a televiziunii, filmelor, chiar şi prin intermediul tău David”.

„Da, am mai auzit asta înainte, dar de obicei în celălalt sens, adică extratereştrii erau considerați în trecut zâne, elfi, datorită lipsei de cunoştințe despre alte planete şi călătoriile interplanetare. Asta nu explică de ce o numeşti pe Jennifer una dintre ei”.

Femeia mai în vârstă îşi puse ochelarii.

„Ce vreme frumoasă, nu credeți?”

Jennifer privi la prăjitura şi limonada pe care le avea în față, ceva o sâcâia.

„Jennifer face parte din poporul zânelor, sau este un hibrid extraterestru pentru a folosi cuvinte moderne”.

„Eu?”

„Jennifer?”

„Da, este cea mai bună pe care ai găsit-o până acum David, cu ea vei putea să iei legătura cu ei. Are *legătura directă*”.

Cei doi se priviră unul pe celălalt, apoi ambii pe Katrina, femeia cu siguranță își pierduse mințile.

„I-ai spus despre abilitățile tale telepatice, Jennifer?”

„Chiar nu ştiu despre ce vorbeşti. Am venit aici pentru informații, sperând că îmi vei putea spune ceva despre locul unde te-au dus, voiam să te întreb dacă ai văzut alți oameni acolo”.

„Abilități telepatice?”

„Da, locul în care m-au dus. Îți voi spune cine sunt ei. Vin pe Pământ pentru că planeta lor este stearpă. La început, ne semănau foarte mult, divizați şi lacomi. Își distruseseră lumea şi pe majoritatea dintre ei. Au evoluat ca rasă şi au devenit uniți, un colectiv, la momentul în care au găsit planeta noastră. La început s-au mutat aici, trăind în navele lor şi în oraşe speciale pentru că nu puteau supraviețui în aer liber, ne-au învățat tehnologia lor, medicina lor, dar traiul de aici le-a distrus cultura. Mulți dintre ei s-au îndrăgostit de rasa umană şi de această planetă şi s-au matisat cu noi, dând naştere unei noi rase, oameni cu diferite puteri, cu acces la o cantitate enormă de cunoştințe, numindu-se Magi. Efectul asupra rasei lor a fost devastator, divizându-i din nou şi diminuându-le numărul şi forța în urma luptelor purtate între ei. Cei care au rămas s-au întors în lumea lor, dar au lăsat porți deschise între cele două lumi. Încă mai au nevoie de resurse, iar noi, materialul nostru genetic este prețios pentru ei, în curând vor veni să ne salveze de noi înşine. Dacă noi, oamenii, ne vom distruge planeta îi vom

distruge şi pe ei, aşa că vor veni din nou să aducă pace şi ordine în lumea noastră”.

Jennifer tăcea, Owen îi pomenise despre magi, de asemenea, despre vrăjitori şi înțelepți. Dacă magii erau parțial extratereştrii, sau zâne, atunci şi Owen şi Sean erau, iar acum, că Katrina spusese că Jennifer era una dintre ei, îşi explica de ce se simțise atât de atrasă de Sean şi de ce bebeluşul ei avea puterile pe care le avea.

Ascultă întrebările lui David privind informațiile pe care Katrina tocmai le dăduse, ştia cum să abordeze astfel de lucruri, se gândi Jennifer. Nu omisese nimic din ceea ce spusese femeia, ba mai mult îşi lua notițe săpând tot mai adânc.

„Ai văzut alți oameni acolo?”

„Oameni da, alții ca mine, luați de aici. Nu am văzut niciun copil de-al nostru. Nu am văzut pe nimeni ca Jennifer”.

Înalt cu părul creț negru, ochi albaştri, de vreo douăzeci de ani, gândi Jennifer proiectând o imagine mentală a lui Sean.

„Nu, n-am văzut pe nimeni care să semene”.

„Să semene cu cine?” întrebă reporterul.

„Ca mine”, zise Jennifer, „cred că avem tot ce am căutat, să mergem”, adăugă ridicându-se şi mulțumind gazdei.

„Ce este cu capacitățile tale telepatice, Jennifer”, întrebă David pe drumul de înapoiere la Londra.

„N-am nici o idee, trebuie să fie aerul meu irlandez, zâne şi elfi, ştii tu”.

„Nu, n-ar fi făcut o asemenea presupunere, este o femeie inteligentă şi era aproape sigură”.

„Dacă voi comunica direct cu acele ființe te voi anunța”.

„Aici ai dreptate, fata mea”, zise el.

Jennifer nu îşi dădea seama dacă o crezuse, dar ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era un articol în ziar intitulat „Fată telepată vorbeşte cu extratereştrii” sau ceva de genul acesta.

„Bun titlu, atractiv, îmi place”, zise David ieşind de pe autostradă spre benzinărie.

„Pardon?”

„Titlul tău, Fata telepatică vorbind cu extratereştrii”.

„Cum ți-ai...”

Parcă maşina în fața cafenelei,

„Hai la o cafea, trebuie să avem o mică discuție”.

Jennifer privi în jur, locul era aglomerat, plin de oameni, era speriată, dar chibzui că toată lumea de la ziar ştia că erau împreună, chiar şi mama ei, deci nu ar fi încercat nimic într-un loc public.

„Nu, nu într-un loc public, haide”, îi zise ieşind din maşină şi conducând-o spre cafenea.

„Bun, acum spune-mi cine eşti de fapt şi pentru cine lucrezi”, îi zise David când se aşezară.

„Eu?” întrebă fata, „ştii totul despre mine, spune-mi despre tine! Cum de poți citi gândurile oamenilor?”

„Ei bine, este ereditar şi este motivul pentru care am intrat în aceasta afacere. La tine este din familie?”

„Nu chiar, poate, nu ştiu, nu aşa de puternice cred”.

„Ce mai poți face?”

„Nu ştiu. Nu am mai încercat altceva. Ştii? Nu ar trebui să te vâri în mințile oamenilor aşa. Nu este etic”.

„Da, ei bine, trebuia să mă asigur că nu eşti dintre ei”.

„Dintre cine?”

„Dintre Umbre, sunt oameni cu putere mare care o folosesc în interese personale, fără a le păsa de restul omenirii. Deja au venit o dată după mine, au încercat să-mi oprească investigațiile asupra grupărilor secrete din agențiile guvernamentale. Urât de tot”.

Un gând o sâcâia pe Jennifer. Era ca şi cum nu îşi putea aminti ceva. Ceva îi stătea pe vârful limbii. Ceva important. Care i-ar putea salva viața.

„Fata ta ți-a moştenit vreunul dintre darurile tale, Jennifer?”

„Fata? Nu am copii, nu sunt căsătorită”, răspunse trimițându-şi amintirile despre copilaşul ei undeva în viitor, ca un vis al unui viitor când ea va fi căsătorită şi va avea copii.

„Am crezut că ai spus că ai o fetiță”.

„Eu, nu. Nu am spus asta niciodată. Ce altceva mai poți face, David?” întrebă, concentrându-se foarte tare asupra lui, interesându-se despre viața şi articolul lui.

„Puțină telekinezie, proiectarea gândurilor, chestii din astea”.

„Cum de Katrina nu te-a citit?”

„Presupun că sunt destul de bun ca să o ascund, experiența mi-a arătat că darurile noastre nu sunt ceva

ce trebuie etalat. Este foarte senzitivă, poate simți pe unul ca noi de la o milă distanță, nu ştiu cum o face".

Părea sincer, părea a fi de încredere şi bun, o persoană bună, putea fi crezut. Jennifer deveni înspăimântată, „nu face asta", zise.

„Să fac ce?"

„Asta..." era să zică ceva despre hipnoză, dar ştiu că nu era el, era altcineva, cineva care se ascundea după mintea lui, o altă prezență. El nu făcea nimic. Era complet inocent şi nici pe departe atât de dotat ca Jennifer. Fu suficient să intre puțin în mintea lui pentru a-şi da seama de asta. Era inofensiv.

„Lasă, nimic. Trebuie să mă întorc acasă, mama mă aşteaptă".

„Te pot lăsa eu în drum spre serviciu, dacă vrei, ne va da o şansă să vorbim despre asta, nu-ți face griji, nu voi publica nimic despre tine, cei ca noi se susțin unii pe alții".

„Ca noi?"

„Cred că suntem următoarea etapă de evoluție, suntem viitorul omenirii. Dar dacă oamenii obişnuiți vor afla despre existența noastră, vor căuta să ne distrugă, aşa cum i-au ars pe ai noştrii în evul mediu".

„Vrăjitori?"

„Aceasta este una dintre etichetele pe care ni le pun, pe alții îi numesc sfinți".

„Câți sunt ca noi?"

„Oh, presupun că vreo două milioane în întreaga lume, mai mult sau mai puțin câteva mii. Majoritatea păstrează secretul”.

„Cunoşti alții de acelaşi fel?”

„Da, țin legătura cu aproape două sute de indivizi”.

„Cum îi poți identifica?”

„Păi, anumiți oameni au un fel de lumină, ceva anume. Alții, ca tine şi mine sunt complet normali, dar pot face diferite lucruri. Experiențe extracorporale, vise profetice, telepatie, telekinezie, ca să numesc câteva dintre ele. Îi pot identifica numai dacă îşi folosesc abilitățile, cum am făcut cu tine când ai proiectat imaginea băiatului acela către Katrina. Majoritatea se cred singuri pe lume şi o mulțime dintre ei au căderi psihice datorită acestei idei, alții aderă la diferite grupuri şi religii şi se autointitulează păgâni sau vrăjitori”.

„Ce tip eşti tu?”

„Sunt cu OZN. Cred că există o legătură. Teoria hibrizilor este una bună, o cercetez de ceva ani de acum”.

„Ce faci cu informația obținută?”

„Dacă ştim ca se întâmplă putem face ceva. Presupun că vom împărtăşi informația cu alții. Dă-mi adresa ta, te voi conduce acasă”, spuse ridicându-se.

Era din nou, gândi Jennifer, cealaltă prezență. De data aceasta o făcu să se simtă rău.

„Doar lasă-mă în centru, mai am ceva de făcut înainte de a merge acasă”, îi răspunse.

Jennifer nu mai fusese urmărită niciodată, dar acum ştia că va fi urmărită dar nu ştia de către cine. David

Andrew o lăsă aproape de strada Oxford, „trebuie să-mi cumpăr ceva”, îi spusese acestuia ca o scuză, era destul de departe de Oak Place pentru a-l putea scoate de pe pistă. Intră în câteva magazine, probă ceva haine, îşi luă un burger, intră apoi într-o librărie şi fugi după autobuz. Încă se simțea urmărită. La un moment dat crezu că urmăritorul era o femeie blondă dar după ce coborî la metrou şi ieşi din nou, aceasta nu mai era în urma ei.

Trebuie să devin invizibilă, gândi întrebându-se cu s-ar putea realiza asta, *uşor, blochează-ți (deplasează-ți) mintea şi focalizează-te pe absența ta*, îşi replică în sine. Dacă nu ar fi fost în situația de a încerca să scape de acel cineva care o urmărea, ar fi avut timp să se îngrijoreze cu privire la noua sa abilitate de a purta conversații mentale cu sine însăşi pe subiecte despre care nu ştia nimic.

Era întuneric când ajunse acasă. Mama ei era foarte îngrijorată, dar Jennifer îi spuse că dacă s-ar fi obosit să aibă un telefon mobil ar fi putut afla că va întârzia.

„Este ceva diavolesc care ne urmăreşte, mamă”, zise după ce terminară cearta. „David Andrew, reporterul, câteodată radiază o prezență malefică, nu tot timpul, nici nu cred că o face conştient”.

Esther ştia că exista o boală mentală datorită căreia oamenii se simțeau persecutați, „schizofrenie”, gândi, era timpul să o ducă pe Jennifer la doctor.

„Te rog, mamă, nu sunt schizofrenică. Vezi? Cum aş fi ştiut ce gândeşti dacă nu datorită faptului că spun adevărul?”

„Coincidență?” răspunse Esther, prea puțin impresionată.

Jennifer îi povesti despre întâlnirea cu Katrina şi conversația pe care o purtase cu David. Acum nu mai era doar o simplă presupunere, în mod cert erau şi alte persoane implicate. Esther se întrebă dacă fiica ei fusese spălată pe creier, dar ştia că îți ia mai mult de o zi ca să îndoctrinezi pe cineva, în plus, Jennifer tocmai făcea să plutească borcanul cu zahăr şi tocmai îi citise gândurile.

„Trebuie să facem demersurile pentru a o ascunde pe Heather, ei o caută. Pentru un anume motiv nu o pot localiza, pare a fi protejată într-un fel. Dar nu cred că ne putem întoarce încă la Skerries”.

„Dacă ceea ce spui este adevărat, atunci trebuie să rămânem aici, dar ce facem cu magazinul meu?”

Esther se imaginase locuind la Oak Place, dar una era fantezia şi alta realitatea, iar realitatea îi spunea că trebuie să se întoarcă la magazin pentru a-şi câştiga traiul.

„Tot ce trebuie să fac este să accept oferta domnului Harry Johnson, alocația lunară este mai mult decât câştigăm la magazin, în plus, nu văd nici un motiv să nu îți deschizi un alt magazin aici”.

Esther fu surprinsă să vadă că planul său funcționa atât de repede, de fapt nici nu crezuse că va avea sorți de izbândă, fusese doar o mică fantezie. Deşi viața la Oak Place era foarte liniştită.

„Presupun că alte câteva zile nu vor face rău magazinului”.

„Voi merge să iau câteva lucruri la sfârşitul săptămânii”, zise Jennifer, „ştiu cum să mă fac pierdută pentru cei care mă urmăresc. Rămâi aici să ai grijă de Heather şi nu lăsa pe nimeni să intre în casă. Când o scoți afară să o înfăşori în şalul roz. Este ceva special cu acest şal”.

Jennifer nu se întorcea acasă pentru lucruri, dar ştia că cei care o urmăreau aveau să țină sub supraveghere casa din Skerries şi mai credea că nu o vor răni atâta timp cât nu o vor găsi pe Heather, dar dacă ar fi ajuns să se confrunte direct cu ei, măcar avea să afle unde este Sean.

Ceva în interiorul său încercă să-i schimbe gândul. Autoconservare, gândi, era uimitor ce puteau face împreună minte şi trupul pentru a rămâne nevătămate.

Avionul ateriză pe aeroportul de la Dublin la opt fix. Jennifer merse la sensul giratoriu din afara aeroportului şi luă autobuzul numărul 33 spre Skerries. Planul ei era simplu. Va merge acasă şi va aştepta până se va ivi cineva. Dacă nu va apare nimeni, o va vizita pe Sinead pentru a o întreba despre răpire. Nu era un plan foarte complicat, dar nu vedea ce altceva ar fi putut face. Se gândi să se întoarcă la David Andrews, dar era prea aproape de Heather şi de mama sa, fusese destul de dificil să scape de urmăritor ultima dată şi încă nu era sigură dacă David era implicat în vreun fel în asta.

„Jennifer”, zise o voce familiară când băgă cheia în broască.

„Sean!” şuieră, dar când se întoarse totul se opri. Era o lumină strălucitoare. O lumină orbitoare. Nu-şi putea

simți inima sau răsuflarea. Simți cum cineva îi ia mâna, „Jennifer”, vru să răspundă dar nu putea vorbi, nu-şi putea mişca nici un muşchi. Era Sean? se întrebă, sau Owen?

„Nu încerca să-ți mişti trupul, gândeşte dincolo de trup, gândeşte cu imaginația, imaginează-ți că ai ochi şi deschide-i”.

Îşi deschise ochii şi privi în ochii iubitului ei, inima sa imaginară tresări şi lacrimile începură să îi curgă pe obrajii care nu erau acolo.

„Oh, Sean”, zise şi izbucni într-un suspin.

Se îmbrățişară, sărutându-se şi privindu-se cu aviditate, „te iubesc atât de mult”, îi spuse. Uitase cât de mult până acum, acum era acolo, îl putea atinge, îi putea mirosi parfumul, dorindu-şi ca totul să dureze o veşnicie.

„Nu avem prea mul timp, trebuie să pleci de aici şi ascunde copilaşul. Dacă vor pune mâna pe ea vă vor omorî pe amândouă”.

„Cine ne va omorî?”

„Ceilalți, Stăpânii”.

Jennifer îi privi viața, era un sclav.

„Nu, nu un sclav, ci doar o parte din stup. Dar te-am văzut. Te-am văzut în vis şi te-am urmărit. Fiind o parte om, pot uneori să mă uit în lumea ta. Aşa m-au văzut Magii. Au făcut o înțelegere, câteva luni cu tine pe acest pământ atâta timp cât vor primi copilul ce se va naşte. Heather va fi în siguranță cu ei. Ei o pot proteja împotriva Stăpânilor”.

Jennifer îl asculta simțind cum inima i se rupe într-un milion de bucăți.

„Du-o la Magi, au promis că vă vor proteja pe amândouă”, adăugă.

„Ai…” începu, „ai venit la mine, pe Pământ, ca să mă laşi însărcinată şi să dai copilul nostru cuiva?”

„Nu, am venit ca să fiu cu tine, ca să te iubesc. Dar există un preț pentru iubire.

„Un preț? Ai cumpărat câteva luni pe Pământ cu viața copilului tău? Cu inima mea distrusă? Nu te-ai gândit cum mă va afecta asta pe mine?”

„Te rog, Jennifer. Aş face orice ca să fiu cu tine. Orice”. Privi în jur. „Cineva a simțit legătura, se apropie. Nu este permis aici. Comunicarea directă cu oamenii este interzisă. Trebuie să plec. Două persoane vor veni la tine astăzi. Le-am spus că eşti acolo. O vor lua pe Heather şi vă vor duce într-o casă sigură până când Ceilalți vor înceta să vă caute. Apoi vei fi liberă să pleci”.

„Şi Heather?”

„Heather este una de-a lor. Va fi în siguranță cu ei”.

„Te aştepți să-mi abandonez copilul?” replică ea respingânu-l.

„Te rog, Jennifer, fă cum îți spun. Ai putea fi ucisă în caz contrar. Ați putea fi omorâte amândouă”.

Jennifer simți cu inima i se răceşte ca o piatră.

„Nu, nu face asta. Nu întrerupe, te rog, Jennifer. Dacă rupi legătura cu mine, voi muri, singurul lucru care îmi face viața suportabilă este să te ştiu aici, de cealaltă parte a uşii. Îți aminteşti întâlnirile noastre? Am fost surprins

când ai venit prima dată la mine, nu credeam că oamenii pot face asta”.

Visele, se gândi Jennifer.

„Da, visele. De fapt, erai cu mine în spațiul meu privat. Unii dintre noi aici, unii dintre cei care sunt parțiali umani, au găsit o cale de a se întoarce pe Pământ permanent. În câteva luni poate, aceeaşi tehnologie utilizată să mă ducă atunci la tine. Doar dacă aş fi suficient de puternic să stau aici, să lupt cu ei. Să te protejez. Dar sunt marcat, Cei Vechi mă pot localiza oriunde aş fi, v-ar găsi pe tine şi pe Heather. Heather este foarte specială, nu şi-ar dori ca cineva atât de special să se găsească pe pământ sau aici”.

„Dar cum ai făcut să stai aici pentru patru luni fără ca ei să ştie?”

„Magii au creat o iluzie a prezenței mele în lumea mea. Noi, cei pe jumătate umani ne retragem deseori în spațiul nostru privat, pentru luni câteodată. Atâta timp cât ne pot simți ne lasă în pace. De asemenea, au acoperit eticheta, cipul, cu un înveliş de protecție”.

„De ce nu pot face asta acum?”

„Le ia o mulțime de energie ca s-o facă, nu o pot face permanent. De îndată ce au aflat că eşti însărcinată mi-au zis să plec înapoi şi au îndepărtat învelişul protector şi prezența mea falsă din spațiul Celor Vechi”.

Privi în urmă.

„Te rog, fă ce ți-am spus. Nu vreau să ți se întâmple ceva, te rog, Jennifer”.

„Cum au ştiut că sunt însărcinată?”

Lumina începu să pălească.

„Cum au aflat că sunt însărcinată, Sean?”

„Pătrunseseră în mine, am văzut schimbarea în tine, am văzut copilul cum se concepea”.

Vocea sa suna îndepărtat.

„O altă parte a înțelegerii presupun, hm? Ai împărtăşit actul nostru de dragoste cu o grămadă de perverşi?” gândi ea dar nu mai putea fi auzită. Simțindu-se amețită, se ținu de uşă, întoarse cheia în broască şi căzu în hol.

Zăcu pe podea o eternitate, sprijinită de uşa închisă, holbându-se în tavan.

„Care mai era sensul să se ridice?” gândi „bastardul”. *Laşul, eşti îndrăgostită de un laş, un bastard egoist lipsit de coloană vertebrală*. Mai gândi cu voce tare, o voce furioasă.

Linştie.

„Dar Sean a crezut cu sinceritate că face ceea ce este corect, într-adevăr a crezul că acele patru luni de iubire meritau viața bebeluşului. De ce? Poate nu ştia ce înseamnă să ai un copil”. *„Desigur că ştia, orice prost ştie asta. Uită-l, nu merită. Te-a folosit pentru propria-i satisfacție, nici măcar nu a avut destulă încredere în tine pentru a-ți spune adevărul când erați încă împreună”. „Nu a avut destul încredere în mine ca să-mi spună adevărul*”, Jennifer gândi din nou, „apoi m-a abandonat fără nici o explicație. Presupun că voia să rămân oarbă. Atât de oarbă încât acei Magi să vină să îmi ia copilul”. *Magii Umbrei. „Magii Umbrei”*.

„Dar Owen, făcea şi el parte din asta?” se întrebă.

Nu putea să facă parte, a avut toate ocaziile să o fure pe Heather după ce s-a născut, dar nu a făcut-o. A fost autentic.

„Dar de ce a plecat?”

Pentru că nu voia să arate cât de mult te iubeşte şi tu iubeai pe altcineva.

„Ok, de ajuns. Cine n... eşti?!”

Eu? Vocea ta interioară desigur, o altă trăsătură de mag, înțelepciunea ta interioară.

„Ieşi afară din mintea mea! Ştiu că nu eşti eu, nici măcar nu vorbeşti ca mine!”

Se auzi o bătaie în uşă.

Ascunde-te!

„Ajunge cu ascunsul, ajunge cu fuga, ajunge cu tine! Te simt că eşti acolo bastardule, sau cățea, sau orice ai fi. Simțeam că este ceva străin în mintea mea, trebuia să-mi fi dat seama imediat, cu accentul ăsta ciudat”.

„Este cineva acasă? Jennifer? Eşti acolo, dragă?”

Este Aeoife.

„Este doamna Crow, nu Aeoife! Owen? Tu eşti, nu-i aşa mizerabilule? Când voi pune mâna pe tine, bastardule, tu şi cu fratele tău, vă voi omorî pe amândoi!”

Undeva în Rio, Owen începea să se sufoce. Ceva îl strangula, ceva foarte puternic.

„Tu eşti, Jennifer dragă?”

„Da, doamnă Crow, vin într-o secundă”, zise Jennifer ridicându-se de pe podea şi lăsând bătrâna femeie să intre în casă.

„Ce s-a întâmplat, dragă? De ce te uiți așa la mine?”

Capitolul 12

Owen nu supraviețuise sute de ani fără a avea abilități de autoconservare. Fusese cât pe ce şi pe neaşteptate, dar îşi controlase simțurile şi oprise sugrumarea înainte de a-şi pierde cunoştința. Fusese uimitor într-adevăr felul în care fata progresase. Deşi avusese o copilărie de muritor, se eliberase de toate ideile preconcepute cu privire la ce poate şi ce nu poate face. Îi părea rău pentru Aeoife. Reuşise să prindă o frântură din gândurile lui Jennifer chiar înainte de a fi dat afară din mintea ei.

Bău un pahar de apă şi îşi frecă gâtul, era plin de vânătăi. Erau urme de degete de jur împrejur. Îşi zâmbi lui însuşi, „asta-i fata mea", zise nu cuiva anume şi se aşează aşteptând.

Vocea veni câteva ore mai târziu, fu slabă la început, abia perceptibilă, dar îl făcu mândru.

„Owen? Eşti bine? Îmi pare sincer rău, te rog răspunde dacă eşti acolo".

Da? Gândi. Jennifer era un geniu înnăscut. Era suficient să simtă ceva o dată şi putea să reproducă într-un mod propriu.

„Owen, oh Doamne, te rog să fii în viață".

Aşteptă cât putu de mult înainte să răspundă, nu era în regulă să arate prea mult entuziasm cuiva care tocmai încercase să îl omoare.

„Ce faci în capul meu, Jennifer?"

Owen încercă să se conecteze din nou cu ea dar îi fu imposibil să o găsească. Bun, gândi el, deşi o folosise, fusese cu ea, împărtise experiențele ei, îi simțea lipsa.

„Da, sunt bine. Puțin vânăt, asta-i tot. Trebuie să înveți să te controlezi".

Ceea ce făcea era complet imoral, împotriva regulilor. Ceva ce numai Umbra ar avea curajul să facă. Împrumutarea minții cuiva reprezenta violarea sinelui lui interior. Mai însemna că persoana avea acces la cel care împrumuta, numai dacă ştia cum să profite de acel acces.

„Ce face Aeoife?"

„Aeoife? Este bine, de ce?"

„Oh, doar mă întrebam, am crezut că ai atacat-o şi pe ea".

„Aeoife? Nici gând, pentru o secundă am crezut ă sunt oamenii aceia despre care a vorbit Sean pretinzând a fi Aeoife, dar de îndată ce am văzut-o am ştiut că nu are nimic de a face cu asta. Îi pot simți, ştii?"

„Da, ştiu".

Asta o făcea unica pe Jennifer. Putea simți nivelul vibrațional al unui mag cu corpul său. Detectase în mod cert o durere în partea ei dreaptă şi un gust amar în gura ei când Umbra îşi făcuse prezența prin reporterul pe care îl vizitase. Probabil că era o chestia umană pe care el nu o moştenise, se gândi.

„Chiar crezi asta? M-am simțit rău, nu am menționat nici o durere, dar acum că o spui tu..."

Destul e destul, gândi el, „pa, Jennifer".

„Nu mă întrerupe încă, când vii înapoi? Unde eşti? Şi de ce i-ai spus avocatului tău că Heather este a ta?”

„Cred că nu mai are rost acum să mai hoinăresc pe aici, dar am o problemă să stau în preajma ta”.

„Da, ştiu. Îmi pare rău”.

Da, îi spusese el însuşi; era prea târziu să îşi retragă cuvintele. Va trebui să trăiască cu asta.

„Ne întâlnim în Skerries”, zise, „nu te întoarce la Heather, Umbra este fixată pe tine acum şi întoarcerea ta nu ar face decât să o pună în pericol”.

„Ne vedem curând, deci?”, întrebă ea.

„Da, în curând”.

Întrerupse conexiunea şi zâmbi, se simțea fericit, foarte fericit. Nu îşi amintea să se mai fi simțit atât de fericit vreodată. Deschise larg fereastra şi respiră aerul umed şi fierbinte de iulie, păsările cântau, oraşul era treaz, se pregăti să coboare la micul dejun şi apoi direct la aeroport.

„Nu cred că te-am mai văzut vreodată atât de fericit Owen, ce pui la cale?”

Fu surprins de vocea din spatele lui, nu auzise pe nimeni venind, dar putea recunoaşte oriunde acea voce enervantă.

„Mare Rossini”, zise întorcându-se, „este o mare onoare”.

Bătrânul stătea pe singurul scaun din încăpere şi îşi rezemase toiagul ascuțit de aur alături, îşi încrucişă mâinile mari musculoase pe piept şi îl fixă la Owen precum leul viitoarea masă.

Owen privi capătul de sus al toiagului. Era o gheară de aur care ținea o bilă albastră de cristal, ce părea a avea propria ei lumină. Medalionul.

Mintea sa o luă razna. Acolo, chiar în fața lui, era obiectul dorinței lui. Singurul scop şi vis pe care îl avusese de milenii.

Rossini era mai în vârstă decât Owen. Deținea Medalionul încă dinainte de a fi fost conceput Owen şi cunoştea acea privire, o văzuse în sute de Consilii ale Înțelepților. Dar el nu era îngrijorat de ea, nu de la Owen sau de la oricine altcineva pentru care asta conta. Rossini îşi câştigase o reputație încă din zilele tinereții. Fusese numit Zeul Războiului de către cel puțin două culturi mediteraneene, ceva ce el însuşi crezuse a fi înainte de a întâlni Consiliul Înțelepților. O luptă bună nu-l îngrijora câtuşi de puțin.

De îndată ce Rossini îl văzuse pe Joitan, bietul bătrân care fusese Păstrătorul Medalionul înaintea sa, ştiuse că Medalionul va fi într-o zi al lui. Presupusese mereu că vechiul păstrător o ştiuse şi el pentru că îi supraveghease antrenamentele încă de la început, gest care îl surprinsese pe Rossini la acea vreme, Joitan fiind cunoscut pentru cruzimea şi natura sa egoistă. Mulți îl suspectaseră a fi adept al Umbrei.

Owen aşteptă liniştit următoarea mişcare a lui Rossini, era un băiat bun, gândi Rossini. Măcar acum arăta vârsta pe care de fapt o avea, se întâmpla tuturor magilor, mai devreme sau mai târziu se fixau la vârsta lor adevărată.

Owen îşi schimbă poziția, pregătindu-se să vorbească, dar Rossini îl fixă în tăcere. Tot nu era sigur cu privire la Owen, niciodată nu fusese. Prea imatur, prea superficial, nu destul de inteligent, dar perseverența sa compensase mereu.

Acum era altceva, o putere interioară pe care Rossini nu o mai văzuse niciodată. Owen o radia şi era destul de puternică pentru a-l face pe Rossini curios. Îl făcu să se întrebe dacă nu cumva timpul s-a întors împotriva sa, dar gândul nu dură mult. Chestia comică era că Owen habar nu avea de ea, era complet orb la propria evoluție. Uimitor. „Ei bine, sentimentul cunoaşterii interioare nu a fost niciodată punctul forte al lui Owen", gândi Rossini. „De fapt, a fost mereu slăbiciunea lui". „Cunoaşte-te pe tine însuți" a fost primul lucru pe care Rossini îl învățase în propria lui misiune.

„Te-ai schimbat", începu Rossini.

„Da, ştiu", zise Owen, Medalionul îl luase prin surprindere, nu se întâlnea prea des cu Rossini în persoană, dar avea treburi în altă parte, voia să plece, să se întoarcă la Jennifer, trebuia să supravegheze lucrurile personal.

„Ce te-a schimbat?"

„Păi, vezi tu, Mare Rossini, este", începu şi rămase cu privirea pe fereastră, era prea înalt ca să sară, cu Rossini în preajmă nu era nici o garanție că ar putea manipula legile fizicii pentru a-şi aranja o aterizare uşoară.

„Da?"

„Păi, nu am nici un interes momentan asupra Medalionului, ştiu că ştiai că sunt în căutarea Lui, dar lucrurile s-au schimbat între timp, trebuie să-mi țin promisiunea făcută mamei mele adoptive, Vrăjitoarea, calea lor este foarte specială şi, ca cel mai mare fiu al ei, trebuie să-mi respect cuvântul”.

„Şi promisiunea asta are ceva de a face cu o inițiere specială? O introducere într-o nouă formă de magie?”

„Ă.. nu, nu cred”, nu gândea corect. Era posibil ca Marele Rossini să încerce să-i împrumute mintea mai mult decât îl lăsa. Dacă ar fi reuşit ar fi primit toate informațiile despre Jennifer şi copilaşul ei şi i-ar fi cunoscut planul.

„Mintea ta, Owen, este un amestec de mesaje, eşti sincer?”

„Da, sunt, Mare Rossini. Nu aş încerca niciodată să te înşel”.

Rossini aşteptă răbdător, privindu-l pe Owen cum lupta în sinea sa pentru a-şi găsi liniştea. Owen înclină capul în semn de respect.

„Zi-mi despre această promisiune a ta Owen”.

„În Calea Vrăjitorilor există returnarea recunoştinței, o cale de a răsplăti un mare bine făcut. Mama mea nemuritoare m-a adoptat în vremea în care țara mea trecea printr-o revoluție teologică, o perioadă dificilă pentru Cei Vechi. A întâmpinat mari dificultăți în strădania ei de a mă ține în siguranță, departe de pericolele care ni se înfățişau tuturor în acele secole

întunecate. Acum este momentul ca eu să adopt un copil, un copil mag".

Owen ezită. Exprimându-şi gândurile în cuvinte, uneori reuşea să-şi înlăture propria confuzie.

„Cu deosebire că în cazul meu sunt doi, trebuie să protejez şi să cresc doi copii magi, este o treabă dificilă".

„Şi?"

„Şi am devenit legat de unul dintre ei".

Owen ştia cât era de jenant, dar nu-şi mai simțise niciodată corpul arzându-i ca acum. Pentru un membru al Consiliului Înțelepților să admită pe față că el sau ea este legat de o altă ființă era un mare eşec. Depinzând de dimensiunile legăturii, aceasta putea fi considerată ca o abatere ce determina chiar expulzarea respectivului din Consiliu. Owen îşi luase un risc calculat. Mai mulți membri ai Consiliului fuseseră expuşi acestei abateri. Trecuseră peste asta şi li se permisese să se rămână în Consiliu. Totuşi, păstrarea secretului şi mai apoi descoperirea lui însemna expulzarea imediată.

„Ah", zise Rossini, deci asta era, gândi el. Dragoste.

Rossini era mândru de simțul lui de sincronizare, capacitatea lui de a simți un pericol apropiat.

„Şi, iubirea aceasta este reciprocă?"

„Nu", răspunse Owen, umerii căzându-i vizibil, „nu mă iubeşte, dar poate cândva în viitor va putea să o facă", adăugă privind în sus.

„Şi refuzul ei, respingerea, nu te-a deranjat?"

„Îi doresc fericirea mai mult decât orice pe lume. Nu mă interesează dacă asta se va întâmpla fără mine. Cu

toate că dacă o voi pierde pentru totdeauna nu ştiu dacă voi mai dori să trăiesc”.

„Vezi, de asta legăturile sunt descurajate, Owen”, zise Rossini ridicându-se de pe scaun cu toiagul sub braț, „legăturile pot distruge cel mai puternic mag, îi pot lua ambiția, scopul de a trăi, pot fi o bună pârghie pe care Umbra să o folosească. Este într-adevăr o boală distructivă şi periculoasă. Trebuie să găseşti un leac. Nu te lăsa prostit, Owen, sentimentele rezultate dintr-o legătură nu sunt de origine naturală, sunt impuse. Cineva ți-a făcut-o”.

Owen se gândi că va sări peste micul dejun şi va merge direct la aeroport, dacă se va grăbi poate va fi la timp pentru a se îmbarca la zborul de seară spre Londra.

Rossini simți absența mentală a lui Owen şi decise să profite de conjunctură. Mereu îl suspectase pe Owen că va fi următorul provocator pentru dobândirea Medalionului şi se întreba cum se va întâmpla, aşteptând, dezamăgit de lipsa capacităților lui Owen. Nimic nu era ca o bătălie bună şi nimeni nu-l mai provocase din vremea lui Stellar, fusese bună, bătălia durase cinci decade, apoi ea dispăruse lăsându-l golit. Dar o luptă împotriva acelei puteri nu era pe măsura puterilor lui Rossini, dacă Owen ar realiza ce deține acesta ar fi ultimul an ca Păstrător al lui. Trebuia să-l distrugă înainte ca Owen să-şi dea seama de asta.

De îndată ce Rossini îşi conştientiză propria slăbiciune, se gândi să îl ducă pe infractor în fața

Consiliului. Iubirea este pentru muritori, era prea periculoasă o astfel de armă în mâna unui mag.

„Trebuie să vii cu mine, Owen”, zise Rossini, dar de îndată ce pronunță cuvintele simți un val de putere crescând în jurul lui Owen, era aproape de conştietizare, „după cum ştii, Consiliul Înțelepților nu permite un astfel comportament, este o parte a jurământului, trebuie să răspunzi în fața Consiliului, Owen”. Da, asta avea să-l dezarmeze imediat pe Owen, jurământul şi promisiunile erau foarte importante pentru tânărul bărbat, apartenența era importantă.

„Trupul meu are nevoie de hrană”, zise Owen. Avea nevoie de timp pentru gândire. Pentru o clipă, atunci când marele Rossini îşi manifestase intenția de a-l ține departe de Jennifer, Owen se simțise aproape destul de puternic pentru a-l înfrunta. Simți ca şi cum ar fi putut avea Medalionul doar dorindu-şi, cu un singur cuvânt. Dar sentimentul trecu, foarte bine, gândi, nu era timpul potrivit pentru a-şi pierde puterile, ceea ce ar fi dus inevitabil la pierderea luptei pentru Medalion.

Nu, nu-l va provoca pe Marele Rossini pentru dobândirea Medalionului până când nu va fi pregătit, iar asta nu se întâmplase încă.

„Masa este servită... Oh, dacă domnul mi-ar fi spus că are musafiri... Voi face de îndată aranjamentele”, zise Raul şi plecă în grabă.

„Îmi faci onoarea să mănânci la masa mea?”

Marele Rossini se înclină în semn de accept şi îl urmă pe tânăr pe trepte în jos până în sala de mese. Mâncară

în liniște, Marele Rossini trecând prin tot meniul pe care Raul îl pregătise, ceea ce era bine. Era cu puțin mai înalt decât Owen, dar solid şi musculos, ceea ce îl făcea să arate ca un gigant.

Owen auzise că Marele Rossini fusese lider militar în câteva dintre războaiele muritorilor, călătorind prin lume în căutare de acțiune înainte de a fi inițiat în Consiliu. Alături de el Owen arăta slab şi subțire, ceea ce în realitate nu era adevărat. Multe din acestea trebuia făcute cu credință. Dacă Owen credea că este mai slab, însăşi credința aceasta îl făcea mai slab. Cu toate astea, crezându-se mai puternic, nu neapărat aşa şi era. Ambii trebuia să creadă acelaşi lucru, realitatea în lumea magilor era bazată pe comunul acord. Orice cădeau de acord a fi real era real.

Owen începu să se gândească la condițiile prezenței sale în Consiliu, dacă mintea sa ar fi lucrat cum trebuia nu s-ar fi pus pe sine într-o poziție atât de precară, o inchiziție a Consiliului fusese concepută acum câțiva ani, trebuia să dovedească faptul că legătura nu era profundă, că putea trece peste ea. Dar cum?

Era ridicol, gândi Owen. Ce era atât de neobişnuit la legăturile magilor, la urma urmei? Vrăjitoarele nu ziceau nimic despre asta. De fapt, era sigur, ele chiar le încurajau. Marele Rossini se uita la el, privindu-l ca şi cum ar fi fost o bombă cu ceas. Marele Rossini era în vârstă, gândi Owen. Ce l-ar face pe un om ca Marele Rossini să devină atât de atent? De ce venise să îl vadă personal?

Owen îşi schimbă tiparul comportamental; aşa supraveghea Marele Rossini apariția unui eventual provocator la luptă. Urmărea dacă îşi schimbau comportamentul.

Owen îşi schimbase tiparele într-un mod care îl făcu nervos pe Marele Rossini. Dar ce se schimbase? se întrebă Owen. El nu simțea nici o schimbare. Era noua lui abilitate de a fuziona cu natura lucrurilor? Noua lui capacitate de a vedea viața? Devenise mai tânăr ca oricând, aceasta era o schimbare, gândi. Se lăsase atras într-o legătură, asta era mai degrabă o slăbiciune decât o schimbare. Asta trebuie să fie, gândi Owen, era slab acum, Marele Rossini îl putea strivi în cel mai scurt timp, îl putea exclude din Consiliu pentru călcarea Jurământului.

Deodată Owen avu un gând nou, scapă de competitori înainte de a face provocarea, acesta era planul lui Rossini şi el, Owen, căzuse fix în el admițând încălcarea Jurământului.

Era o singură modalitate de a-l opri pe Marele Rossini de la a-l duce acum în fața inchiziției Consiliului, Owen trebuia să devină în mod oficial provocatorul la Lupta pentru Medalion, atunci nici un membru al Consiliului nu la-r mai fi putut acuza de vreo încălcare a Jurământului sau orice altceva. Ar fi de neatins, liber, pentru o vreme cel puțin.

Provocarea Marelui Rossini era o apărare garantată. Va pierde Medalionul. Îşi va pierde puterile şi poate chiar viața. Singurul lucru pe care avea să îl câştige era timpul,

dacă-şi va juca bine cărțile va dobândi suficient timp pentru a-şi duce planul la îndeplinire.

Provocarea trebuia să fie oficial formulată, locul luptei oficial ales, îi va aduce cel puțin două trei luni, destul timp pentru a o ajuta pe Jennifer cu Umbrele, destul timp s-o învețe cum să supraviețuiască, cum să stea afară din calea Celorlalți şi destul timp pentru a-şi duce planul la capăt.

Dacă planul său funcționa va putea să pună mâna pe medalion chiar fără a lupta cu Rossini.

Nu, nu s-a schimbat chiar atât de mult până la urmă.

Era un risc calculat. Unul pe care nu şi l-ar fi asumat dacă Marele Rossini nu ar fi început-o.

Marele Rossini bău ultima ceaşcă de cafea şi râgâi, terminase. Owen se tensionă, dacă provocarea i-ar fi adus cele câteva luni, dar acestea nu ar fi suficiente atunci ar pierde totul.

Risc calculat, gândi.

Se ridică, luă o poziție oficială şi îşi deschise mintea şi ființa către membrii Consiliului din toate lumile.

Marele Rossini îl privi cu amuzament.

„Eu, Eoghan O Neill”, zise Owen pronunțându-şi numele de naştere, „îl provoc pe Păstrătorul Medalionului în această zi de 16 a celei de-a şaptea luni a anului lumii 7201”.

Marele Rossini se lăsă pe spate, avea dreptul să cunoască motivele adevărate din spatele provocării, mai mult decât o dată membrii Consiliului fuseseră provocați

pentru alte motive decât obținerea Medalionului, caz în care provocarea era ilegală.

Rossini ştia că este aşa, Owen nu-şi descoperise noua putere, încă era inconştient de existența ei, trebuie să fie un alt motiv, dacă ar reuşi să-l descopere, atunci ar putea respinge provocarea şi ar avea şansa să îi distrugă puterea acestuia înainte ca el să devină capabil să o folosească cu adevărat. Trebuia să afle ce îl făcuse pe Owen să acționeze atât de drastic. Dacă ar fi întrebat direct, Owen ar fi avut o explicație, dar nu neapărat pe cea adevărată.

„De ce faci asta, Owen, ştii că nu eşti pregătit încă", zise Rossini neoficial, în afara minților Consiliului.

„Nu te pot lăsa să mă duci la interogatoriu acum în fața Consiliului, Mare Rossini. Am cântărit totul în minte şi promisiunea făcută mamei mele adoptive cântăreşte mai greu decât Jurământul. Trebuie să îmi protejez copiii magi adoptivi în acest moment, Umbra este în urma lor pentru motive neştiute de mine. Nu am intenția să îmi încalc Jurământul făcut Consiliului şi cu smerenie mă voi înfățişa înaintea lui după ce criza va fi depăşită. Dacă acest lucru nu este posibil, atunci voi deveni Păstrătorul Medalionului şi voi schimba regula care mă forțează să devin subiect al inchiziției Consiliului în acest moment".

Foarte bine gândit, îşi zise Rossini, un motiv pentru provocare. De un lucru era sigur, Legătura lui Owen cu un mag în pericol îl făcuse dezinteresat de Medalion, ceea ce însemna că era un mic pericol sau chiar deloc să îşi folosească puterile împotriva lui Rossini. Cu toate

acestea, îi dădea o mare oportunitate lui Rossini să descopere cum poate câştiga acea putere. Dacă ar fi putut să-l observe pe Owen, poate ar fi reuşit să dezvolte o cale de a-i absorbi puterea, să învețe cum să o ia.

„Îşi recunosc motivul, Owen. Promisiunea făcută mamei tale a fost înaintea Jurământului şi cele dinainte au prioritate față de cele de după. Nu pot accepta provocarea căci s-ar încălca Jurământul unui mag", zise făcând audibilă ultima frază minților membrilor Consiliului, care se închiseră imediat. Cuvântul Păstrătorului Medalionului era, la urma urmei, final.

Era un risc aici şi Rossini ştia asta. Lăsându-l pe Owen să plece, îi dădea tânărului timp să devină conştient de noua sa putere. Cu toate acestea riscul era mai mic decât dacă ar fi acceptat provocarea acum, Owen părea mult mai probabil să devină conştient de puterea sa în timpul luptei, decât în afara ei.

Riscul însemna, de asemenea, oportunitate. Rossini avea o minte strategă de militar; fiecare mişcare însemna o nouă oportunitate. Această turnură a evenimentelor îi dădea şansa de a învăța cum să câştige puterea aceea el însuşi, ceea ce ar însemna fără slăbiciuni, nimeni care să îl provoace cu succes. Dacă nu ar reuşi să învețe cum să controleze acea putere însemna că nu merita Medalionul. Timpul să se retragă. „A fost în regulă", gândi Marele Rossini, devenind plictisit de monotonie.

Mai era un singur lucru de făcut, era incapabil să-i împrumute mintea lui Owen, sau mintea oricui din jur,

fără ca Owen să bage de seamă, şi totuşi trebuia să-l supravegheze.

„Owen, condiția ta şi situația în care te afli în prezent mă intrigă, te voi acompania pentru a te putea supraveghea”, zise.

Owen dădu din cap. Marele Rossini îl surprindea. Reacția lui era total neortodoxă, foarte nepotrivită, scoasă din tipare. Punea la cale ceva. Nu are importanță, gândi Owen, nu era nici o cale ca Rossini să-i afle planul şi faptul de a nu fi nevoit să ducă la capăt provocarea era o mare greutate pe umeri. Oricum Rossini se va da de gol mai devreme sau mai târziu. Spera că mai târziu.

Câteva ore mai târziu era în drum spre aeroport.

Lui Rossini îi plăceau hainele elegante, dar faptul că era un războinic prin natură părea să stoarcă orice eleganță din ținuta sa, indiferent de cât de la modă era, făcând-o să arate mai mult a uniformă, mai uniformă decât oricare concepută vreodată de oameni.

Când intrară în aeroport polițistul îi salută, lăsându-i să treacă de punctul de control, ceva ce nu i se întâmplase niciodată lui Owen. În timp ce aşteptau îmbarcarea în salonul VIP, şeful securității veni să îl salute personal pe Rossini şi le permise să se îmbarce înaintea celorlalte, surprinse, VIP-uri.

Owen se târa în urmă, cărând bagajele amândurora, neobişnuit să fie complet ignorat de toată lumea, chiar şi de femeile pe lângă care treceau. Cu toții păreau hipnotizați de prezența lui Rossini. Zborul fu un coşmar, toate stewardesele aducând tăvi, chicotind, una chiar

leşinând când trecea pe lângă el, iar bărbaţii mergând drepţi ca soldaţii şi încercând să-i urmeze ordinele perfect.

Pilotul, o femeie cam de treizeci de ani, părăsi cocpitul şi îl salută personal dorindu-i o călătorie frumoasă în ţara ei. Rossini se foi incomod în scaunul său.

Owen se uită la pilot şi apoi la Rossini. Acesta acceptă salutul şi un dosar. Femeia de fapt îi cerea o slujbă.

„Acolo de unde vin eu, femeile păzeau câmpurile", zise Rossini, „acum este o mare amestecătură derutantă".

„Se numeşte egalitate de drepturi", zise Owen care nu voia să îl înveţe pe rivalul său despre drepturile oamenilor.

Sosirea pe aeroportul din Dublin fu copie la indigo cu ce se întâmplase la Rio de Janeiro şi Londra, cu excepţia că de data asta i se oferise lui Rossini un convoi de poliţie care să îl ducă acolo unde avea să meargă. Fu nevoie de mult efort din partea lui Owen şi un cuvânt dintr-a lui Rossini pentru a putea pleca singuri cu o maşină închiriată.

Owen se simţi copleşit, Rossini nu făcuse nici un efort să oprească adulaţia tuturor acelor muritori. Se întreba cu va reacţiona Jennifer. Dacă va fi subjugată şi ea de prezenţa lui? Ce va face atunci? Poate acesta era planul lui Rossini, să îi distrugă inima.

Ei, măcar asta îl va elibera de durere. Dacă Jennifer se va îndrăgosti de Marele Rossini nu va mai exista o inima în pieptul său care să sufere. Aeoife era ocupată în bucătărie cu prepararea unei cine delicioase în cinstea

sosirii lor. Îl salută pe Owen apoi se întoarse spre bătrân, întinzându-i mâna şi înroşindu-se.

Owen clocotea, cum ar putea Aeoife să fie impresionată de cineva ca Rossini? Privi în jos şi scrâşni din dinți, apoi simți ceva foarte ciudat, Rossini tăcuse.

Îşi privi superiorul din Consiliu şi văzu că şi acesta privea în jos scrâşnindu-şi dinții. Trebuie să fi fost şocul întâlnirii unei vrăjitoare, gândi Owen.

„Este o mare onoare pentru mine să o întâlnesc pe mama lui Owen", zise Rossini, încă ținând mâna lui Aeoife.

„Îmi poți spune Aeoife, orice prieten de-al lui Owen este prietenul meu", zise ea lăsând să-i scape un mic chicot.

Owen crezuse că trăise deja cele mai jenante momente, dar acestea nu se comparau nici pe departe cu cel de acum. Ochii lui Rossini se întoarseră, săpând în cei ai lui Owen. Acesta apucă brațul mamei sale şi o duse în casă, gest care păru să-l înfurie pe Rossini mai mult.

„Copii", zise Aeoife, îndepărtându-l pe Owen şi luând în schimb brațul lui Rossini. Owen rămase înmărmurit. Îi privi cum intrară în sufragerie şi închiseră uşa după ei, lăsându-l singur în hol cu uşa de la intrare încă deschisă şi bagajele încă în maşină. Rossini călătorea intens. Nu că ar fi planificat să stea în casa lui Aeoife, nu Rossini în orice caz, avea rezervată o cameră la Sea View Hotel.

Simți o atingere uşoară pe umăr, se întoarse şi o văzu pe Jennifer zâmbindu-i, cu părul ei roşu în toate părțile, ochii strălucind şi sânii izbucnind dintr-un tricou.

Se uită în jos la ei, „oh, ăştia, păi, alăptez, nu tot timpul, sunt în perioada alternării biberonului cu alăptatul, numai că sunt la a treia alăptare pe care nu am avut-o pentru că nu sunt cu Heather şi aproape explodez, de aceea arată aşa de mari”.

Owen o privi mai jenat decât fusese câteva minute mai devreme, modul în care Jennifer îi vorbise despre funcția naturală a sânilor ei îl enervase. Acum nu ştia dacă să nege atracția să sau să o admită, dar nu fusese foarte subtil în această privință, asta era sigur.

„Te-aş îmbrățişa dar probabil vor începe să curgă şi îți vei ruina frumosul tău costum pătându-l cu lapte”, adăugă arătându-i cu ambele degete arătătoare şi făcând o mutră.

Owen trecu peste tot şi o îmbrățişă strâns, ştia că o iubeşte, aşa că era în regulă, el ştia că nu-l iubeşte, dar ține destul de mult la el cât să nu-l respingă.

„Vezi, ți-am zis”, îi zise privindu-i haina, propriul tricou avea două urme umede, care se măreau cu fiecare clipă care trecea.

Se auzeau tot mai multe chicoteli din sufragerie Owen o privi pe Jennifer fără glas.

„Cred că e mai bine să îi lăsăm, este ceva ce vreau să îți arăt oricum”, îi zise conducându-l afară din casă.

Se întoarseră acasă la Jennifer. Owen simți de cum ajunseră, era un înveliş protector undeva în casă.

„E în bucătărie, Aeoife mi-a arătat cum să-l fac. Nu mi-am dat seama niciodată că s-ar face totuşi invizibil”.

„Asta se întâmplă deoarece încalcă legile specifice dimensiunii noastre, dar ce este în el?”

„Cuplul de care vorbea Sean”, zise, scuipându-i numele de parcă ar fi fost otravă, „problema este că nu ştiu ce să fac cu ei acum, nu-i pot lăsa acolo pe vecie, vor muri de foame şi nu pot avea o bulă din aceasta în bucătăria mamei mele, dacă dă cineva peste ea?”

„Ar fi... rănit”, zise Owen, ştiind că spune ceva evident.

„Nu au avut ocazia să comunice cu alți supuşi ai Umbrei, dar e o chestiune de timp ca cineva să vină să-i caute pe ăştia doi”.

„Putem să îi ucidem oricând”, îi răspunse Owen acuzator.

Jennifer îi aruncă o privire tăioasă.

„Nu ştiam că efectiv încerc să te ucid, am crezut că este numai în imaginația mea, am presupus că este doar o fantezie, nu aş încerca niciodată să omor pe cineva. Niciodată”.

„Niciodată? Dacă cineva ar încerca să-i facă rău lui Heather?”

„Asta nu se pune”, replică, „i-aş terciui într-un milion de bucățele”, adăugă.

„Bine atunci”.

„Dar ei nu vor să o rănească pe Heather, dimpotrivă, vor să aibă grijă de ea, să o supravegheze, să o protejeze”.

„Să o transforme într-un monstru, învățând-o Calea Umbrei”.

„Da, şi asta”.

Jennifer îşi privi hainele

„Urc să mă schimb, revin în câteva minute”, îi spuse.

Owen privi în jur prin mica casă, o ştia bine. Nu că i-ar fi împrumutat mintea tot timpul, nu ar face niciodată asta, dar hoinărise pe acolo o mulțime, privind cum evoluau lucrurile.

Jennifer coborî puțin mai târziu, purtând o rochiță, cu părul prins într-o coadă. Picioarele ei delicate purtau sandale care se potriveau cu culoarea părului.

„Eşti frumoasă”, îi spuse.

„Owen, ştiu că mă iubeşti, şi eu te iubesc, dar nu în felul acesta. Nu cred că voi mai putea iubi pe altcineva pentru mult timp, poate niciodată”.

Owen ştiu că aceasta era cea mai apropiată de o declarație de dragoste reciprocă pe care o putea primi, se simțea confortabil cu ea. Timpul, dacă vor reuşi să îl dobândească, îi va da putere lui Jennifer să îl iubească, ştia şi asta.

Îl conduse în bucătărie şi arătă spre un punct incoerent din apropierea uşii din spate.

„Eu zic să-i ucidem”.

„Nu! Asta ne va face la fel de răi că ei, nu vezi?”

Uciderea altui mag era calea către Umbră, nu era o ucidere în strictul sens al cuvântului, era mai mult o diminuare a prezenței lor pământene care îi va costa mai multe secole pentru a-şi reface forma, în orice moment din această perioadă putând fi trimişi înapoi aproape de non–existență, făcându-le întoarcerea imposibilă. Uciderea lor pur şi simplu i-ar fi făcut să renască,

imposibil de localizat şi chiar mai periculoşi decât fuseseră în prima fază.

„Le putem lua puterile”, zise el, amintindu-şi de cunoaşterea Consiliului de a lua puterea magilor.

„Să-i transformăm în muritori? Dar asta tot le-ar permite să se întoarcă la prietenii lor şi să le spună ce ştiu, şi dacă prietenii lor le vor recăpăta puterile?”

Da, era o posibilitate, dacă puterea putea fi luată de la cineva, era de presupus că putea fi şi redobândită.

„Există un singur mod de a-i face să-şi piardă interesul şi nu ştiu dacă se aplică în acest caz, văzând că ei de fapt sunt în căutarea fetei tale şi a ta în mod special”.

„Care?”

„Să îi înfrunți. Trebuie să alegi în această bătălie Calea Luminii, fără ajutor din exterior. Dar nu cred că eşti pregătită, eşti mag de numai câteva luni, pe de altă parte, ei au sute de ani de experiență”.

„I-ai înfruntat?”

„Toți magii o fac”.

„Câți ani ai?”

„Doar puțin peste trei sute, trebuie să recunosc că aproape m-au dovedit, a fost o competiție strânsă”.

„Aeoife mi-a spus că te-a răsfățat, ai fost un copil foarte alintat. Probabil că aceasta este cauza”.

„A spus asta?” întrebă el, surprins că Aeoife împrăştia prin jur povestiri din copilăria lui. Se întrebă ce făceau acum Rossini şi Aeoife, gândul făcându-i un nod în stomac.

„Oricum”, adăugă, „cum am spus, nu cred că se poate aplica în acest caz pentru că țelul lor suprem este să controleze creşterea lui Heather, deci în mod logic Heather este singura care ar putea să scape de ei definitiv, iar ea nu va putea face asta până nu va deveni la rândul ei adult cu experiență proprie”.

Şi nu era nici o garanție că ea va alege Lumina, gândi în continuare.

„Aeoife mi-a spus că bărbatul cu care ai venit are o maşină a timpului în posesie, o putem împrumuta, merge în viitor şi găsi pe Heather adultă, o putem aduce aici pentru bătălia cu supuşii Umbrei şi să terminăm cu toate astea”, spuse Jennifer într-un mod cât se poate de materialist.

Deci, Aeoife îi spusese despre Medalion, gândi el.

„Cred că te-ai uitat prea mult la televizor”, îi replică.

„Am doi oameni blocați într-un loc al nicăieri cuprins într-o bulă la mine în bucătărie, îmi pătrunzi în minte Dumnezeu ştie de câte ori şi pentru cât timp, fostul meu iubit este blocat într-o lume din altă dimensiune, unde nişte elfi sau extratereştri sau ceva de genul ăsta l-au spălat pe creier, transformându-l într-o ființă – albină, vorbesc cu un bărbat de şapte sute de ani cu puteri magice, eu însămi am puteri magice şi un copil pe care diavolul sub formă de oameni încearcă să-l răpească şi care spun că ea este un fel de progenitură a diavolului şi tu îmi spui mie că eu mă uit prea mult la televizor?!”

„Păi, dacă o spui în felul ăsta…”

„Şi tu crezi că o călătorie în viitor pentru a-mi lua copilul adult atunci este o fantezie? Când există o maşinărie care ne poate duce acolo?”

„Este ireal? Totul este ireal!”

„Ei bine, nu. Nu chiar, este semantica cea care îl face ireal. Dar dacă te gândeşti logic vei vedea că totul are sens. Puterile noastre nu sunt extraordinare, sunt doar o chestiune de transformare a atomilor, ceva ce ei oricum fac tot timpul, noi doar le spunem unde să meargă şi ce să facă. Să gândeşti că există viață numai pe Pământ în tot universul este complet ilogic. Şi sunt la fel de muritor ca orice om, doar că datorită capacității mele de a muta atomii şi moleculele îmi pot controla integritatea ca ființă, ceea ce îmi opreşte corpul de la dezintegrare sau chiar de decădere, decât dacă îi zic s-o facă”.

„Dar nu putem să călătorim în viitor?”

„Ei bine, nu. Vezi tu, viitorul nu este decis încă, pot fi nenumărate posibile rezultate, dacă aterizăm într-un viitor în care Heather a fost luată de supuşii Umbrei?”

„Asta este imposibil, pentru că în trecut ea a scăpat de ei”.

„În unele dintre trecuturile ei, nu obligatoriu în al nostru. Este liberă să urmeze Calea Umbrei”.

„Dar fata mea nu va face asta”.

„Nu este fata ta. Este un mag foarte puternic care a decis să se reîntrupeze într-un trup care să fie mai mult Cel Vechi decât uman, pentru a avea puterea de a folosi Medalionul. Ceea ce mă duce la alt subiect, chiar dacă am fi în posesia Medalionului, ceea ce ar fi foarte dificil dacă

Rossini nu ni l-ar împrumuta el însuşi, nu am putea să-l facem să funcționeze. Nu suntem destul de puternici”.

„Am fi dacă am aduce-o pe Heather cu noi”.

Stomacul lui Owen se agită, o femeie muritoare nu şi-ar pune niciodată copilul în pericol, nici o mamă nu ar face-o. Se uită în ochii lui Jennifer, era ea? Sau o umbră îi luase locul? Erau ființe puternice, aproape îl păcălise şi pe el în trecut. Se uită spre înveliş şi se întrebă cine era de fapt acolo.

Unde este Heather? Întrebă cu inima în gât.

„Ştii unde este. De ce mă întrebi?” întrebă Jennifer, dacă era Jennifer, plecând de lângă el.

„Bine”, zise, „mai ştiu că mama ei nu ar pune-o niciodată în pericol, aşa că aş vrea să ştiu cu cine vorbesc de fapt?”

„Da, ai dreptate”, zise Jennifer alunecând pe un scaun din bucătărie, „au venit după ce Aeoife plecase. Îmi spusese ce fel sunt, ce vor încerca să facă, a mai spus că ar fi trebuit să mă antrenezi şi mi-a spus cum să îi înfrunt. Am făcut ce am putut mai bine. Nu ştiu nici măcar dacă am învins sau am pierdut. Sunt înăuntru, ambii. Am stat aici întrebându-mă ce să fac mai departe până te-am simțit venind. Dar presupun că ai dreptate, aducându-mi copilul în asta este ceva ce ei vor să fac. Presupun că vor câştiga până la urmă. Nu pot fi de încredere”.

„Nu mi-aş face griji pentru asta”, îi zise Owen luându-i mâna, „după spusele lui Aeoife, paranoia este una dintre

trăsăturile mele cele mai bune, facem echipă bună împreună”.

Fata se uită spre uşa din spate, modificarea era abia vizibilă, oricine ar fi putut intra direct în ea. Owen dădu din cap.

Închise ochii şi învelişul începu să se deschidă, lăsând să se vadă doi magi furioşi care arătau mai degrabă ca două moaşe decât ca două ființe întunecate puternice care erau în realitate.

Una blondă, alta brunetă, perfect îmbrăcate, îi aminteau lui Jennifer de mamele prietenelor ei, întotdeauna arătau aşa, indiferent de prietenă, mamele lor arătau mereu ca una dintre aceste două femei. Şi le imagină făcând prăjituri şi plăcintă cu mere, Heather ar avea o copilărie minunată cu ele, în plus erau mai în vârstă, deci cu mai multă experiență în privința creşterii copiilor decât avea ea. Să se gândească la tinerețea ei pierdută după apariția copilului când a trebuit să renunțe la orice altceva, ar putea să se întoarcă la şcoală, să meargă la universitate, să devină doctor, să fie liberă să se întâlnească cu prietenii.

„Voi porni fierbătorul”, zise bruneta.

„Aduc biscuiți, cipsuri cu ciocolată”, zise cealaltă, alunecând spre masă.

„Cel mai bun mod de a discuta este în fața unei bune ceşti cu ceai”, zise prima aşezând ceştile şi farfuriile pe masă.

„Lapte şi miere, presupun?” îi spuse aceasta lui Owen, care le privea cu gura căscată.

„Da”, se bâlbâi acesta, femeia era copie la indigo a Aeoifei, tipul de femeie care este mereu acolo când ai o problemă, întotdeauna cu cina pregătita după o zi de cățărat prin copaci şi înot în lac. Ciocolată caldă şi plăcintă cu mere.

Heather ar avea o viață minunată cu ele.

Simți mâna lui Jennifer strângând-o pe a sa. Privi în jos pentru a vedea cum ea scrie ceva pe masă, MINCIUNI, da, gândi el, concetrează-te pe minciuni. Toate erau minciuni, gândi el, erau minciuna întrupată. O privi neputincios pe Jennifer ducând ceaiul la buze. Se întinse cu încetinitorul şi dădu ceaiul deoparte, o lacrimă curse din ochiul lui Jennifer.

Simți un val de energie din plexul său solar, era fierbinte, auriu şi urca prin piept ajungându-i la gât, îi deschise gura şi vorbi.

„NU!”

Ordinul se izbi de pereți şi reverberă, străbătându-i oasele, apoi se scurse în podea. Jennifer țâşnise în picioare cu mâna ridicată cu arătătorul îndreptat spre cea mai apropiată dintre femei. Văzu energia aurie agitându-se şi fiind atrasă în trupul lui Jennifer, unde se concentră gata să iasă înapoi prin degetul ei, mai puternică decât fusese.

Femeile țipară, se prinseră de mâini şi le îndreptară la rândul lor către Jennifer, Owen realiză ce urma să se întâmple şi se aruncă în fața ei, blocându-le calea.

Urmă un vuiet răsunător şi întuneric.

R....t, gândi Owen, fusese prea târziu.

Capitolul 13

Jennifer nu putea vedea nimic, nu putea simți nimic, își imagină că avea ochi şi îi deschise. Nu se întâmplă nimic.

Trupul începu să o doară. Fiecare celulă din corpul ei o durea acum. Era frig. Își mișcă mâna, pietre, nisip. Se simți tristă, teribil de nefericită. Stătu întinsă pentru o eternitate apoi se ridică fără nici un motiv anume. Nu era nici un motiv pentru a se ridica. Era oarbă. Aerul mirosea pestilențial, era dens. Monoxid de carbon, gândi Jennifer, indiferent de cât de mult se străduia să respire nu era suficient oxigen pentru a-şi curăți plămânii. Se întinse la loc.

„Jennifer?"

„Owen?"

„Jennifer!"

Vocea lui venea de undeva din dreapta, dar nu avea cum să-l găsească acum fiind oarbă.

„Owen! Sunt aici! Nu te pot găsi, sunt oarbă".

„Şi eu. De fapt, nu suntem orbi, este din cauza locului acesta, nu există lumină aici".

„Un loc fără lumină?" gândi Jennifer, aceasta trebuie să fie o incintă de un anume fel. Ca o celulă mare, ceea ce ar explica lipsa de oxigen.

„Continuă să vorbeşti", zise Owen, „ca să te pot găsi".

Îi spuse despre teoria ei privind monoxidul de carbon, despre durere, despre pietre şi nisip, vorbi până când simți ceva rece atingându-i piciorul. Țipă.

„Scuze”, zise el, „nu am vrut să te sperii”.

„Unde suntem?”

„Nu ştiu”.

„Simt că am mai fost aici, este ceva cu locul ăsta. Îl simt familiar”, zise Jennifer, ceva agitându-se în sinea ei.

„Încearcă să gândeşti, concentrează-te”.

„Nu pot, nu are nici un sens. Un lucru este sigur, nu e nici o ieşire. Vom rămâne aici pe vecie”.

„Nu are sens”, replică Owen, „dacă e aşa nu aveai cum să mai fi fost aici. Ar trebui să fi încă aici de prima dată”.

Îşi scoase jacheta şi i-o puse pe umeri, apoi se trase aproape şi o îmbrățişă strâns.

„Ne va ține de cald”, îi zise.

Nu era nici un pic de vânt, nici o mişcare de nici un fel, totul era nemişcat. Aşteptară, Orele trecură, ei aşteptau în continuare.

O tentă roşiatică începu să le apară în vedere. Deveniră capabili să-şi desluşească trăsăturile unul altuia. Încet, tenta roşie deveni mai strălucitoare.

Un soare roşu apăru la un orizont îndepărtat.

„Oh, Doamne, acesta este un fel de deşert, nu este o încăpere. Unde a dispărut tot aerul?” întrebă Jennifer.

Soarele devenea tot mai mare.

„Cred că trebuie să căutăm adăpost”, zise Owen.

„Ăsta nu este soarele nostru”, zise Jennifer urmându-l încet pe Owen, „nu suntem pe pământ!”

„Este imposibil, desigur că suntem pe pământ, trebuie să existe o explicație logică la toate astea. Vino,

încearcă să mergi, poate reuşim să ajungem la dealurile acelea înainte ca soarele să devină prea puternic”.

„Nu te simți mai greu? Atracția gravitațională aste mai mare aici. Nu e de mirare că nu voiam să mă ridic”.

„Nu există nici o magie care să ne poată trimite pe altă planetă”.

„Atunci singura altă explicație este că am murit şi mergem în iad”.

„De asemenea, este imposibil”.

„De ce?”

„Nu există iad”.

„Asta depinde de religia pe care o ai, nu?”

„Nu, adevărat, iadul nu mai există”.

„Nu mai există?” întrebă ea.

„Da”.

„Îmi poți explica?”

„Păi, vezi tu, majoritatea lumilor sunt construite din diferite dimensiuni, lumi diferite ai putea spune. Cei Vechi trăiesc într-o astfel de lume. Unde este Pământul acum au fost zece lumi, ființele trăind în ele şi renăscând în una sau alta în funcție de evoluția şi acțiunile lor, numai magii le puteau tranzita. Apoi un grup de magi din cei vechi s-au adunat şi au decis să micşoreze dimensional toate aceste lumi într-una singură. Pământul a luat astfel naştere, iar creaturile care îl populează aparțin tuturor celor zece lumi. Asta îl face unic printre celelalte planete. Iadul era cunoscut ca fiind una dintre cele zece planete, dar nu mai există, oricum nu ca o altă dimensiune. Este parte din Pământ, parte din

fiecare dintre noi, intrând sau ieşind în funcție de ceea ce facem în viețile noastre”.

„Asta explică de ce am crezut că am mai fost aici înainte. Am mai simțit asta când am descoperit că Sean m-a abandonat. Incapabilă să mă mişc, această greutate, această nefericire”.

„Da”.

„Dar dacă iadul nu mai există şi este ca aici, atunci unde suntem?”

„Nu ştiu. Într-o amintire, poate”.

Jennifer se gândi, dacă amintirile ar putea fi locuite, atunci era o posibilitate, dar de ce iadul?

Soarele începu să ardă.

„Deci asta este precum călătoriile astrale?”

„Nu, cele zece lumi nu au nimic de a face cu dimensiunile astrală, eterică sau luminică. Acestea au legătură cu frecvența vibrațională. Cu cât este mai joasă vibrația, cu atât mai solidă materia. Muritorii în mod normal pot vedea numai o gamă foarte îngustă de vibrații, sunt unele mai joase sau mai ridicate pe care numai magii le pot vederea şi unii muritori, dar sunt diferite de lumi. Fiecare lume are propria gamă vibrațională”, închise ochii, „aceasta nu are, ceea ce dovedeşte că nu este reală”.

Se opri din mers.

„Dealurile acelea sunt prea departe, nu vom reuşi”.

„Ai dreptate, nu vom reuşi”.

Se întinseră pe nisipul fierbinte, gâfâind datorită efortului.

Soarele se ridica încet pe cer, încingând totul, Jennifer îşi simțea pielea arzând, dar nu avea energia necesară să se mute. Nu era nici un rost să se mişte, nu ar fi ajuns nicăieri chiar dacă s-ar fi mişcat.

Owen ştia că dacă vor rămâne acolo unde erau nu vor supraviețui până la finalul zilei, trebuia să facă un fel de adăpost, putea aranja pietrele astfel încât să alcătuiască un fel de colibă, sau să facă o groapă destul de largă încât să îi protejeze de soare. Îşi adună forțele şi dădu ordinul, dar nimic nu se întâmplă.

„Nu am puteri aici”, zise învins, „sunt doar un muritor oarecare”.

Un gând îl înghionti în creier. SĂ devină un muritor de rând fusese cea mai mare frică a lui. Îşi trăia cea mai mare frică.

„Care este cea mai mare frică a ta, Jennifer?”

„Să nu îmi pot proteja copilul. Este singură acolo, este doar o chestiune de timp până ce ei o vor lua şi eu nu pot face nimic ca să împiedic asta”.

„Ultima dată când ai fost aici, când Sean te-a abandonat cum ai scăpat?”

„Am aflat că sunt însărcinată. Mi-a dat rațiunea de a trăi. Nu-mi puteam permite să fiu deprimată pentru că bebeluşul ar fi simțit asta la rândul lui”.

Asta era, gândi Owen, aveau nevoie de un motiv pentru a continua. Aveau nevoie să facă un efort, orice efort. Stând nemişcați aveau să moară.

„Bine, ajută-mă aici. Trebuie să facem o gaură, un fel de tunel destul de mare ca să ne devină adăpost”.

„Nu mă pot mişca”.

„Atunci presupun că aveai dreptate atunci, nu eşti mama potrivită, cedând când Umbra poate să-şi întindă mâinile lipicioase pe Heather. Îmi pasă mie mai mult de ea decât ție, voi face în aşa fel încât să fie în siguranță”.

„Ştiu ce încerci să faci”, zise Jennifer privindu-l pe Owen cum săpa cu mâinile goale, „cred că funcționează”, adăugă dându-i o piatră ascuțită şi începând să sape lângă el.

O adiere de aer curat îi cuprinse, oxigen.

Inspirară adânc şi îşi continuară munca. Un nor acoperi soarele. Pământul era tare, dar devenea tot mai moale pe măsură ce săpau mai adânc. În curând se formă o gaură destul de largă pentru a-i cuprinde pe amândoi, unde intrară şi acoperiră gaura cu jacheta lui Owen.

Owen se gândi la zilele în care oamenii se năşteau într-o lume ca aceasta, fără a putea să scape din ea. Dacă Umbra ar fi pus mâna pe Medalion şi l-ar fi folosit pentru a despărți din nou lumile, oamenii ar fi putut să se nască iarăşi în aceste condiții. Nu va lăsa să se întâmple asta.

Când se trezi, Jennifer nu mai era acolo. De fapt „acolo” se schimbase complet, stătea întins pe o plajă, soarele sclipea în apă şi o briză rece îi umplea plămânii. expiră şi închise ochii. Ieşiseră din iad. Ei bine, el ieşise, Jennifer va veni în orice moment, era sigur de asta.

Privi în jur, chiar în apropierea țărmului erau copaci plini cu fructe şi o mică cascadă.

Trebuia să fie raiul, gândi. Dar de ce l-ar trimite în rai? Nu avea nici un sens, dar nu avea importanță, va

mânca câteva fructe, se va odihni şi o va aştepta pe Jennifer. Ziua se transformă în noapte şi în curând el uită de ce stătea întins acolo aşteptând şi pur şi simplu rămase întins.

Se gândi că nu cunoscuse niciodată atâta pace în viața lui, atâta relaxare, atâta fericire. Era o liniştire completă a inimii şi a minții. Ceva îl împunse în minte, dar nu îi dădu importanță. În curând adormi. Se visă fiind condus ca un zombi într-o maşină, Jennifer mergând alături de el cu mintea golită.

Îl trezi un răsărit minunat, privi plin de venerație la soarele care creştea umplând cerul cu roşu, violet şi portocaliu. Micul dejun fu alcătuit din mai multe fructe, apă de izvor şi băi de soare. Îşi aminti ultimele luni petrecute la Santorcaz înainte de a o întâlni pe Jennifer. Viața era mult mai bună atunci, mai simplă. Jennifer aducea prea multe probleme. Umbra o putea lua dacă asta voia. Nu ştia în ce se băga, cu siguranță. Râse lăsându-se pe spate pentru a digera micul dejun.

Se înseră. Îşi aminti de pădurea tropicală, de bătrâna vindecătoare, „diavolul are multe măşti", îi zisese, amintirea ei arătă spre soarele care apunea în mare.

Oricum, ce ştia acea muritoare, doar o biată bătrână, nu era decât o țărancă neştiutoare. Să încerce să învețe un membru al Consiliului ce înseamnă diavolul, era ridicol.

Nici măcar ceaiul ei special nu funcționase. Încă o iubea pe muritoarea aceea prostuță, oriunde ar fi ea. Luă o nouă înghițitură de mango.

Jennifer, se gândi. Unde era Jennifer?

Se ridică şi privi împrejur. Unde era el?

Rai.

Voia să se aşeze din nou şi să privească ultimile raze de soare scufundându-se în mare, dar ceva îl oprea. Era o amintire, ceva ce trebuia să facă.

Trebuie să găsesc Medalionul, îşi trimise singur gândul. Da, asta era, trebuia să devină Păstrătorul Medalionului, dar mai poate aştepta, trebuia să termine de privit apusul întâi, apoi va trage un somn bun şi va începe mâine proaspăt. Îşi promise sieşi că va începe a doua zi dimineață şi se aşează.

Ceva nu era bine, îşi amintea că avusese aceleaşi gânduri cu o noapte înainte, dar în timpul zilei nu făcuse nimic decât să se bucure de frumusețea zilei.

Inima îl duru, nu fizic. Era mai mult ca o energie stranie care îl ciupea.

Se uită la bătrâna vindecătoare materializată în totalitate în fața sa, merse către el şi se strădui să se aşeze lângă el pe plajă.

„Trebuia să mă fi văzut în tinerețe!" îi zise şi râse, „puteam dansa o săptămână întreagă fără oprire".

Prezența sa îl deranja pe Owen, cumva nu părea să se potrivească în ambient.

„Ce faci aici?"

„Nu ştiu, tu să-mi spui, tu m-ai chemat aici".

„Nu am chemat pe nimeni".

„Aproape m-ai păcălit".

„Ei bine, atunci pleacă".

„Aş vrea, dar nu pot. Nu cred că vreau să ştiu că sunt aici, în acest loc frumos”.

„Nu poți rămâne aici”.

„De ce?”

„Pentru că vreau să rămân singur”.

„Oh?”

„Nu vezi că sunt ocupat?”

„Serios? Nu, nu pot spune că văd. Mie mi se pare că nu faci absolut nimic”.

„Privesc apusul. Şi mâine am să merg s-o caut pe Jennifer”.

„Credeam că azi trebuie să faci asta”.

„Nu, cu siguranță mâine”.

„Ce-ar fi dacă am căuta-o amândoi astăzi?”

„Noi? Nu am spus nimic despre noi, tu doar pleacă, uite este destul loc aici, de ce nu-ți cauți bucata ta de plajă şi să mă laşi?”

„Nu eu m-am chemat aici, tu ai făcut-o”.

Ceva îl înțepă pe Owen în piept.

„Nu te-am chemat eu; acum, te rog, pleacă”.

Ceva îl împungea tare, privi în jos dar nu era nimic acolo.

„Îl văd, arată ca un cuțit negru şi are o etichetă pe el”.

„Sigur”, zise el şi se întoarse, întreaga situație era ireală, un cuțit cu siguranță.

„Nu vrei să ştii ce scrie pe etichetă?”

„Nu, dar presupun că îmi vei zice oricum”.

„Nu, dacă nu doreşti tu”.

Priviră cum ultimele raze de soare dispăreau, o splendoare violet şi portocalie umplu lumea şi pe ei totodată. Încet stelele începură să apară, stele mari strălucitoare.

„Bine, ce scrie?”

„Ştiam că vei întreba”.

„Ce scrie?”

„Remuşcare”.

Owen râse. Râse atât de tare încât îi dădură lacrimile. Cuțitul scobea tot mai adânc în piept, iar el râse până nu mai avu nici un hohot în sine şi durerea era prea mare pentru a o mai îndura.

Cuțitul săpa uşor spre stânga.

„Se îndreaptă spre inimă şi va ajunge acolo în orice clipă”.

Owen se apucă de piept, era foarte dureros. Dar nu avea nici un regret, nimic de regretat.

Unde era Jennifer? se întrebă.

„Este încă în iad, ai lăsat-o acolo”.

Owen țâşni în sus. Jennifer în iad? Şi el confortabil în rai. Asta trebuia să fie, se simțea foarte rău acum.

„Nu te teme, nu ştie că tu te afli aici având aceste minunate momente, crede că ai murit, când ai părăsit acel loc trupul tău a rămas mort ca un manechin. Chiar te-a îngropat pentru ca vulturii să nu-ți mănânce corpul”.

„Nu”.

Cuțitul îl înțepa atât de tare încât aproape leşină.

„Cum am ajuns aici, cum ai ajuns tu aici?”

„Ai ajuns aici datorită compasiunii presupun, eu nu sunt cu adevărat aici, sunt doar o născocire a imaginației tale. Nu aş fi vorbit în felul acesta de la început dacă aş fi fost eu însămi”.

Întunericul din jurul lui începu să se mişte, fusese legat la ochi, mâinile şi picioarele îi erau prinse la spate, iar ochii şi gura acoperite cu bandă adezivă.

Capitolul 14

Un gândac se urca încet pe mormânt, într-o clipă va ajunge la mâna ei. Îl strivi cu o mişcare rapidă. Nenorociții încercau să se strecoare pe sub pietre de zile întregi, încercând să ajungă la trupul lui Owen. Bastarzi.

Jennifer simțea furia crescând cu fiecare gândac care încerca să se strecoare în groapă, aceasta tot crescu până explodă cu un bang imens, provocând un crater larg la mai puțin de cincizeci de metri depărtare de ea. Fusese şocată de explozie. Îi lăsase un zgomot în urechi, plămânii incapabili să respire şi moloz care o acoperea din cap până în picioare. Înainte de a-şi pune gândurile în ordine o altă explozie transformă ziua în noapte.

Putea auzi țipete, un bubuit puternic, un tanc apropiindu-se. Privi în sus, totul în jur era în ruină, cadavre zăcând ici şi colo şi foarte mult sânge. Nu mai era în deşert, mormântul lui Owen dispăruse. Dincolo de ea era gloata umedă şi însângerată. Se simți îngrozită, îi era rău. Un tanc se apropia, trăgând la întâmplare, era haos peste tot. Un bărbat ieşi în fugă dintr-o clădire purtând în brațe un băiat, un soldat le veni în întâmpinare, dar în loc să îi ajute îi împuşcă pe amândoi pe negândite.

Jennifer țipă cu neîncredere. Bărbatul şi băiatul erau întinşi pe pământ, cu sângele curgând din răni, bărbatul se trase lângă copil, îl îmbrățişă şi acoperi cu brațele. Soldatul trase în ei din nou.

Asta nu mi se întâmplă mie, gândi ea.

„Asta nu se întâmplă în țara mea, se întâmplă altor oameni”, dar soldatul se întoarse şi o văzu; ea păşi înapoi, el ochi; paraliză, ştia că trebuia să se eschiveze, dar înghețase de frică.

Soldatul trase, dar nici un glonț nu ieşi pe țeavă; scutură arma lovind-o.

Jennifer îşi simți din nou picioarele, mintea începu să lucreze şi o luă la fugă.

„Ah”, zise o voce drăguță, „Cred că Owen şi-a revenit, înainte de a face orice să îți spun că încă o am pe mica ta prietenă aici, este încă în iad biata făptură, cu trupul tău mort ca singură companie, sau poate a trecut la Furie, nu m-ar surprinde cu temperamentul ei. Ar fi trebuit să îi spui cum să o scoată la capăt. A fost foarte urât din partea ta că nu ai rămas cu ea”.

Owen îşi dezintegră legăturile, era în spatele unei maşini, lângă el stând Umbra blondă, cealaltă conducea, iar scaunul pasagerului era ocupat de o Jennifer foarte strâns legată.

„O pot omorî într-o fracțiune de secundă, aşa că nu încerca nimic”, continuă blonda.

„Unde ne duci?”

„Departe de prietenii voştri, cred”.

Aeoife şi Rossini, gândi Owen.

„Nu încerca să îi contactezi, putem simți orice fel de comunicație, dacă simt că îi vei contacta în orice fel ceva foarte urât se va întâmpla cu Jennifer în iadul ei care poate o va omorî în realitate”.

Jennifer, îşi vorbi el sieşi. O iubea, dacă i s-ar întâmpla ceva, nu s-ar fi dus în iad, ci pur şi simplu ar înceta să existe.

Capul ei se mişcă uşor.

Iubirea, realiză el, încă putea comunica prin ea, iar ființele astea nu o puteau detecta. Începu să se gândească la Jennifer, se gândi la prima lor întâlnire, la timpul când luau masa împreună, privindu-i burta care creştea tot mai mare o dată cu trecerea lunilor, dacă ar fi putut să se întoarcă la acele momente. Îşi aminti culoarea părului ei, ochii verzi ca smaraldul. Inima sa se umplu de iubire.

Jennifer se mişcă pe scaunul ei, mormăind.

„Ei bine, se pare că am subestimat-o pe asta”, zise şoferița.

Cealaltă îl privi suspicioasă.

Privi afara, peisaj de țară, puteau fi oriunde, îşi privi ceasul, câteva minute după miezul zilei. Ieşiră pe un drum privat şi în câteva minute ajunseră la o mare casă de țară. Trei bărbați le ieşiră în întâmpinare, unul dintre ei o luă pe Jennifer în brațe şi o duse înăuntru, iar ceilalți doi îl flancară pe Owen şi îl urmară.

Al patrulea bărbat apăru.

„Ați adus-o?”

„Nu”.

„Ați încercat la casele lui?”

„Da, i-am verificat deja toate casele, fusese la una din Londra de câteva ori, dar acolo nu este nici un semn de la ea”.

„Şi sunteți sigure că ea este cea potrivită?”

„Da, ea este, este marcată”.

Omul se întoarse spre Owen şi îi întinse mâna.

„Fii bine venit, Eoghan O’Neill în umilul meu lăcaş, este o onoare să îl am pe ultimul Provocator ca oaspete”.

„David Andrews”, zise Owen acceptând să-i strângă mâna.

Nu o prezență demonică într-un om inocent, ci un om inocent într-o prezență demonică, gândi Owen, amintindu-şi de ziaristul pe care Jennifer îl vizitase.

„Presupun că Jennifer ți-a vorbit despre mine, sau o împrumutase şi atunci?”

„De ce impostura? Ziarul?”

„Nu o puteam localiza, ar fi trebuit să fie la Skerries dar, când am mers s-o luăm de acolo, nu era. După cum ştii, este imposibil să localizezi un renăscut, doar dacă ştii unde va avea loc evenimentul. Ştiam că Jennifer îl vizita pe fratele tău în vis, dar singurele informații pe care le-am putut obține au fost că fusese la Londra şi cumpăra ziarul acela plicticos. După cum ştii, sunt peste treisprezece milioane de oameni în Londra. Trebuia să găsim o modalitate de a o scoate la iveală, trebuia să-i suscităm curiozitatea destul de mult pentru a o scoate din ascunzătoare. Am fost foarte dezamăgit când a apărut la sediul ziarului fără copil, totuşi abilitățile ei de mag au fost o surpriză plăcută, nu ne aşteptam ca genele ei de mag să se activeze deja”.

O explozie se auzi în apropiere, casa se scutură, tencuiala căzând din tavan.

„Ce a fost asta?” şuieră Andrews.

„Cred că genele lui Jennifer îşi fac intrarea din nou”, replică Owen zâmbind în sinea lui.

Una dintre femei alergă în cameră.

„L-a rănit pe Ray şi a fugit în curte. Nu am putut-o reține”.

„Las-o să plece, nu ne este de nici un folos până nu se potoleşte puțin. Devine din ce în ce mai asemănătoare nouă pe zi ce trece”, adăugă Andrews şi se întoarse spre Owen, „în curând va fi o Umbră cu drepturi depline”.

„Cred că este doar furioasă”, răspunse Owen.

„Furia, unul dintre cei mai buni aliați, a patra lume, prima fiind iadul, un loc pe care cred că l-ai vizitat recent”.

„Cum faceți asta?”

„Ah, ei bine, este o construcție mentală, una dintre cele mai bune lucrări ale noastre. Avem toate lumile joase în minte, dacă vrei să le vizitezi. Le folosim ca teren de antrenament, dar şi ca celule temporare”.

Lumile coborâte, gândi Owen, măcar dacă şi-ar putea aminti antrenamentul din tinerețe.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Andrews începu să le enumere.

„Iadul, Foamea, Animalitatea, Furia unde se găseşte mica ta prietenă, Liniştea şi Extazul”.

„Dar cele superioare?”

„Nu avem nici un folos din ele”.

„Învățarea, Conştientizarea, Compasiunea şi Iluminarea”, zise Owen.

Andrews aplaudă cu falsă prețuire.

„Şi plănuiți să le separați din nou, distrugând ceea ce cunoaştem noi drept Pământ”.

„Vezi, aste este ceea ce mă face furios într-adevăr, oameni împrăştiind peste tot minciuni despre noi. Nu am avea nici un profit din separarea lumilor, din contră, cu o lume plină de oameni iluminați în totalitate nu am putea ajunge departe de loc. Au un obicei în a-şi băga nasul unde nu le fierbe oala. Întotdeauna renăscând în lumi inferioare, jucându-se cu mințile oamenilor, învățându-i despre drepturi egale şi evoluție şi făcând ravagii în societățile care de altfel funcționau perfect”.

„Presupun că veți aduce înapoi sclavia”, zise Owen.

„Nu ştiam că a dispărut”, replică Andrews.

„Touche”.

Se auzi o nouă explozie.

„Trei sute de metri sud-vest”, zise Andrews, „ar fi înțelept din partea ta să îți calmezi tânăra protejată, Eoghan”.

„Spune-mi Owen şi nu, nu cred că ar fi o idee bună”, zise mergând la măsuța cu băuturi şi turnându-şi un brandy mare, „dar poți încerca tu dacă vrei”.

Andrews zâmbi.

„Îmi distruge curtea”, zise privind pe fereastră, „De ce nu pleacă şi termină cu asta? O putem urmări şi vedea unde ne duce”.

„Nu sunteți în stare să o urmăriți”.

„Oh, ba da, nu va scăpa de data asta. I-am implantat un localizator uman, un mic obiect frumos, complet nedetectabil”, zise şi îl privi pe Owen, „chiar şi de magi”.

Altă explozie.

„Nu oboseşte niciodată?”

„Tineretul de astăzi”, zise Owen, simțindu-se foarte mândru.

„Nu urmează un tipar logic”, zise Andrews, „ar fi trebuit să fi plecat până acum”.

„Nu te-a învățat mama ta că este nepoliticos să vorbeşti despre oameni în prezența lor?”

Vocea lui Jennifer era ca o respirație proaspătă pentru Owen, care nu îşi putea opri mândria.

Stătea în uşă, cu o cutie neagră într-o mână şi o seringă în cealaltă, părul ei lung şi roşu fluturându-i în jur, cu trupul acoperit de frunze şi noroi, resturi dintr-o veche rochie şi jacheta lui Owen.

Arăta ca o zeiță, gândi Owen.

Andrews dădu înapoi atingând peretele, cu fața deformată de frică.

„Nu mă răni”, o imploră.

Fata năvăli în cameră şi se opri atât de aproape de Andrews încât acesta îi putea auzi bătăile inimii; mirosea a trandafiri, simți Owen.

„Asta”, şopti ea, ridicând seringă, „este pentru tine”. Şi i-o înfipse adânc în umăr, „iar asta”, zise ea, ridicându-şi mâinile în dreptul capului lui, „este ca să-ți țin mintea ocupată pentru o vreme”.

Ochii lui Andrews se dădură peste cap, fața i se distorsionă de frică şi durere şi căzu la pământ ca un sac de cartofi.

„Haide”, îi zise lui Owen alergând pe coridor şi apoi afară pe uşa din față. Owen o urmă, încă şocat de ceea ce tocmai văzuse.

O transformaseră pe Jennifer a lui într-un ucigaş cu sânge rece.

„Nu te îngrijora atât de tare, nu e mort, doar într-un loc pe care l-am inventat doar pentru el”.

Se opri în fața unui 4x4 şi oftă.

„Poți conduce?” îl întrebă pe Owen, cu dezamăgirea proiectată pe întreaga față.

„Da”, replică acesta.

„Bine, mă înscrisesem la curs pentru luna următoare”, zise mergând spre locul pasagerului.

Zece minute mai târziu ajunseră la o bornă – M6 60 de mile.

„Suntem în Anglia”, spuseră la unison.

„De ce crezi că ne-au adus aici?” întrebă ea.

„Mai uşor pentru tine să ajungi repede la Londra. Ce vrei să facem acum? Londra sau Dublin?”

„Nu mă apropii cu nici un chip de Heather până nu elimin amenințarea. Am văzut ce au planificat să îi facă. Vom merge spre nord pe M6, spre Manchester, apoi ne vom îndrepta spre Wales prin vest, ar trebui să ajungem la Holyhead în patru sau cinci ore, la timp pentru a trece cu feribotul de seara”, zise Jennifer care făcuse drumul spre Irlanda pe uscat de mai multe ori în viața ei.

„Putem opri să ne spălăm pe drum”, spuse Owen.

„Nu încă. Să mai punem câteva mile între noi şi animalele acelea mai întâi”.

„Te pot întreba ceva?”

Jennifer dădu din cap.

„Ce i-ai injectat?”

„Aaa, un fel de urmăritor pe care voiau să mi-l implanteze mie”, zise, „am o chestie cu acele, nu le suport”.

Owen râse. Nu o schimbaseră prea mult.

„Şi ăsta”, zise scoțând din buzunarul jachetei o cutie neagră, „este receptorul, trebuie doar conectat la un computer. Nu ne-ar fi de prea mare ajutor dacă Andrews ar veni după noi, dar cât timp este inconştient, presupun că putem afla unde este ascunzătoarea lor principală”.

„Bine făcut”, zise el.

„Şi, Owen...”

„Da?”

„Nu mai muri încă o dată. Nu-mi place”.

„Ok”, zise, simțind o căldură umplându-i pieptul.

Capitolul 15

Owen stătea întins pe canapea în timp ce Jennifer tasta la computer.

„Chestia asta este fantastică”, zise ea, „intră în orice satelit geostaționar, trece direct prin protecțiile lor. Briliant”.

Perdeaua se mişca lent de la briza de noapte a mării. Owen privi spre Jennifer. Stătea cu spatele la el. Lumina de la ecranul computerului făcea ca marginea părului ei să arate ca o aureolă în flăcări. În jurul ei o mulțime de culori dansau, strălucitoare şi frumoase.

„De ce crezi că a fost atât de uşor să plecăm din acel loc, Owen?”

„Nu m-aş îngrijora de asta. Totul fusese pregătit ca tu să poți pleca de acolo, deşi Andrews nu cred că se aştepta să vii după mine sau să-l ataci pe el, Andrews este un Înțelept din Consiliu, este una dintre caracteristicile Înțelepților să îi subestimeze pe non – Înțelepți”.

„Ți-a plăcut modul în care l-am făcut să se teamă?”

„Da. Cum ai făcut asta?”

„Am învățat în iad. Când ai murit”.

Se uită în altă parte, Jennifer nu era un mag obişnuit. Nimeni din cei pe care îi întâlnise până acum nu putuse învăța magia atât de repede, doar privind, observând, simțind sau chiar auzind despre o abilitate, o putea reproduce. Ce era?

„Este ceva la care încă nu mi-a răspuns, Owen”, îi zise ea.

„Da?”

„De ce i-ai spus lui Harry Johnson că Heather este fiica ta?”

Pentru că ar fi trebuit să fie, gândi Owen.

„Am crezut că nu vă voi mai vedea pentru foarte mult timp, poate chiar pentru totdeauna. Voiam să mă asigur că veți avea cu ce să trăiți”.

„Pot avea grijă de noi destul de bine, ştii, am decis să mă întorc la şcoală, să-mi iau o diplomă şi să câştig cele necesare unei vieți frumoase”.

„Dar dacă ți s-ar întâmpla ceva? Ce s-ar alege de Heather atunci? Mă gândeam doar la binele ei”.

„Ei bine, vei putea repara asta când totul se va sfârşi, nu, îi vei spune lui Harry Johnson că nu tu eşti tatăl”.

Owen se întoarse cu fața la perete, era obosit, fuseseră trei zile lungi.

Iarba era mai verde decât verdele, cerul mai albastru decât oceanul, copacii acoperiți cu o boltă de frunze de primăvară. Un tânăr mergea pe marginea lacului, fluierând.

Sean.

„Cine eşti?”

„Nu mă recunoşti?”

„Owen, fratele meu mai mic,” zise Sean luându-l în brațe pe bărbatul mai tânăr.

Owen simți o durere în inimă, o veche rană, o durere atât de adâncă, atât de veche, pe care o îngropase încă înainte de a deveni o individualitate. Plânse.

„Până la urmă ai venit, te aşteptam, am aşteptat mult acest moment”, zise Sean cu voce spartă.

Se priviră reciproc.

„Eşti puțin mai înalt decât mine”, zise Owen.

„Şi mai puțin rafinat”, răspunse Sean.

Râseră cu acelaşi râs.

„Trebuie să vorbim”, începu Owen.

„Dacă este despre Jennifer, nu mă mai iubeşte. E ironic”.

„Ce vrei să spui?”

„Acum că m-ai găsit, mă pot întoarce pe Pământ, eşti singurul care mă poate scoate de aici. Acum mă pot întoarce şi nu mai am nici un motiv pentru asta. Pe tine te iubeşte şi nu o pot învinui. Îi este mult mai bine cu tine”.

„Te poți întoarce? În tot acest timp singurul lucru de care aveai nevoie era ca eu să vin după tine?”

„Da. Este una dintre regulile lor, preferă să ne țină aici de unii singuri, fără a-i lăsa să vină mereu frații noştri şi să ne umple mintea cu idei revoluționare. Având în vedere legătura puternică dintre noi, o dată ce ne găseşte fratele geamăn, consideră că nu mai merită să ne mai țină acolo”.

„De aceea este ilegal să ne căutăm frații”.

„Da, împotriva regulilor. Nu ştiam nimic despre tine până când Jennifer nu a vorbit despre tine, ce face? Magii au luat-o împreună cu Heather în casa sigură?”

„Sean trebuie să purtăm o mică discuție”.

Jennifer încetă să se mai joace cu sateliții şi se întoarse să îi arate lui Owen ce găsise, dar acesta adormise. Îi mângâie părul, „somn uşor”, îi zise sărutându-l pe obraz. Heather semăna atât de mult cu el, încât nimeni nu va bănui vreodată că nu este tatăl ei. Nimeni nu trebuia să ştie.

Mirosea bine. Diferit de Sean, nu de tot, gândi ea. Un mic sărut nu va face diferența, nimeni nu va afla. Se aplecă şi îl sărută pe gură. Lacrimile începură să se rostogolească pe obraz, ultima dată când îl sărutase era când îşi luase rămas bun de la trupul lui în acel teribil deşert, acum trăia şi era bine.

Ar fi trebuit să fie el, gândi. El ar fi trebuit să fie tatăl lui Heather. Dacă l-ar fi întâlnit înaintea lui Sean. Dacă ar putea schima trecutul şi să-l facă cum trebuia. Nici una dintre problemele astea nu ar fi apărut.

Stătu lângă el, privindu-l cum doarme. Avea şapte sute de ani şi cu toate astea arăta atât de normal, dincolo de puterile sale.

Se întrebă cum fusese viața lui, cum arăta când avusese într-adevăr douăzeci de ani şi nu şapte sute.

Ținea un băț, brațul ei era bronzat şi puternic, un braț de bărbat. Desenă un cerc în praf şi o cruce în interiorul lui.

„Est, puterea Aerului, Primăverii şi Renaşterii. Sud, puterea Focului, Verii şi Vieții. Vest, puterea Apei, Toamnei şi Bătrâneții. Nord, puterea Pământului, a Iernii şi a Morții”.

Era vocea lui Owen. Era în trupul lui Owen undeva în trecut.

„Owen”.

„Cine… cine eşti? Eşti zeița Cercului Sacru?”

„Owen, mergi la izvor, priveşte-ți reflexia în apă”.

„Da, doamna mea”.

Merse la izvorul din apropiere, se aplecă şi îşi privi reflexia. Era chiar Owen. Tânăr, identic cu cel de acum, poate puțin mai subțire.

„Cine eşti?” zise el privind direct la ea.

Se trase repede înapoi şi căzu peste măsuța de cafea. Owen scoase un mic mormăit şi continuă să doarmă.

Doamne Dumnezeule, ce am făcut, gândi ea. Orice fusese, era prea târziu acum, ce se făcuse era bun făcut.

În dimineața următoare Owen era într-o stare foarte bună, până ce Jennifer se trezi, pregăti micul dejun şi listă o hartă cu zona în care credeau că era situat sediul Umbrei.

„Oh, Doamne, nu din nou Anglia”.

„Ba da şi priveşte cu atenție”.

„Nottingam? Nu acolo trăia Robin Hood?”

„Mai exact unde trăia şeriful cel rău, Robin Hood trăia în pădurea Sherwood”.

„Doamne, pădurea Sherwood încă există, uite este pe hartă”.

„Cea de-a doua hartă reprezintă o porțiune din oraş. Se pare că l-au dus într-un spital al muritorilor”.

„De ce? Cu siguranță puterile lor l-ar fi putut reface mult mai repede”.

„Majoritatea magilor au un înveliş protector, care se activează când suntem răniți de moarte, are scopul de a ne opri adversarii să ne manipuleze când suntem căzuți. Probabil că a avut suficient timp să-l activeze. Ceea ce înseamnă că puterile magilor nu au nici un efect asupra lui acum. Se va menține în viață până când rana se va vindeca; ceilalți slujitori ai Umbrei, evident, au considerat că ducându-l la un spital de muritori vor grăbi lucrurile”.

„Atunci planul meu nu a prea funcționat”.

„Cred că locul unde l-au dus prima dată, cel pe care l-ai marcat astă noapte, poate prezenta importanță, este la numai trei mile de Nottingam”.

„Ai dormit bine astă noapte?” întrebă Jennifer amintindu-şi de gestul ei de aseară şi roşind.

„Da, de ce?”

„Ai avut vreun vis ciudat?”

„Nu, nimic ciudat. Tu?”

„Eu? Nu, nimic”.

„În fine, este un zbor direct din Dublin spre aeroportul Est Midlands, care este numai la cinci mile de prima locație”.

„Vrei să plecăm chiar acum?”

„Să luăm micul dejun întâi. În plus nu suntem noi, ci doar eu, voi pleca după masă”, răspunse el.

„Şi eu? Nu te poți aştepta să stau aici, iar tu să mergi de unul singur, nu? În plus, nu pe tine te urmăreşte Umbra, ci pe mine, aşa că vor veni aici oricum”.

„Nu, tu vei rămâne aici dar nu inactivă, îmi vei împrumuta mintea şi vei învăța toată magia pe care mi-o vor pune în cale”.

„La ce ne va folosi, în afară de faptul că probabil vei fi ucis?”

„Nu putem elimina inamicul, nu putem elimina negativitatea Jennifer şi singurul mod de a o înfrânge este să devenim mai puternici decât ea. Trebuie să te ridici deasupra problemei, mai puternică decât Umbra. Mai puternică decât grupul celor Treisprezece. Nu sunt interesați de mine, ceea ce ne va putea da un avantaj”.

„Ce te face să crezi că voi fi capabilă să le învăț întreaga magie?”

„Nu ai observat că asta faci, înveți fiecare bucățică de magie care îți iese în cale”.

„Acum că ai menționat”.

„Nimeni nu poate face asta, Jennifer. Eşti diferită”.

Îl privi derutată.

„Specială”, adăugă el.

Se gândise că era diferită de toți ceilalți magi pe care îi întâlnise până atunci, dar considerase asta ca ceva normal, că toți magii sunt diferiți între ei. Deşi Owen deja îi spusese că există numai două feluri de magi, înțelepții, care erau raționali, şi vrăjitorii, care erau mai ataşați de pământ.

„Împrumutul”, zise ea, „îți privesc gândurile, sunt în trupul tău. Nu te va face asta capabil să priveşti şi tu în mintea mea? Poți învăța ce învăț eu?”

„Da, presupun că da, dacă realizăm o legătură puternică”.

„Dar îmi vei putea vedea şi amintirile, nu?”

„Nu dacă tu nu vrei asta, nu ți-aş încălca intimitatea”.

„Bine”, zise ea, „nu vreau”.

Nu voia să afle despre noaptea trecută.

Jennifer privi harta, era un plan bun, practic, dar nu-i plăcea. Nu-i plăcea ideea că va trebui să stea în spate, la urma urmei era bătălia ei, nu a lui.

„Trebuie să o văd pe Heather, Owen. Mi-e dor de ea şi laptele mi se opreşte”.

Simți cum i se umpleau ochii de lacrimi şi întoarse privirea în altă parte. De ce trebuia să înceapă să plângă? Nu-i plăcea când emoțiile îi ieşeau la suprafață în felul ăsta.

„Nu mai e mult, mai aşteaptă câteva zile”, îi răspunse cuprinzând-o în brațe. Jennifer simți un suspin urcându-i-se în piept, nici asta nu-i plăcea, orice formă de simpatie îi stârnea un duş de autocompătimire, încercă să se desprindă din îmbrățişare dar Owen nu îi dădea drumul.

„Întotdeauna voi fi aici pentru tine”, îi zise ştergându-i lacrimile şi sărutând-o pe frunte.

Şi eu te iubesc, gândi ea, dar numai pentru sine.

Împrumutul avea neajunsurile sale, era complet pasiv, orice altceva ar fi reprezentat posesie. De îndată ce îşi realizară conexiunea mentală, Owen plecă. Avea să fie o lungă călătorie înapoi. Jennifer descoperi că împrumutarea minții lui Owen când era treaz era foarte diferită de atunci când dormea, gândurile erau mai

puternice, de fapt erau ca şi cum ar fi fost în aceeaşi cameră şi în acelaşi trup. Mai descoperi că trebuia să-şi controleze gândurile deoarece avea o zonă privată şi una publică, iar găsirea graniței dintre ele fu cel mai dificil lucru dintre toate, aşa că se strădui să nu gândească nimic personal.

Privi prin ochii lui şi văzu cum tasta PIN-ul la un bancomat şi îl blocă mental sau măcar încercă, apoi îi pluti afară din minte şi se ridică deasupra lui. Owen privi în sus şi zâmbi.

„Nu merge aşa. Eşti prea vizibilă, în plus, îți va fi mai greu să le capturezi magia în felul ăsta".

Se forță să revină în mintea lui.

„Doar am, eu... PIN-ul tău ar trebui să fie secret".

Owen râse.

„Nu l-aş fi folosit dacă nu aş fi avut încredere în tine, haide, concentrează-te".

Şi o făcu.

Deodată era alcătuită din plastic şi din metal, avea un milion de ochi, milioane de tranzacții îi curgeau prin vene.

„Ce-a fost asta?!" zise împingându-se din nou afară din el.

„Oh, doar Calea Vrăjitoarelor, mă apucă câteodată când încerc să învăț cum se face".

Când ajunse la aeroport, Jennifer era mai pricepută la împrumutat decât oricine întâlnit vreodată.

Îl zăpăcea, făcându-l să se simtă inconfortabil, modul în care fusese capabilă să absoarbă toate cunoştinţele magice şi abilităţile.

Zborul era la timp. Se aşează la fereastră pregătindu-se pentru călătoria de o oră. Era îngrijorat, Jennifer era în mintea lui pălăvrăgind despre una şi alta, se gândi să tragă un somn.

„Trebuie să fie foarte specială pentru tine, să-ţi dai viaţa pentru ea”.

„Pardon?”

Lângă Owen stătea o tânără negresă mică de statură, ai cărei ochi de un auriu puternic îl străpungeau fiinţa. În mod normal ar fi fost plictisit de cineva care ar fi încercat asta, dar ea nu era agasantă, pur şi simplu era acolo în întregime, cu fiecare uncie, îşi îndrepta atenţia asupra lui.

„Mă numesc Carolina, poate mă crezi nebună dar aud vocea unei femei venind dinspre tine, este foarte îngrijorată, regretă lucruri din trecut, alegeri pe care le-a făcut”.

„Nu ştiu... nu e mag, asta-i sigur”.

„Aşadar, nu sunt nebună până la urmă”, îi zâmbi larg lui Owen.

„Scuze, mă numesc Owen, iar femeia Jennifer. Ce eşti tu?”

„Oh, doar o fiinţă umană obişnuită, nimic special la mine. Numai câteodată pot vedea lucruri pe care alţii nu le pot, pentru poporul meu sunt o Clarvăzătoare”.

„Poporul tău?”

„Mapuche, sunt din Chile. Deşi nu sunt nativă pe de-a-ntregul, numai o optime Mapuche, în rest țigancă şi spaniolă. De fapt, nu cunosc prea multe despre partea mea indigenă. Singura parte Mapuche este aspectul meu şi abilitățile”.

Avionul prinse viteză pregătindu-se pentru decolare.

Owen era încă surprins de modul în care ochii femeii păreau să strălucească.

„Ce te aduce aici?”

„O scrisoare de la un prieten. Crezi în coincidențe, Owen?”

„Nu chiar”.

„Nici eu. Pot vorbi cu Jennifer prin tine?”

„Da, desigur”.

„Jennifer, nu ceea ce este în interiorul nostru ne dictează viața, nici ceea din ce suntem făcuți, ci alegerile pe care le facem înclină balanța între bine şi rău. Ceea ce vedem ca bine sau rău sunt doar funcții ale binelui şi răului lucrând prin oameni sau lucruri, alegerea este a noastră în fiecare zi dacă vrem să lăsăm să se facă lucrarea răului prin noi sau împotriva noastră. Fiecare moment este un moment nou cu infinite posibilități, nu te limita la alegerile din trecut. O persoană are puterea să schimbe istoria întregii lumi, o alegere, o secundă poate înclina balanța într-o parte sau în alta”.

„Nu ştiu despre ce vorbeşti, chiar nu înțeleg”.

Zicând ce avea de zis, tânăra Mapuche se lăsă pe spate şi închise ochii.

Owen o privi o vreme, arăta atât de tânără şi totuşi radia înțelepciune şi bătrânețe. Îi amintea de bătrâna vindecătoare pe care o vizitase în Brazilia.

Fu trezit de gălăgia făcută de pasagerii care părăseau avionul, tânăra femeie plecase deja.

„La timp”.

„Ce?”

„Ai dormit o grămadă şi voiam să-i pun câteva întrebări, iar acum a plecat”.

„Presupun că ți-a zis tot ce trebuia să ştii. Nu uita ce ți-am zis, trebuie să rămâi tăcută acum, cu cât interacționăm mai puțin, cu atât mai bine, doar observă şi simte tot ce mi se întâmplă”.

„Îi simt în apropiere”.

„Lângă tine?”

„Nu, lângă tine”.

„Ok, am înțeles”.

Ziua era noroasă şi câmpurile abundau de verdeață. Era o zi bună de luptă. Abia o mai simțea pe Jennifer. Se păstra invizibilă şi o făcea foarte bine. Se întrebă ce punea la cale Rossini. Întregul interes în treburile lui Owen dispăruse de îndată ce o cunoscuse pe Aeoife. Un zâmbet în scăpă pe buze.

Va merge întâi la ascunzătoarea principală a slujitorilor Umbrei, provocând pe oricine era conducătorul şi începând o luptă magică. Avea să fie o mare ocazie pentru Jennifer să învețe totul despre punctele forte şi slăbiciunile lor.

Capitolul 16

Lupta cu slugile Umbrei lăsase bucătăria mamei într-o stare deplorabilă. Jennifer luă un lighean cu apă şi o perie şi începu să curețe. O făcea lent, foarte lent. Să facă ceva în timp ce împrumuta şi să păstreze împrumutul invizibil şi personal totodată era extrem de dificil, dar trebuia să se descurce. Dacă orice mag i-ar fi zis vreodată că desfăşurarea altei acțiuni în timpul împrumutului nu a mai fost făcută niciodată în istoria lumii poate că n-ar fi încercat, dar nimeni nu-i spusese despre limitele magiei, aşa că nu avea habar de existența lor. Când aproape terminase de curățat se mişca aproape normal, în curând va putea părăsi casa, cu cât mai devreme cu atât mai bine. Singura problemă era să ajungă de la aeroport la ascunzătoarea slujitorilor Umbrei, părea a fi undeva în mijlocul pustietății. Găsirea unui transport public va fi dificilă.

„Pe dealul Derbi, districtul Peak, am auzit de asta”, îşi zise amintindu-şi de o carte pe care o citise când era mică. Un loc magic, dar nu crezuse niciodată că era magie neagră. Magia în sine nu era rea sau bună, ci oamenii care o foloseau o făceau să fie într-un fel sau altul. Acesta era un lucru pe care îl ştia cu siguranță.

Să iasă în stradă fu o mare provocare, mulțimea de mişcări şi egouri o copleşiră la început. Merse în josul străzii spre centrul oraşului, autobuzul spre Dublin pleca de acolo şi trecea pe lângă aeroport.

Trebuia să treacă pe lângă casa lui Aeoife. Asta putea fi periculos, putea fi văzută. Rossini era cu Aeoife în acea dimineață, Jennifer nu ştia exact de unde avea informația dar îl putea simți acolo. Simțea Medalionul.

Se opri.

Avea Medalionul cu el. Dacă ar fi reuşit să-l ia atunci ar fi putut opri Umbra să o ia pe Heather , Owen menționase că unii dintre Înțelepții Consiliului erau de-ai Umbrei. Asta însemna că erau mai puțin puternici decât Rossini.

Medalionul o chema, ştia că ar fi putut să îl aibă dacă dorea, Rossini nu reprezenta o amenințare.

Nu. Dacă Owen nu-l poate lua de la el atunci nu era cu putință ca ea să poată, gândi Jennifer. Pierdea controlul. Mintea părea că se împarte în două, nemaiştiind unde se afla.

Se sprijini de zidul unei grădini şi aşteptă până când îşi reveni, recăpătând controlul pe deplin asupra tuturor locurilor în care se afla, apoi îşi reluă drumul.

Descoperi că dacă nu se abătea de la plan putea ține toate bilele în aer, dar nu-i mai rămânea loc de manevră, nu se putea răzgândi sau să se gândească la o nouă strategie.

Owen intra în districtul Peak, era cețos, minunat, dealurile şi copacii chemându-l, cemând-o, esența lor amestecându-se cu ale lor, fata se urcă în autobuz şi plăti biletul, al treilea loc de pe dreapta era încă liber, se îndreptă spre el şi se aşează. Owen se gândea la o linie de atac, va ajunge în curând, unde era Jennifer?

„Sunt în continuare cu tine”.

Fu surprins. Era complet invizibilă, ca şi cum nu ar fi existat deloc.

Femeia de lângă ea începu să vorbească despre vreme, Jennifer îşi lăsă trupul să dea răspunsurile obişnuite.

Owen se lupta cu ceața, maşinile şi tractoarele mergeau toate încet, se aplecă spre scaunul pasagerului pentru a urmări harta, dar era prea dificil să stea cu ochii la drumul aproape invizibil acum şi indicațiile hărții.

Jennifer îşi deschise ghiozdanul şi scoase o hartă. Privi asupra ei şi proiectă în mintea lui Owen o imagine.

„Cum ai făcut asta?”

„Poți vedea?”

„Da, perfect, pot vedea harta cu ochii minții, pur şi simplu apare acolo. Ok, o poți închide acum. Cum de îți aminteşti harta atât de bine?”

Femeia începu să-i povestească lui Jennifer despre fiul ei cel mare care începea universitatea vara viitoare, după un an de călătorie prin lume.

„Nu mi-am amintit-o, mă uit la ea”.

„Împrumuți în timp ce faci alte lucruri cu corpul tău?”

Un val de uimire şi admirație ajunse de la Owen la Jennifer. Spera că nu o va întreba unde era, dar apoi realiză după cum simțea şi gândea el că nu s-ar fi gândit niciodată că va reuşi să părăsească casa, sau măcar camera. Realiză că ceea ce făcea ea era imposibil.

Dacă era imposibil, atunci Umbra nu va suspecta niciodată prezența ei în preajma lor dacă vor afla cumva că

împrumutase mintea lui Owen. Îi putea lua prin surprindere.

Dar ce va face? Nu-i putea omorî. Nu se putea lupta încă cu ei, nu până nu va învăța magia lor. Ideea era nu să îi înfrângă, ci să devină invulnerabilă la magia lor, mai puternică decât ei, destul de puternică pentru a o proteja pe Heather.

Fiul femeii era arătos şi disponibil.

Jennifer avea un copil şi era nemăritată.

Fiul femeii era îndrăgostit de o foarte drăguță localnică, puțin cam simplă poate dar făceau un cuplu minunat.

Dacă nu ar fi pălăvrăgit, lucrurile ar fi fost mai simple pentru Jennifer. Dar devenea tot mai limpede cu fiecare minut.

La aeroport merse direct la ghişeul companiei aeriene şi cumpără un bilet pentru zborul de după amiază. Avea să aştepte trei ore. Era un restaurant cu autoservire la etaj, urcă şi plăti pentru un suc de fructe şi un sendviş, devenise bună la asta, să fie în două locuri deodată.

Se aşează la fereastră şi urmări avioanele care erau tractate ici şi colo, autobuzele care preluau pasagerii care soseau din țări îndepărtate, sau poate nu chiar de aşa departe. Îi trecu prin gând să împrumute mintea cuiva dintre acei pasageri în acelaşi timp, dar decise că ar fi mai bine s-o lase pe altă dată. Împrumutul multiplu semăna cu privitul la mai multe televizoare deodată. I-ar lua ceva ca să se obişnuiască.

Owen conducea pe un drum mic de țară, era multă energie în apropiere, Jennifer deveni nervoasă, adânc în sinea ei simțise că planul lor era o greşeală, acum sentimentul îşi făcuse prezența în stomac şi tot creştea. Nu fusese niciodată lupta lui Owen, nu trebuia să o înceapă el. Era o greşeală, o teribilă greşeală. Se uită la ceas, timpul trecea foarte greu. Ar fi trecut ore întregi înainte ca ea să ajungă acolo. Se gândi să-i spună lui Owen să se întoarcă, să vină acasă, dar îl cunoştea destul de bine acum, după ce intrase în mintea lui, ca să îşi dea seama că nu ar fi ascultat-o. O dată ce îşi punea ceva în cap, nimic nu-l mai putea opri să o ducă la îndeplinire. Dacă l-ar fi manipulat şi l-ar fi făcut să se întoarcă, lupta dintre voințele lor ar fi fost atât de puternică încât ar fi alertat toți magii de pe insule.

Owen ajunse cu maşina în fața unor porți largi, locul era îngrădit de jur împrejur, iar porțile închise. Opri motorul şi simți împrejurimile, era o magie foarte puternică peste tot.

Se uită în pădure şi văzu creaturi din alte lumi. Peretele dintre dimensiuni era mai subțire aici. Se gândi să intre în pădure dar îşi aminti de efectul pe care natura îl avea asupra lui acum şi decise să o lase pe mai târziu.

De ce ar fi vrut să slăbească zidul dintre dimensiuni? Nu ştia. Nu avea nici un sens.

Încercă să atingă lacătul dar era protejat, trebuia să se anunțe dacă voia să intre în acea curte. Era în regulă, făcea parte din plan la urma urmei.

Într-o parte a porții atârna un lanț, care fusese agățat de un clopot de alamă din partea cealaltă a porții, la câțiva metri de perete. Trase de el până auzi pe cineva mergând pe cărare.

Era paznicul. Un muritor.

„Este un interfon în stâna dumneavoastră, domnule”.

„Oh, scuze. Trebuie să-l văd pe stăpânul tău”.

„Lady Stellar vă aşteaptă, domnule?”

Numele îi suna foarte cunoscut. Stellar. Se întrebă unde auzise de ea. Apoi presupuse că probabil o întâlnise la şedințele Consiliului.

„Nu, dar spune-i că sunt Owen ultimul Provocator”.

Paznicul îl privi de sus până jos şi se încruntă.

„Trebuie să fiți unul dintre ciudați, atunci”.

„Poftim?”

„O mulțime de oameni stranii au venit în ultima vreme”.

Magi, gândi Owen.

„Lucruri ciudate se întâmplă şi în pădure, OZN, am avut chiar şi o armată alaltăieri. Strângeau mostre, ziceau. Mostre radioactive”.

Băgă mâna în jachetă şi scoase un aparat de emisie-recepție, apoi se întoarse pentru a-l împiedica pe Owen să audă discuția.

„Lady Stellar întreabă dacă sunteți acompaniat de cineva”.

Owen privi în jur şi înapoi la paznic.

„Nu mai este nimeni pe aici, nu? Sunt singur”.

Paznicul scoase cheile şi descuie poarta.

„V-aş fi recunoscător dacă ați folosi interfonul data viitoare, domnule”, bombăni închizând poarta la loc după Owen, „urmați şoseaua, casa este în capăt”.

Owen dădu din cap şi înaintă. Pietrişul de sub picioare îi anunța sosirea. O Umbră blondă îl aştepta la uşa principală, îi spuse să o urmeze, Lady Stellar îl aştepta în birou, era frumoasă, strălucitoare ca o zeiță greacă.

„Sunt foarte surprinsă să te văd, Owen O'Neill, te rog, ia loc”, susură aceasta.

Fără salutări, gândi Owen, măcar era destul de sinceră pentru a nu se pretinde prietenoasă.

„Lady Stellar, am venit să vă cer ție şi asociaților tăi să le lăsați în pace pe Jennifer şi Heather Stone”.

„Ce te face să crezi că am vreo legătură cu evenimentele din preajma protejatelor tale?”

„Mai întâi prea puțini magi cunosc faptul că ele sunt protejatele mele. Mai exact, doar Rossini şi grupul de Umbre căruia îi aparții îmi cunosc rolul în afacerea asta. În al doilea rând, informațiile despre evenimentele pe care tocmai le-ai menționat nu au părăsit cercul Umbrelor”.

Stellar îl măsură pe Owen din cap până în picioare, veni lângă el şi îi zâmbi.

„Cum m-ai găsit, Owen?”

„Nu are importanță, important este că trebuie să laşi în pace imediat pe aceste două mage”.

„Sau?”

„Voi fi forțat să te provoc”.

„Mai întâi Rossini, acum tu. Realizezi cine sunt eu, Owen?”

„Ştiu că aparţii Consiliului Înţelepţilor, altfel nu ai fi ştiut de cealaltă provocare”.

„Nu, nu ştii cine sunt”.

Se ridică la înălţimea ei deplină, fizică şi energetică, un fel de flexare musculară magică.

„Eu sunt Stellar, ultima Provocatoare, până când ai avut tu îndrăzneala să îmi iei titlul. Dar nu contează. Aş fi devenit Păstrătorul Medalionului dacă o altă ofertă mai bună nu mi-ar fi apărut la un moment dat. Ştii ce este de fapt Medalionul?”

„Da, o maşină a timpului”.

„Oh, este mai mult decât atât, Owen. Pentru început, dacă ai neşansa de a-l dobândi de unul singur, te va poseda. Ca un drog, ca o obsesie. Nu vei mai putea să te desparţi de el mai târziu. Dar într-un grup, un grup destul de puternic, este mai mult decât un instrument magic sau o maşinărie a timpului. Este o crestătură în ţesătura realităţii, în materia primară care ţine universul împreună. Este capabilă nu numai să te poarte în trecut şi viitor, ci să schimbe realitatea, natura lucrurilor. Cu asta l-am putea face pe Hitler umanitar, pe Ghandi într-un dictator fără scrupule, pământul, gravitatea, atomii, în orice minţile noastre ar putea concepe”.

Merse către Owen, care se simţi nelinştit.

Îi luă mâna.

„După cum ştii, unul dintre noi a căzut, avem nevoie de un alt mag puternic care să-i ia locul. Ce zici, Owen?

Cu tine parte din acest grup, nimic nu li s-ar putea întâmpla lui Jennifer sau lui Heather, vor fi total în siguranță”.

Owen îşi retrase mâna, nu putea crede ce îi auzeau urechile, îl ruga să li se alăture.

„Nu te-aş fi rugat dacă nu te-aş fi cunoscut, Owen. Eşti foarte ambițios, foarte protectiv. Ai un el de energie specială care nu se regăseşte deseori la noi. Îți poți păstra protejatele, le poți îngriji cum crezi de cuviință. Avem nevoie numai de al Treisprezecelea Mag pentru a activa Medalionul. Poate face asta, chiar în stadiul prezent de dezvoltare. Apoi, noi, restul, am putea conduce împreună. Fiind un grup, îl putem controla, împiedicându-l să ne domine şi să ne destabilizeze”.

Jennifer şi Heather ar fi în siguranță dacă îi va fi permis să le aibă în continuare. Era tot ce îşi dorea – să le ştie în siguranță.

Se ridică şi îşi scutură capul. Stellar îl manipula, încerca să îi manipuleze mintea.

„Vino-ți în fire, Owen, fără manipulare, este soluția perfectă. Spune-mi unde este, unde este Heather”.

„Ea... ea este...”

„Owen, nu spune”.

„Cine este? Cine ți-a împrumutat mintea?”

„Jennifer. Este Jennifer”.

„Doamne, Dumnezeule, avansează foarte repede, nici măcar nu am detectat-o, era complet invizibilă. Este într-adevăr uimitor”.

„Nu vorbi, Owen, nici măcar nu gândi. Este în mintea ta. Stăpâneşte-te”.

„Owen, unde este copila? Unde este Heather?”

„Owen, nu o spune”.

„Este”.

Se lupta, oprindu-se să vorbească, dar în mintea lui văzu Oak Place, o văzu pe Esther dându-i biberonul lui Heather.

„Nu, Owen, gândeşte-te la un zid, te implor”.

„Bun băiat”.

Stellar se ridică iute şi luă telefonul formând un număr.

„Iartă-mă, Owen, trebuie să te posed pentru un minut”.

„Sunt la...”

Gura îi gesticulă, dar nu ieşi nici un sunet. Îl privi pe Owen surprinsă, apucă un prespapier şi îl lovi în cap. Owen căzu la pământ inconştient.

Stellar puse prespapierul la loc pe birou şi ridică telefonul.

„Bebeluşul este la Oak Place, aduceți şi femeia, probabil că este mama lui Jennifer, ne poate fi de folos”.

Stellar lăsă jos telefonul, îşi îndreptă bluza, îşi verifică părul în oglinda de deasupra şemineului şi sună asistentul. Abia aştepta să o întâlnească pe Jennifer. Dacă Jennifer putea să o controleze împrumutând mintea cuiva, însemna că avea nişte capacități excelente. Le luase prea mult ca să ajungă la ea, dar Stellar era sigură că nu era prea târziu pentru a o controla; o dată ce vor avea copilul, Jennifer nu va mai reprezenta o amenințare,

dispărând în furia şi mânia ei lăsându-le acces deplin la al Treisprezecelea Mag.

O cârpă udă îi ştergea fața, încercă să se mişte dar nu putea.

„Owen, trezeşte-te”.

Era o voce masculină. Deschise ochii şi îşi văzu fața privindu-l de deasupra.

„Sean?”

Sean îl ajută să se ridice şi îl sprijină. Privi în jur. Erau într-o celulă. Capul îi pompa.

„Jennifer!”

Nici un răspuns.

Era posibil să fi fost lovită şi ea, şocul fusese prea mare.

„Unde suntem, Sean?”

„Suntem prizonieri, la magii Umbrei”.

„Atunci suntem pe Pământ”.

„Da”.

„Ce faci aici? Credeam că te-am rugat să stai deoparte o vreme, abilitățile tale încă nu s-au dezvoltat, eşti ca un nou născut aici pe Pământ”.

„Am crezut că pot vorbi cu ei. Am vrut să le reamintesc târgul făcut”.

„Cum ai scăpat din lumea Celor Vechi? Nu te-am cerut”.

„Ei bine, am evadat, nu mai avea nici o importanță dacă Cei Vechi ştiau unde eram pentru că veneam aici, iar Umbrele nu mă puteau răni pentru că încă

aparțineam Celor Vechi. Aici m-au adus prima dată. Peretele dimensional este foarte subțire aici”.

„Trebuie să ieşim de aici, au aflat unde este Heather”.

Owen privi în jur după un punct slab, pereții erau sigilați, se aflau într-o cuşcă magică.

„Cum au aflat unde este Heather?”

Owen privi într-o parte, era umilitor să admită că fusese înfrânt, mersese direct în mâinile lor.

„Eu le-am spus, Lady Stellar este foarte puternică, am subestimat-o. Singura mea consolare este că Jennifer are acum câteva din abilitățile ei”.

Se apropie de pereți, protecția era foarte bună, dar nu putea fi perfectă. Nimic nu era complet perfect într-un loc în care dimensiunile se îmbinau. Ca o furnică ce ia câte un bob o dată, Owen începu să facă o gaură zona energetică cea mai subțire a zidului.

Capitolul 17

Jennifer fu zdruncinată până în străfunduri. Era singură. Owen nu era de găsit nicăieri, dispăruse de pe fața Pământului.

Înainte de îmbarcare îl sunase pe Harry Johnson rugându-l să le ia pe Esther şi Heather şi să le ducă undeva în siguranță. Nu prea înțelesese de ce îi cerea acest lucru, dar îi promise lui Jennifer că va avea grijă de copilaş până la întoarcerea ei. Dacă mama sa ar fi acceptat să aibă telefon mobil, Jennifer ar fi putut-o avertiza. Spera dincolo de rațiune ca Esther să nu îl refuze pe Harry Johnson, era prea în firea ei.

Timpul părea că înghețase. Totul se mişca greu, dură o eternitate până decolă avionul. Lacrimile i se strânseseră în colțul ochilor, aşteptând să explodeze. Îşi subestimaseră duşmanii. Subevaluaseră potențele Umbrelor. Acum Heather era gata să le cadă în mâini şi Jennifer nu putea face nimic pentru a împiedica asta.

Aştepta.

Avionul aterizã, Jennifer merse la un bancomat, îl atinse şi scoase câteva sute de lire sterline fără card, fără PIN. Îi va returna când totul se va sfârşi, îşi promise ei însăşi. Alergă afară şi luă un taxi, îi arătă şoferului harta şi îi oferi o sută de lire sterline pentru a ajunge acolo cât de repede va putea, „o chestiune de viață şi de moarte”.

„Puneți-vă centura, domnişoară”, zise şoferul cu un zâmbet larg pe față.

Porțile erau închise, încercă să le spargă dar îi respinseră mâinile şi energia. Gardul era foarte înalt şi de neescaladat. Se simțeau ca şi cum ar fi atins partea opusă a unui magnet.

Peste drum era pădurea pe care o văzuse Owen, privi şi ea la rândul ei, dar nu văzu nici o creatură din alte dimensiuni, nimic decât copaci obişnuiți.

Auzi o maşină apropiindu-se şi se ascunse repede în nişte tufişuri, porțile se deschiseră, maşina intră, iar ea aşteptă ca aceasta să facă curba după care alergă în urma ei.

Owen.

Putea simți ceva mic, un mic sentiment că era acolo, ca o urmă de energie ducând la casă, în jos, sub ea.

Sean!

Şi Sean era acolo, Sean era cu Umbrele!

Se piti după un copac din spatele intrării în casă. Nu se simțea prea multă mişcare în casă. Cineva lucra într-o seră, probabil un muritor. Se surprinse cu modul în care clasifica acum ființele ca muritori şi magi, era ceva nou pentru ea.

Casa era mare, avea zeci de ferestre, câteva terase, toate impecabil întreținute. Se întrebă câți oameni erau necesari pentru a menține locul în acest fel, sau poate totul era făcut prin magie, caz în care era suficientă o singură persoană.

Dacă ar fi avut un loc ca acesta, l-ar fi deschis publicului, casa şi împrejurimile deschise oricui voia să o viziteze. Era un loc minunat.

Închise ochii şi încercă să îi localizeze pe Owen şi Sean. Urmele ambilor se terminau undeva sub casă, sfârşindu-se şi dispărând acolo. Gândi că trebuie să fi fost într-o bulă spațială ca cea pe care Aeoife o învățase să facă. Dacă era aşa, nu va putea să o rezolve, nu ştia să anuleze bulele făcute de alți magi. Owen spusese că nu era ca alți magi. Putea absorbi cunoştințe, abilități magice. Aceasta era singura sa armă, trebuia să o utilizeze până nu era prea târziu. Nu avea nici o alternativă, trebuia să o înfrunte pe Stellar direct cât de curând posibil.

Se ridică şi îşi curăță frunzele de pe haine şi din păr, care avea tendința să atragă mereu tot felul de lucruri şi să le încâlcească în el. Îşi curăță pantofii de spatele pantalonilor şi merse direct la uşa principală, sună şi aşteptă.

Uşa se deschise dezvăluind blonda mag, Jennifer o trimise să-i țină companie lui David Andrews şi intră furtunos în cază.

Stellar umpluse casa cu prezența sa atât de mult încât îi trebui lui Jennifer câteva secunde ca s-o localizeze.

Alergă pe scări şi dădu buzna în birou.

Stellar trimise către ea un val de energie care ar fi lăsat fără suflare pe mulți magi, Jennifer o absorbi şi o trimise înapoi, făcând să-i cadă lui Stellar o buclă peste ochiul stâng.

„Jennifer? Pe toți zeii şi zeițele, tu eşti. Este un mare noroc, te rog, ia loc”, zise Stellar arătând spre un scaun de lângă ea.

„Voi sta, vreau să-i eliberezi pe Owen şi Sean şi vreau să-mi laşi copilul în pace”.

„Ei bine, preaiubita mea fată, arăți drăguț de asemenea. Nu mă aşteptam să apari atât de devreme dar nu contează, este chiar mai bine decât mă aşteptam. Ne-ai scutit de o mulțime de probleme”.

Jennifer începu să construiască o bulă spațială în jurul lui Stellar. Aceasta o distruse cu o mică mişcare a degetului, privind-o pe tânăra femeie arogant.

Jennifer zâmbi, acum ştia cum să distrugă bulele spațiale făcute de alții, dacă Owen şi Sean erau într-una tot ce avea de făcut era să meargă pe urmele lor şi să o distrugă.

Stellar o privi uimită de zâmbet.

„Aşadar, ți-ar place o luptă bună, Jennifer? Mi-ar face mare plăcere şi mie dar chiar nu este timpul potrivit. Nu vrem să fii rănită”.

„Nu mă vei răni, cotoroanțo, dar dacă nu-mi vei preda pe cei doi oameni şi nu-mi vei lăsa copilul în pace te voi trimite undeva de unde nu te vei mai întoarce niciodată”.

Stellar se privi în oglindă, îşi aşează la loc bucla şi se rujă puțin.

Jennifer nu putea face prima mişcare, nu putea arăta cât era de lipsită de experiență, dar aşteptarea o omora.

„Am fost considerată cea mai frumoasă femeie de pe Pământ de nenumărate generații, de nenumărați oameni. Sunt zeițe şi sfinte numite după mine peste tot în lume”.

Se întoarse înfruntând-o pe Jennifer.

„Tu, pe de altă parte nu eşti decât o irlandeză obişnuită, cu ochii prea mici şi pielea acoperită de acele puncte oribile, pistrui sau ce-or fi”.

Sentimentul urâțeniei şi a neputinței o asaltă pe Jennifer, lăsând-o mică şi fragilă. Owen nu o va iubi niciodată, nu după întâlnirea cu Stellar.

„Măcar tinerețea mea este reală. Cum arăți de fapt, cât de bătrână eşti de fapt?”

Stellar râse.

Asta nu mersese, gândi Jennifer. Trebuia să gândească dincolo de frumusețe înainte de a folosi magia pe care tocmai o învățase. Stellar folosea psihologia pentru a-şi realiza obiectivul, lucruri care ştia că vor jigni o pistruiată.

Jennifer merse prin cameră, neluându-şi ochii de la rivala sa, Stellar era foarte înaltă, dar în ziua de astăzi asta era un atu, camera era decorată cu foarte mult bun gust, Stellar era elegantă, perfectă.

„Eşti cea mai perfectă femeie pe care am întâlnit-o în viața mea”.

„Mulțumesc draga mea, fostul tău sine obişnuia să gândească la fel”.

„Poftim?”

„Voi suna pentru ceai şi apoi vom avea o discuție civilizată despre cum să rezolvăm această mare încurcătură”.

Jennifer nu putea înțelege schimbarea energiei, era exagerată, era încrezătoare şi era familiară, sigură.

„Ce vrei să spui cu vechiul meu sine?”

„Oh, doar un fel de-a zice din vechea greacă, draga mea, înseamnă că întotdeauna a fost aşa”.

Jennifer se aşează, trebuia să găsească un mod de a-i sparge învelişul lui Stellar, trebuia să se gândească la moduri de a o face să-şi folosească magia.

„Owen şi Sean mai sunt în viață?”

„Oh, da, nu-i putem omorî chiar dacă am vrea, ar atrage atenția în mod negativ din diferite părți. Nu te îngrijora, îi vei primi înapoi de îndată ce vom obține ceea ce vrem”.

„Heather?”

Stellar zâmbi.

„Ceaiul, doamna mea”.

Era majordomul, tipul pe care Jennifer şi-l putea aminti din filme.

„Mulțumesc, James, asta e tot”.

„James, hm? Majordomul perfect”.

„Voi fi mamă”, zise Stellar umplându-i ceaşca cu ceai şi dându-i câțiva biscuți.

Jennifer simți o durere surdă în piept. Mamă. O putea simți pe mama ei. Mama ei era aproape, nu fizic, doar esența ei. Jennifer scuipă ceaiul şi biscuiții din gură peste tot pe covor.

„Unde este mama mea?”

Stellar o şâşâi şi îi făcu semn să ia loc.

„Ia, ia, mama ta este într-un loc bun, a mers acolo de bună voie, nu am forțat-o să facă nimic din ce nu ar fi vrut să facă”.

„Ce i-ai făcut mamei mele, Stellar?”

„Vino cu mine, îți voi arăta unde este”, îi răspunse oferindu-i mâna.

Jennifer ezită câteva secunde apoi se decise că este un risc care merita asumat şi o luă de mână.

Erau undeva în întuneric. Stellar era acolo ca şi alți magi, Jennifer nu îi putu număra datorită întunecimii, formau un cerc, în mijlocul podelei era o cadă mare neagră care ducea în jos, infinit în jos. În ea se scurgea răul.

Umbra, gândi Jennifer.

Privi în jur, nu era nimic cu care să se apere, nimic ce să țină, vârtejul o ademenea, o trăgea, era terifiată.

Îşi imagină pe Maica Domnului cu Pruncul şi se ținu de ei, dar aceştia se topiră în mâna ei. Stellar râse.

„Icoanele religioase sunt nefolositoare, nu ai citit niciodată Biblia?” îi zise.

Jennifer aluneca. Vârtejul devenea tot mai larg, mai aproape. Concentrează-te, gândi Jennifer, nimic din acestea nu este real, este o construcție mentală, vârtejul încetă să mai crească şi Jennifer fu capabilă să stea în picioare. Pot învinge asta, gândi ea.

Stellar făcu un semn cu capul către unul dintre magi care părăsi cercul întorcându-se câteva minute mai târziu cu Esther de un braț.

„Nu-mi răni mama, dacă vrei să-ți fie bine, Stellar!”

Stellar zâmbi şi o împinse pe Esther în cadă.

NU!

Ordinul fusese final, furia distrusese cercul, distrusese încăperea. Jennifer o putea vedea pe Stellar încercând să se îndepărteze de ea, trăgându-şi mâna din a ei, înapoi în lumea reală, putea vedea şi cada, întunericul atrăgând, devenind tot mai mare cu fiecare secundă, mama ei stătea pe margine, aşteptând, spunându-i lui Jennifer să se dea deoparte.

„NU! Nu mama mea, căţea, nu-mi atingi mama!”

O privi pe Stellar în ochi, cu mâinile încleştate. Stellar spunea ceva, chema pe cineva, Joitan. Îl chema pe Joitan ca să o salveze, să o ajute să se îndepărteze cât mai putea.

Intră în mintea lui Stellar, urmărind-o în interiorul ei, absorbind tot ce găsea acolo, consumând magia veche, luându-i magia.

„Jennifer, dă-te deoparte, iubito, fugi, pleacă, te rog, ascultă-mă”.

Era mama ei. Înapoi în întuneric o găsi pe mama ei, avea ochii închişi. Mama ei era pe moarte, mergând în iad.

„Nu mă lăsa, mamă, te rog, nu mă părăsi, te iubesc”.

Cada se micşora. Speranța şi înțelegerea îi pătrunseră în inima lui Jennifer. Îşi iubea mama mai mult decât orice în întregul univers. Cada se micşoră

ajungând de dimensiunile unui mic punct negru. Lumina îl înghiți.

„Mămico, nu muri. Nu mă părăsi, te rog, ia-mă cu tine”.

Punctul dispăruse. Esther o sărută pe frunte şi o îmbrățişă strâns.

„Îmi pare atât de rău, iubirea mea, am crezut că fac bine. Mi-au spus că îți pot lua locul”.

„Mami, te rog, nu pleca, nu mă lăsa singură. Ia-mă cu tine”.

„Nu, ai un copilaş de crescut. Stai cu ea, ai grijă să ajungă la fel de frumoasă ca şi tine”.

„Stellar o va omorî. Îmi vrea copilul pentru a o ucide şi astfel să-şi obțină al treisprezecelea monstru. Vrea să îmi omoare copilaşul”.

Camera dispăru.

Esther stătea pe un pat de spital, cu tuburi peste tot.

Jennifer privi în jur, fusese transportată la spital în minte şi în trup, probabil era vreuna dintre abilitățile lui Stellar. Îi luă mâna mamei ei şi o mângâie pe păr. Trupul îi era încă în viață dar sufletul deja plecase.

„Oh, nu te-am văzut intrând, eşti o rudă?”

„Sunt fiica ei”.

„Jennifer Stone?”

„Da”.

„Mă duc să chem doctorul, aşteaptă aici, nu durează mult”, zise sora ieşind repede din cameră.

Doctorul ajunse în câteva minute, îi amintea lui Jennifer de tânăra femeie pe care Owen o întâlnise în

avion. Arăta tânăr, dar părea bătrân. Se apropie şi o îmbrăţişă. Jennifer se prăbuşi în braţele lui şi plânse cum nu o mai făcuse de când era copil.

„Mama a murit”.

Doctorul o lăsă să plângă apoi o aşeză pe un scaun.

„Mama ta este pe aparate. Am menţinut-o ca să îţi poţi lua rămas bun de la ea, dar ne-a părăsit deja, nu mai putem face nimic pentru ea. Stai cât vrei de mult, ai tot timpul pe care îl doreşti. Când eşti gata, anunţă-ne, bine?”

Jennifer dădu din cap.

„Vă las singure atunci”, zise şi se ridică.

Jennifer dădu din cap, doctorul o mângâie pe păr şi plecă.

Stătu toată ziua şi toată noaptea, ţinând mâna goală a mamei ei, căutând prin cunoştinţele dobândite o cale de a o aduce înapoi. Dar nu era nimic. Părăsi camera şi semnă actele, apoi plecă înapoi spre Oak Place.

Casa era goală. Neatinsă. Arăta ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Harry Johnson ajunse o oră mai târziu, cu tânărul său asistent alături împingând căruciorul cu Heather.

„Oh, Heather”, zise apucând bebeluşul, sărutând-o şi îmbrăţişând-o până când nu mai avu nici un sărut şi nici o îmbrăţişare de dat.

„Nu, bunica nu este aici, a plecat în altă parte”, îi lămuri nedumerirea lui Heather faţă de absenţa lui Esther.

„Sincere condoleanțe, Jennifer, este un şoc teribil. O femeie atât de tânără şi energică”.

„Mulțumesc. Mă întrebam dacă puteți să vă ocupați de formalități”.

„Da, desigur”.

Jennifer o privi pe micuța ei fetiță, îi privi în suflet. Nu era nimic rău acolo, numai iubire şi lumină. Abilitățile ei erau infinit de mici. Heather nu era al Treisprezecelea Mag. Cum l-ar fi putut elibera omorându-i copilaşul?

Închise ochii şi o ținu strâns. Esther murise, Sean făcuse un lucru îngrozitor, iar Owen dispăruse, toate pentru nimic. Găsiseră bebeluşul greşit.

„Nemernicii. Vor plăti pentru asta”.

„Scuzați?”

„A nevoie să o luați din nou pe Heather, domnule Johnson, numai pentru câteva zile, sunt câteva lucruri pe care trebuie să le rezolv... în Irlanda”.

„Da, desigur, oricât aveți nevoie. Doamna Johnson este încântată să aibă grijă de fetiță. Nu am ştiut unde să găsim o doică, totul s-a întâmplat foarte repede. Paul a fost un adevărat salvator”.

„Jennifer?”

Era Owen. Îi luară câteva secunde pentru a absorbi tot ceea ce ştia el.

„Owen, trebuie să plec acum”.

„Ce s-a întâmplat Jennifer, eşti supărată?”

„Trebuie să plec”.

Jennifer o sărută de rămas bun pe Heather şi o strecură înapoi în cărucior.

„Vreau să ştiți că Heather este fiica lui Owen”, zise întorcându-se spre Harry.

„Am ştiut!”

Bătrânul zâmbi ca un copilaş, apoi o privi cu îngrijorare pe Jennifer.

„De ce îmi spui asta acum?”

„Owen trebuie să ajungă în curând, va dori să-şi vadă copilul, nu este corect din partea mea să-i refuz acest drept”.

Era bine că putuse să îl facă fericit pe bătrân în acest fel, nu găsise nici un alt mod să îl răsplătească.

„Da, desigur. Nici o grijă, voi avea grijă de toate”.

Aşteptă până când cei doi plecară cu bebeluşul şi apoi intră în casă.

Exista un singur mod să îi oprească pe Cei Treisprezece acum, trebuia să pună mâna pe Medalion. Va anula toate pagubele pe care le făcuseră, o va aduce înapoi pe mama sa, va pune lucrurile la locul lor.

Dar mai întâi trebuia să îşi întâlnească duşmanii şi să le ia abilitățile. Intră în noile cunoştințe dobândite şi localiză sediul principal al Umbrelor. Era într-o altă dimensiune, se întâlneau în planul Astral. Inteligent cu adevărat.

Merse în studioul lui Owen, se întinse şi îşi detaşă spiritul de trup, auzi voci, peste tot în jurul ei, oameni vorbind, apoi linişte, îşi imagină că avea ochi şi putea vedea. În jurul ei magi stăteau holbându-se la ea, tot mai mulți veneau cu fiecare secundă. Unii arătau mânioşi, alții speriați, alți pur şi simplu râneau încrezători.

Unul dintre ei, un bărbat, strigă şi lansă un atac asupra ei. Ea îi absorbi magia şi o învăță. Asta fu o replică pentru restul care intenționau să pornească un atac. Jennifer se apără uşor, cu fiecare pas mai uşor decât restul. Trecu prin ei, atingându-i, absorbindu-le cunoştințele şi abilitățile.

Vârtejuri negre îi acoperea mâinile şi începură să crească spre brațe de fiecare dată când atingea vreun mag întunecat. Încercă să şi le şteargă, dar acestea se mutară şi crescură.

„STOP”.

Magii se despărțiră, un bătrân se uita la Jennifer, era răul. Se simți înspăimântată.

„Te cunosc”, supse ea. Îl văzuse în coşmaruri, era Joitan, venise după ea.

„Nu mă poți poseda, Joitan, nimeni nu poate”.

Bătrânul râse, încet trăsăturile i se schimbară, Jennifer se trezi uitându-se la copia ei exactă, o clonă. Se holbă la imaginea ei ca într-o oglindă, amintindu-şi cine era în realitate, cum identitatea ei Jennifer devenea mică şi slabă, nemaifiind o identitate deloc.

„Tu nu eşti eu!” strigă luându-şi privirile din ochii lui, care o absorbeau, „nu te las”, adăugă şi încercă să se întoarcă în trupul ei. Se simți căzând repede, necontrolat, chiar după ea venind Joitan, dacă avea s-o prindă totul va fi pierdut.

Căzu înapoi în trupul ei şi fiecare celulă o duru, fără răsuflare şi ametită, se strădui să-şi pună corpurile înapoi împreună.

Joitan era acolo, pregătit, mai puternic, împingând-o afară. Trebuia să facă ceva repede, ceva drastic, trebuia să îl distrugă. Trebuia să se distrugă pe sine. Dar nu acum, nu când el era puternic, nu după ce absorbise toată puterea din toți magii pe care îi atinsese. Trebuia să o facă înainte ca ea să își fi dobândit puterile. Trebuia să se distrugă în trecut.

Medalionul. Va funcționa?

Privind în viitor, puterea profeției îi aparținea acum ei. Se întrebă de la cine o va fi luat. Era mai mult decât un singur viitor, erau alternative, toate amestecate, confuze, era un viitor plin cu vrajbă, războaie, distrugeri, foamete, moarte, poluare. Era lumea ei. Merita să o salveze? Nu știa. Alta era o lume comandată, lipsită de rațiune, unificată sub un singur lider, finalul liberului arbitru, finalul foametei, al războiului, finalul evoluției. Care era cel mai bun? Unde era Umbra cu adevărat rea? Toată dorința era o lume care să funcționeze ca un ceas bine reglat. Dar nu putea fi adevărat, Umbra se hrănea cu suferință, era singura ei sursă de hrană, orice altceva era suplimentar. Nu ar fi eliminat suferința, ar fi propagat-o, găsind noi modalități de a o face să crească.

Nu.

Nu le putea permite să continue, i-au omorât mama și vor continua să ucidă.

„A fost doar un pion, nu mama noastră adevărată”, era Joitan. Vocea lui era vocea ei. Se aminti ca fiind el, își aminti lumea cu atâtea mii de ani în urmă, își aminti alte vieți, în alte locuri, ca alte ființe. Esența lui era esența ei,

erau unul şi acelaşi... cu toate acestea el nu era ea, nu chiar, nu în această viață. Devenea tot mai puternic, câştigând teritoriu. Era timpul să acționeze.

Alergă în camera ei, apucă câteva lucruri personale, lucruri ale lui Jennifer, muzica ei personală, muzica ei favorită, se gândi la Skerries şi se imaginã acolo.

Plaja era pustie, Medalionul era în apropiere, îşi puse căştile şi porni muzica care înecă vocea lui Joitan din mintea ei. Mai era puțin.

Capitolul 18

Era moloz peste tot. Owen îl verifică pe fratele său dacă avea vreun os rupt şi îl cără afară din crater, Casa era în ruină, protecția magică dispăruse. Îl puse pe Sean pe gazon şi îl întoarse pe spate rotindu-l.

Sean se ridică în fund confuz.

„Au plecat cu toții, ceva s-a întâmplat, cineva a luat toată magia din acest loc, este chiar uimitor”, îl informă Owen pe fratele său mai mare.

O simți pe Jennifer în minte, în sinele său interior.

„Jennifer?”

„Owen”, răspunse ea, ezită, îi simți ezitarea şi îşi dori cu disperare să fie cu ea, *„trebuie să plec”*, adăugase ea.

„Ce s-a întâmplat, Jennifer? Eşti supărată”.

„Trebuie să plec acum”.

„Jennifer!”

Dar nu mai primi nici un răspuns.

O căută, dar fără folos, plecase.

Se aşeză lângă Sean care nu era conştient pe deplin. Aerul era dens, plin de praf şi fum. Trebuia să facă un bilanț şi să vadă ce avea să facă mai departe, ce să facă cu Sean, să găsească o cale de a o găsi pe Jennifer.

De un lucru era sigur: ieşise din bătălie, Jennifer se simțea acum mai puternică decât fusese el vreodată, puterile ei încă îi mai rezonau în corp.

Fratele lui era mag, dar abilitățile lu nu erau activate, fusese ținut în stază, nu i se dăduse voie să-şi dezvolte

nici capacitățile, nici mintea. Gândurile lui era primare, imature şi inocente.

Sean privi în jur la distrugere cu neîncredere.

„Totul a fost din vina mea, Owen, dacă nu aş fi fost tentat să vin pe Pământ, dacă nu aş fi făcut înțelegerea cu ei, Jennifer ar fi bine acum, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat".

„Nu te îngrijora, nu eşti de învinuit. Ignoranța este adevăratul vinovat şi este ceva ce poate fi remediat", zise Owen, ajutându-şi fratele să se ridice în picioare.

Să începem cu începutul, gândi Owen, trebuia să plece de acolo. Călătoria cu mijloace convenționale nu era neapărat necesară. Fusese atât de multă energie deplasată încât încă puțină nu avea să facă nici o diferență.

„Ok, trebuie să începi să-ți activezi abilitățile, dacă nu o facem acum, nu vei putea supraviețui prea mult în această lume. Dă-mi mâna, asta se numeşte teleportare în ziua de astăzi".

Sean simți dispărând lumea de sub picioare, ființa sa dispărând şi revenind înapoi la el.

Camera era întunecată, aerul era gros şi fierbinte, draperiile erau trase. Sean îl putu vedea pe fratele lui lângă el, privindu-l şi zâmbind. Lui Sean nu-i plăcea întunericul, încercă să facă lumina să vină şi apoi îşi aminti că în această lume gândul nu comandă mediul. Se duse şi trase draperiile, deschizând ferestrele pentru a lăsa să intre aerul curat. Un val de căldură umedă îl lovi, luându-i răsuflarea. Încercă să ajusteze temperatura dar

apoi îşi aminti cât de rece îi fusese în acele luni în Irlanda şi faptul că nu putuse să facă ajustările de temperatură necesare îl surprinseră şi atunci. Căldura pe această planetă este nereglabilă cu certitudine. Închise fereastra.

„Excelent! La timp pentru cină”, zise Owen privind ceasul deşteptător de pe noptieră, „Aş face bine să-i spun lui Raul că suntem doi la masă. Simte-te ca acasă, găseşti nişte lucruri în dulap, alege-ți ceva, mă întorc imediat, cred că va trebui să le mărim puțin ca să ți se potrivească, nici o grijă, mă ocup de asta când va veni timpul”, zise Owen lăsându-l pe Sean singur.

Grămada de schimbări îl făcea pe Sean să se simtă mic şi vulnerabil, se simțea rău pentru toate problemele pe care le cauzase chiar dacă Owen spusese că nu era vina lui. Ştia că fusese. Ştia că nu trebuia să fi acceptat oferta magilor, fiecare pas din viață i se părea greşit. Dacă măcar şi-ar fi ascultat instinctul, toți ar fi fost mai fericiți acum. Dacă ar putea să dea timpul înapoi, dacă ar putea anula tot ce făcuse.

„Sean, acesta este Raul, îşi voi prezenta restul personalului mai târziu. Vom face un duş şi vom mânca, ne vom îngriji de restul după cină”, zise grăbind pasul spre baie.

„Stăpâne Sean, este o onoare, fratele dumitale mi-a spus că sunteți gemeni identici dar nu mă gândeam că semănați chiar atât de tare. Bine ați venit acasă, veți foarte fericiți aici”.

„Încântat să te cunosc, Raul”.

Sean întinse mâna cum învățase în Irlanda, dar bărbatul veni şi îl îmbrățişă.

Cina era carne prăjită în piper măcinat, orez şi spanac, pentru desert un bol de fructe proaspete. „Toate proaspete din piață din această dimineață," îi informă Raul.

Owen mâncă cu entuziasm, părea foarte fericit într-adevăr. Câteodată se oprea din vorbit şi stătea nemişcat, ascultând, privind ceva invizibil ochilor lui Sean. Apoi continua.

Owen zâmbi şi dădu din cap, da, luase o decizie. De ce trebuiseră să vină aici? Era locul care îi semăna cel mai mult cu acasă lui Owen. Owen îşi adusese fratele acasă.

Sean se mişcă jenat pe scaun, trebuia să se obişnuiască cu oamenii, cu zgomotul, cu hrana. Nu se va mai întoarce în paradisul lui singuratic. Nu va mai fi niciodată singur. Cumva gândul îl eliberă de tensiunea pe care o simțea continuu de când ajunsese pe Pământ.

Fratele lui zâmbi iarăşi, îi putea auzi gândurile.

„Nu te teme. Lumea asta nu este decât o mare aventură. Viața nu e decât o mare aventură, călătoria ta tocmai a început şi din fericire pentru tine îți sunt ghid", îi zise Owen.

Sean se gândi la Jennifer. Ştiuse întotdeauna că o va pierde într-un fel sau altul, dar când se întâmplase îi luase şi toată dorința de viață. Acum ştia că fără acea dorință de viață nu va putea supraviețui în această lume.

Owen lăsă jos furculița şi îl luă pe Sean de mână.

„Nu te-am găsit ca să mergi să mori, frate", îi zise.

Sean simți un impuls de energie pornind din mâna lui Owen, era colorată auriu, era orbitoare, copleşitoare.

Se trase deoparte.

„Ce este asta?”

Owen îl privi mirat.

„Ce e ce?”

Sean îşi privi mâna, lumina era încă acolo, mişcându-se de-a lungul brațului, coborându-i din cap până în picioare.

Voia să trăiască, voia să strige lumii! Se simțea viu.

„Mă simt viu!”

Pentru prima dată în lunga şi singuratica lui existență, Sean se simți cu adevărat viu.

Trăsăturile i se schimbară, Owen se simțea satisfăcut că fratele lui nu-l va părăsi. Tot nu îşi dădea seama de ce Sean îşi privea mâna, apoi mâinile lui Owen, mişcându-şi-o pe a lui în sus şi în jos, dar nu conta, fratele lui va rămâne. Se gândi să îl împrumute pentru a vedea ce vede Sean, dar îşi schimbă gândul. Folosise artele interzise atât de mut timp încât hotărî să facă o pauză cel puțin în cazul de față.

Deplasări şi schimbări loviră lumea. Se simțea ca şi cum un gigant s-ar întinde după un somn lung. Amândoi frații se opriră în mijlocul gândurile şi simțiră vibrația în jurul lor.

Niciodată nu îşi subestima duşmanul.

Gândul veni de la uşa din față în timp ce suna soneria.

Frații aşteptară în linişte.

Raul întră urmat aproape de o doamnă în vârstă îmbrăcată cu pantaloni albi, o bluză înflorată şi o şapcă de baseball cu un mic ventilator pe baterie ataşat în față.

Owen țâşni în picioare.

„Mătuşa dumneavoastră, tocmai a aterizat de la Paris”, zise Raul zâmbind cu gura până la urechi.

„Gardianul”, zise Owen.

„Owen, tinere Sean, ce bine să vă văd pe amândoi împreună”.

„Să aşez un tacâm doamnă O'Neil sau ați mâncat deja, nişte ceai poate?”

„Iau masa, Raul, ador mâncarea ta”, răspunse bătrâna doamnă.

„Oh, da”, zise Raul mândru de compliment. Era foarte ataşat de mătuşa băieților. Îi vizita des, aducând cadouri pentru întreg personalul şi familiile lor.

„Şi pune-mi cufărul în camera de oaspeți, am să stau pentru o vreme”.

„De îndată”, zise el ieşind.

„Owen, te rog, ia loc, nu te voi mânca, ştii?”

„Scuze, Gardianule”, răspunse acesta luând loc. Apoi se încruntă şi se ridică din nou, de două ori, fără a se putea împiedica. Nu mai voia să fie amestecat şi nu va mai permite niciunei ființe, indiferent de cât de puternică ar fi, să se amestece în viața fratelui său. Oricum, nu fără luptă. Picioarele i se îndoiră şi scaunul se trase sub el primindu-l.

„Pământul este în întregime foarte bine pentru puțin timp, dar va deveni mai degrabă fierbinte în timp”, zise,

„Owen, poți fi foarte încăpățânat, ştii, am văzut asta în tine, dar în această clipă va trebui să te aşezi şi să asculți pentru că timpul este scurt”.

Owen încetă să se împotrivească şi privi la ființa de lumină transformată în turist, era irascibil, asta o ştia. Îl băgase în mai mult decât mici probleme de-a lungul vieții. Se calmă considerabil la acest gând şi privi la fratele său şi la Gardian devenind atent. Realiză că oricum, probabil întâlnirea dintre Sean şi Jennifer pentru a o avea pe Heather fusese tot parte din planul Gardianului. Probabil plănuise întreaga chestie, de ce nu, avea doar puterea. Avea puterea să facă tot ce dorea. Avea puterea să îi împiedice pe Umbre din drumul lor cu mai puțin de o dorință, atunci de ce s-ar osteni să-şi ruineze viețile pentru a se lupta cu slujitorii Umbrei? Poate nu voia să-i învingă. Poate era una dintre ei. Dar atunci nu ar fi avut nici un sens pentru că ar fi putut să-i şteargă pur şi simplu pe el , pe Jennifer şi pe toți pe care îi cunoştea de pe fața pământului în orice moment ar fi vrut.

Raul intră cu un set de tacâmuri şi o farfurie de mâncare. Păşi cu grijă în jurul lor şi se opri în fața Gardianului. Părea a fi sub impresia că această ființă este o mătuşă nevinovată venită în vacanță. Dacă ar şti măcar, gândi Owen.

„Da, aş putea”, zise Gardianul înainte ca Owen să aibă ocazia de a gândi că ar putea salva pădurea, ar putea elimina poluarea, ar putea transforma foametea în ceva din trecut, „dar asta ar fi ca şi când i-ai face copilului tău favorit tema”.

„Poftim?” întrebă Sean care fusese întrebat despre sufletul său pereche, se pare că bătrâna doamnă era sora tatălui său şi ştia o grămadă de lucruri despre el.

„Cum suferința, boala, moartea pot fi temă de casă? Cum poți sta deoparte şi să laşi să se întâmple toate astea?”

Înainte de a răspunde, Owen realiză că el însuşi luase cunoştință de existența lor îl acel moment, că el însuşi ar fi putut face multe lucruri pentru a le opri, dar nu făcuse. Pur şi simplu lăsase muritorii să facă ce doreau de când îşi aducea aminte. Ar fi putut opri poluarea dintr-un început, fusese acolo când primele mori fuseseră făcute, revoluția industrială se întâmplase în jurului lui, dar fusese prea fascinat pentru a gândi că acesta era un lucru rău. De altfel, putea face o mulțime şi acum, putea călători prin lume şi repara lucrurile, putea observa ce nu merge bine şi să găsească reversul. Ar fi putut, dacă ar fi avut o lume cu care să lucreze.

„Cel mai mare duşman al rasei umane, rasă din care faceți parte, şi cea mai mare putere a Umbrei este apatia. Nimeni nu face nimic pentru a opri distrugerea şi suferința. Nu dacă nu îl afectează în mod direct. Nimeni decât o mână de indivizi, din care niciunul nu este mag, mă tem”, zise Gardianul în timp ce îşi tăia friptura.

„Mă scuzați, sunt puțin confuz. Vorbim despre unul dintre sufletele mele pereche? Vrei să spui că unul dintre sufletele mele pereche este aici?”

„Ah! Da, unul dintre sufletele tale pereche”.

„Are un suflet pereche?”

„Da, după cum i-am spus fratelui tău mai mare în timp ce tu erai ocupat cu gânditul, cu toții suntem născuți în familii de suflete, cum am putea spune. Spiritul nostru este din aceeaşi structură. Grupurile iau naştere împreună dar nu neapărat în aceeaşi lume sau în acelaşi timp, nu dacă nu hotărâți să o faceți în mod special pentru un anumit motiv, aceştia sunt ceea ce numim suflete frați sau surori sau suflete pereche, cum sunt cunoscute popular, care îşi schimbă sexul de la o viață la alta. Mulți aleg să stea împreună pentru eternitate, se nasc şi evoluează în perioade similare, de multe ori în acelaşi timp, în aceeaşi lume, de multe ori întâlnindu-se unii cu ceilalți viață după viață”.

Owen îşi simți inima bătându-i mai repede.

„Sean se află aici pentru un motiv dincolo de luptă, el şi sufletul lui pereche au aranjat să se întâlnească aici de la începutul timpurilor şi au o treabă importantă de făcut”.

Îşi scoase şapca de baseball şi opri micul ventilator, „mare invenție asta, îşi ține fața în răcoare pe cea mai călduroasă vreme, nu suport prea bine căldura, niciodată nu am suportat-o”, zise ea, punându-şi la loc şapca şi continuând să mănânce.

Frații se priviră unul pe celălalt.

„Da, se întâmplă deseori ca sufletele pereche să se nască gemeni, voi doi de exemplu, ați ales să veniți aici împreună ca gemeni pentru un motiv foarte special, legătura dintre voi doi este foarte specială”.

„Aşadar cunoşti motivul pentru care ne-am născut?”

„Oh, da”, zâmbi ea, „dar asta este o altă poveste de descoperit în alt timp, cum se spune. Pentru moment, timpul fiind scurt, trebuie să-l ducem pe Owen înapoi unde este nevoie de el. Ai puterea să opreşti Umbra învingând, Owen. Ai reuşit să-ți dezvolți singur, fără ajutor, aşa cum trebuie pentru a fi autentică, o abilitate pe care foarte puțini oameni au reuşit să o învețe în atât de puțin timp”.

„Este lumina aurie”, zise Sean, zâmbind larg.

„Ce lumină aurie? Despre ce vorbiți, nu am descoperit nimic de ani, am rămas blocat la acelaşi nivel de magie de zeci de ani şi îmi e ruşine să spun că am muncit din greu fără nici un rezultat. Oricum, tot nu înțeleg de ce nu alungi umbra de pe fața pământului tu însăți. Eşti cea mai capabilă la urma urmei”.

„Dacă aş distruge umbra ar fi ca şi cum mi-aş distruge partea stângă a corpului pentru a lăsa să trăiască dreapta, este imposibil. Dincolo de asta, fără Umbră nu ar mai exista jocul alb – negru, doar că uneori îşi depăşeşte granițele datorită ambiției care o guvernează. Umbra nu poate şi nu trebuie să fie distrusă acum, poate fi doar învinsă. Ai puterea, energia necesară să înfrângi această Umbră anume”.

„Sunt mai multe Umbre?”

„Mai multe manifestări ale ei, da”.

„Ce este energia care o poate înfrânge?”

„Este lumina aurie, tocmai ți-am zis”, sări Sean entuziasmat.

„Ce lumină aurie?”

„Da, lumina aurie, un tip foarte fin de frecvență, foarte apropiată de ceea ce suntem. Este cunoscută sub multe denumiri, una care cred eu că este cea mai drăguță este iubirea necondiționată. Iubirea cu I”.

Owen se simți puțin dezamăgit. Se găseau la sfârşitul lumii aşa cum o ştiau ei, energiile schimbându-se mai repede decât putea gândi şi Gardianul vine să îi vorbească de dragoste.

„Păcat că înțelepciunea nu vine ca parte din asta”, îi zise ea făcându-i cu ochiul.

Owen clipi cu ambii ochi şi văzu fluxul auriu care îi ieşea din mâini şi plutea până la Sean. Când deveni conştient de asta, fluxul se opri.

„Lumina aurie?” zise, privindu-şi mâinile acum goale.

„Lumina aurie”, răspunse Gardianul.

Sean îşi privi mâinile şi le frecă una de alta, apoi le ținu spre exterior proiectând un flux de energie aurie spre fratele lui.

Owen se feri, dar energia îl urmări şi îl cuprinse. Energia era pură, nepoluată şi puternică. Acum ştia că vor înfrânge umbra.

„Unul dintre sulfetele tale pereche are nevoie de ajutorul tău, Owen”, zise Gardianul.

Owen se uită la Sean apoi la bătrâna doamnă, se referea la Jennifer, ştia că se referise la Jennifer dar nu ştia cum s-o localizeze.

„Va fi în apropierea Medalionului, va fi aproape de Aeoife”.

Owen nu voia să-şi părăsească fratele, dacă lucrurile ar fi luat o întorsătură urâtă, fratele lui ar fi rămas neprotejat, nu-l putea părăsi.

„Nu îți face griji pentru Sean, avem o mică excursie de făcut, cineva îl aşteaptă într-un mic sătuc din apropiere”.

„Oh, nu,” zise Owen ridicându-se în picioare de data asta, „nu te vei amesteca în viețile amândurora, nu-mi pasă dacă eşti Gardianul sau nu”.

„Sunt aici să veghez asupra lui cât timp tu îți rezolvi problemele, odată ce te vei întoarce, dacă te vei întoarce, eu voi pleca. Dacă dai greş nu pot permite ca Sean şi sufletul lui pereche să piară”.

Owen fu luat prin surprindere de asta. Nu văzuse eşecul ca un posibil viitor.

„Viitorul nu este încă scris”, zise Gardianul. Owen ştiu că trebuie să plece să o găsească pe Jennifer.

Capitolul 19

Un cutremur scutură Skerries. Pescăruşii zburară, țipând, în aer, pescarii se opriră din împletitul plaselor, Rossini se ținu de toiag cu amândouă mâinile.

Aeoife privi spre cer, o umbră neagră îl străbătu.

„Răul ne urmăreşte”, zise ea, „trebuie să ieşim din oraş, vom trezi plaja, nord, acolo este o mică enclavă unde putem aştepta”.

„Da”, răspunse Rossini, nu era o idee prea bună să faci față unei provocări într-o zonă construită, iar Medalionul îl trăgea, un mag important era pe cale să îl pretindă.

Marea era grea, amenințătoare. Mergând pe plajă spre nor, departe de oraş, cerul începu să se întunece, amenințător. Se aşezară pe o piatră în aşteptare.

„Este aici”, zise privind lumina care începea să crească în interiorul cristalului. Dar magul era în afara vederii, nu era gata, aşteptând ceva.

„Totul la vremea lui”, zise Aeoife.

„Poate fi periculos, Aeoife. Poate ar fi o idee bună dacă ai căuta un refugiu, sau măcar să ieşi din calea atacului”.

„Ah, nu, nu aş pierde asta pentru nimic în lume”, răspunse zâmbind.

Rossini se simțea vulnerabil cu Aeoife acolo. Provocatorul putea forate bine să o atace pe femeie pentru a-l slăbi pe el. Slab, gândi, devenise slab permițându-şi să se îndrăgostească de o vrăjitoare. Probabil că acesta

fusese planul tot timpul, planul lui Owen, şi el nu realizase asta.

Nu, încă putea avea încredere în instinctele lui, nu îl trădaseră niciodată, niciodată. Aeoife era inofensivă, nu făcea parte din nici un plan. Nu conta. Dacă voia să rămână era alegerea ei, dacă nu o va putea proteja pe durata luptei atunci nu merita titlul pe care îl purta.

Aeoife îşi bătu genunchii şi îşi strânse mai bine şalul în jurul umerilor, părea îngrijorată.

Se auzeau paşi pe nisip, o mică cioară, magi, magi ai Umbrei, se apropiau.

„Nu-mi vine să cred”, zise Rossini, „doar nu se aşteaptă să activeze Medalionul toți deodată, ar fi de nedescris, nu sunt atât de puternici”.

„Nu poate încă, nu până va ajunge aici al Treisprezecelea Mag”.

„Al Treisprezecelea Mag? Vorbeşti despre Cei Treisprezece Magi?”

„Da”, răspunse Aeoife, privind cu speranță la mulțimea care se apropia, încercând să le desluşească trăsăturile, pentru a afla cine era acolo.

„Stellar?”

„Bună, Rossini, este bine să te întâlnesc din nou după toți aceşti ani”.

„Ce s-a întâmplat cu tine?” întrebă luând o poziție defensivă în fața lui Aeoife, un detaliu pe care aceasta îl găsi foarte afectuos.

„Oh, nimic care să nu poată fi reparat”, răspunse Stellar, „Aeoife”, adăugă privind înapoi la Rossini.

„Stellar”, dădu din cap Aeoife.

„Vă cunoaşteți?”

„Oh, da, am avut un lung drum”.

„Aeoife, spune-mi, te rog, că nu eşti Al Treisprezecelea Mag”, zise Rossini privind înapoi la vrăjitoarea ce arăta neajutorată din spatele lui.

„Eu, al Treisprezecelea Mag? Oh, nu, nu eu”, îi răspunse râzând.

Owen se materializă la câțiva metri de Stellar.

„Owen?”, zise Rossini, dezvăluindu-i apariția tânărului.

Stellar se întoarse, opri şi returnă suflul energetic emis de Owen aruncându-l înapoi.

„Nu Owen”, declară Rossini pe când acesta zbură pe lângă lovindu-se de pietre.

Vino.

Ordinul venise de la Stellar şi îl animă pe Owen. Se ridică de jos şi porni spre Stellar, care îl apucă de guler şi îl trase în fața ei. Stellar se uită la Aeoife, Aeoife dădu din cap şi lăsă să treacă. Vocea veni, era dulce, era inocentă şi cânta:

„Şi noapte a acoperit pământul

Ca o mantie de dantelă întunecată.

Nici o speranță,

Nici o bucurie,

Numai frică şi disperare”

Cu toții priviră în sus, era Jennifer deasupra pietrelor, purta căşti pe urechi şi dansa pe o muzică invizibilă, cânta cu ochii închişi:

„Numai frică şi disperare,
O mie de nopți şi nici o zi,
Numai frică şi disperare,
Da, da, numai frică şi disperare...”

Dansa şi pe măsură ce dansa întunericul cobora peste ei.

„Ia-mă de mână,
Îți voi arăta calea
Afară din întuneric
Urmează-mi paşii
Da, urmează-mi paşii...”

Deschise ochii şi sări jos, aterizând lângă Rossini, se întinse şi îi luă Medalionul.

„Al meu”, zise zâmbind ca o pisică de Cheshire.

Rossini rămase înmărmurit. Nu putea înțelege ce tocmai se întâmplase. În toată istoria Consiliului nu existase nimeni care pur şi simplu să meargă la Păstrătorul Medalionului şi să i-l ia pur şi simplu, nu era posibil.

Ținu Medalionul în față şi gheara de aur se deschise eliberând cristalul. Îl luă în mâini şi îl ridică, acesta începu să strălucească, luminându-le fețele auriu ca soarele.

Magii Umbrei îngenunchează înaintea lui, înaintea ei, Stellar făcându-l pe Owen să facă acelaşi lucru. Apoi se ridicară şi formară un cerc în jurul ei.

„Bine ai revenit Joitan. A fost o lungă perioadă”.

Jennifer îi zâmbi lui Stellar.

„Stelar, cea mai dragă, curând, foarte curând”.

Vocea era o voce de bărbat, nu era a lui Jennifer deşi vorbea prin ea.

„Joitan? Joitan mi-a luat Medalionul? Dar nu este mai mult decât un vierme, un nevolnic, un laş fără coloană vertebrală. Unde a învățat să împrumute atât de bine încât să umble nedetectat în corpul unei femei? Ce fel de magie e asta?”

„Ține-te deoparte, Rossini, dacă vrei să-ți păstrezi viața”, era Jennifer. Era vocea lui Jennifer.

Rossini ascultă de Păstrătorul Medalionului, trebuia să îl asculte, nu avea altă alegere decât să asculte.

O sferă largă începu să crească în jurul cristalului emanând din el. O rază de lumină veni din el spre capul lui Jennifer, apoi spre capetele celorlalți magi care erau în jurul ei. Norii începură să se mişte înapoi, ziua începu din nou, apoi ziua dinainte, plantele deveniră mai tinere, luna îşi grăbea trecerea cu fiecare noapte.

Apoi se opriră. Era în timpul zilei, o tânără fată mergea spre casă, două străzi mai sus de şosea o aştepta un bărbat care avea să devină iubitul ei.

„NU!” urlă Stellar, încercând să apuce sfera.

Jennifer o privi şi Stellar căzu inconştientă la pământ, trăgându-l pe Owen după ea. Jennifer se lăsă asupra ei verificându-i inima. Într-o secundă ea nu va mai fi, mama sa va trăi din nou, viețile lui Owen şi Sean ar reveni la normal.

„Jennifer, iubire, nu face asta”.

Sfera clipi, Jennifer privi în jur surprinsă.

„Mami, am crezut că tu…”

Magii Umbrei care rămăseseră încercară să ia Medalionul, dar îi împinse deoparte, câțiva metri mai încolo.

„Da, nu mai sunt în lumea asta, dar încă trăiesc”.

Esther păşi alături de fiica sa, era o lumină care emana din ea, era strălucitoare, frumoasă.

„Este un truc”, zise Jennifer plângând de durere, privind în jur spre magii rămaşi, Owen, Aeoife şi Rossini, dar nu era nici o putere venind de la ei, nici o intenție rea.

Singura creatură întunecată era ea însăşi.

„Nici un truc, foloseşte-ți inima, Jennifer, ea mă va recunoaşte”.

Jennifer o simți pe mama sa şi primi toată iubirea din lume. Căzu în genunchi, cu lacrimile inundându-i obrajii.

„Mami, îmi pare atât de rău pentru toate astea, este numai vina mea. Sunt al Treisprezecelea lor Mag, sunt rea, îmi amintesc viețile anterioare, am făcut lucruri teribile, teribile”.

„Ucigându-mi fata nu va schimba asta, cel întunecat pur şi simplu se va naşte din nou”.

„Nu sunt fiica ta, doar ți-am folosit pântecul”.

„Jennifer, ascultă-mă, tu eşti fiica mea, dacă faci asta Heather nu va mai exista”.

„Dar tu vei trăi”.

„Mi-am trăit viața, am fost foarte fericită, te-am avut pe tine. Este un copilaş micuț, viața ei nu a început încă”.

„Nu pot... nu pot trăi fără tine, mamă, nu îți pot avea moartea în inimă”.

„Este ordinea firească a lucrurilor, ca mamele să moară înaintea copiilor lor, Jennifer. Dacă vei face lucrul acesta îmi vei sfâşia inima. Da, voi trăi, dar voi fi cea mai nefericită ființă de pe suprafața pământului. Nu-mi răpi fericirea pe care am cunoscut-o cu tine şi cu micuța Heather”.

„Nu contează ce am făcut în trecut, avem posibilitatea să facem alegerile pentru viitor”, era Owen cu fața în lacrimi. O lumină aurie îl înconjura, o strălucitoare, frumoasă lumină. Aeoife strălucea la fel şi în interiorul pieptului lui Rossini era aceeaşi lumină sclipind, crescând încet.

„Schimbarea trecutului pentru că vrei să eviți durerea va cauza mai multă durere celor pe care îi iubeşti. Celor care te iubesc”.

Jennifer se întinse şi atinse lumina care îl înconjura pe Owen, mâna ei fu instantaneu acoperită cu ea, înlăturând vârtejurile întunecate care o acoperiseră din cap până în picioare.

„Ce este asta?”

„Ce este ce?”

„Nu o poți vedea?”

Owen se privi dar nu văzu nimic.

„Iubire necondiționată”, zise Aeoife zâmbind.

Jennifer atinse pieptul lui Owen şi lăsă lumina să o umple.

Deodată lucrurile deveniră mai clare, deodată ea ştiu că ceea ce crezuse ea că e corect fusese tot timpul planul

Umbrei. O făcuseră să învețe magia prin furie, durere, frică, de asta voia să facă asta,

„Pot vedea viitorul”, zise Jennifer.

„Ce vezi?”

„Nu este clar, este cețos, totul confuz”.

„O dată ce iei o decizie viitorul poate fi scris”.

Liniştea domnea peste micul grup de oameni din jurul ei. Trebuia să se decidă, trebuia să ia o hotărâre. În interiorul ei Joitan se străduia să supraviețuiască, să rămână întreg, dar lumina aurie îl copleşea şi pe el, încercă să îi ucidă trupul lui Jennifer, să îl dezintegreze. Dar era prea târziu, Jennifer era acum adevăratul al Treisprezecelea Mag, devenise prea puternică pentru voința lui. Era, după toate acestea, nimic altceva decât o amintire. O amintire dintr-o viață anterioară.

Jennifer luă amintirea şi o puse acolo unde îşi avea locul, în trecut.

„Cred că e timpul să ne întoarcem acum”, zise şi norii începură să se mişte înainte din nou cu o viteză incredibilă, soarele începu să apună la vest încă o dată, iar şi iar, luna trecu şi ea urmată de stele.

Umbra şi Owen stăteau într-un cerc în jurul celui de-al Treisprezecelea Mag, împărțindu-i puterea, împărtăşindu-i nou Lumină.

Întunericul dispăruse.

Jennifer coborî cristalul, sfera dispărând. Ridică din nisip suportul şi plasă cristalul la locul lui. Apoi merse spre Rossini şi îi înmână toiagul.

Rossini îl privi ca şi cum nu mai văzuse niciodată Medalionul, apoi îl privi pe Owen.

„Păstrează-l, nu am nevoie de el”, îi răspunse acesta la întrebarea nerostită.

Planul original al lui Owen ajunse la finalul corect, căci presupusese că Jennifer va deveni un mag vrăjitor şi va înmâna Medalionul altcuiva, sperase ce e drept că acel altcineva să fie el. Acum putea fi el, dar nu mai dorea. Acum ştia că puterea din el era mai puternică decât a lui Rossini, ar fi putut avea Medalionul dar nu mai era necesar. Avea lumea la degetul lui mic, putea face orice şi-ar fi dorit, nu era încă maestru în cele două arte, dar în timp şi cu perseverență ar putea deveni mai puternic decât orice mag sau vrăjitor. Ar fi de amândouă.

Jennifer privi în jur cu speranță.

„A plecat, draga mea,” zise Aeoife, „mămica ta s-a întors acolo unde îi este locul”.

Jennifer îşi şterse ochii şi privi undeva unde niciunul dintre cei prezenți nu putea vedea.

„E timpul pentru o ceaşcă bună de ceai, aş zice”, continuă Aeoife, copsese o prăjitură de dimineață pentru ocazia aceea.

„Vom veni de îndată, mergeți înainte”, zise Jennifer, luându-l pe Owen de mână şi mergând la pietrele pe care Rossini şi Aeoife stătuseră câteva minute mai devreme.

Se aşezară şi priviră mica mulțime îndepărtându-se. Magii mergeau deoparte vorbind ca şi când nu s-ar mai fi văzut niciodată.

Owen şi Jennifer se priviră, erau atât de multe cuvinte nerostite, atâtea gânduri în minţile lor. Jennifer nu va mai fi niciodată la fel, niciodată nu va mai fi o muritoare inocentă. Era un mag, un mag vechi, unul de la începuturi. Amintirile şi abilităţile mergeau înapoi cu mii de ani mai mult decât Owen sau Rossini, îşi aminti lupta lui Rossini, fusese bună. Cea mai bună.

Despărţindu-se de Medalion în mod voluntar pentru prima dată şi permiţându-i lui Rossini să îl aibă fusese cea mai grea decizie pe care o luase în întreaga sa existenţă. Acum Medalionul nu mai prezenta nici o atracţie, părea mai degrabă o jucărie.

„Nu sunt sigură dacă schimbarea naturii lor a fost un lucru bun sau rău, Owen”, zise Jennifer, privind după magii umbrei care se depărtau tot mai mult.

„Asta a fost doar o mică bătălie în războiul dintre bine şi rău, nu cred că este rău că le-ai dat Lumină, o pot elimina oricând dacă asta doresc”.

Avea dreptate. Simţi marea, era ocupată, era largă şi îi simţi spiritul extinzându-se prin întreaga lume. Era magia vrăjitorilor, moştenirea lui Owen.

Se ţinură de mâini şi priviră marea.

„Haide, avem o viaţă de reluat,” îi zise Owen sărutând-o pe frunte.

„Dar mămica a plecat”.

„Nu cred că a plecat prea departe”.

„Nu, dar este într-o lume la care nu am acces. Nu pot merge unde este ea. Nu o mai pot îmbrăţişa, nu-i mai pot vorbi. Niciodată nu voi mai putea”.

Era adevărat, o dată ce un mag alegea calea imortalității, nu mai putea intra pe tărâmul morții. Ştia că era un spațiu dintre vieți, altă dimensiune, dar o dimensiune care le era interzisă celor care aleseseră calea păstrării integrității corporale.

„I-am spus lui Harry că Heather este a ta”.

„De ce ai făcut asta?”

„Am vrut să-l bucur, am crezut că nu-l voi mai vedea, iar Heather nu ar mai fi existat”.

Owen privi în jos la picioare. Ridică o pietricică şi o aruncă în mare.

„Îmi place ideea, ca Heather să fie a ta”, mai zise ea şi roşi din cap până în picioare, „dar acum Sean s-a întors şi poate vrea să o recunoască el. Unde este Sean, apropo?”

„Oh, l-am dus la casa mea din Brazilia, a decis să stea acolo o vreme. Are nevoie să trăiască pe pământ, să învețe să trăiască aici şi să învețe să devină un mag. Poți spune că este celălalt copil adoptat”.

Râseră. Jennifer era bucuroasă. Era confuză. Încă îl iubea pe Sean, întotdeauna o va face, dar Owen era adevărata ei iubire. El fusese cel pe care îl văzuse în ochii minții ei de copil, nu Sean.

„Ce vom face acum, Owen?”

„Ce vezi?”

„Văd război şi foamete. Văd distrugere, devastare, poluare şi suferință, mare suferință. Mai văd bucurie, râsete, victorie pentru rasa umană, convenții de pace care se respectă. Văd tehnologie pe care nu ne-o putem imagina că există. Văd mai mulți oameni care vin să

întărească şi să emancipeze umanitatea. Văd oameni elevând dincolo de orice putem concepe. Îi văd pe Cei Vechi făcându-se cunoscuți umanității. Văd ființe de pe alte planete venind să ne întâlnească, unii cu prietenie, alții fără”.

„Dar noi? Ce se va întâmpla cu noi?”

Jennifer îl privi în ochi şi se concentră. Începu să roşească din nou, repede căută în lume o vrajă care să o oprească roşeața să îi ajungă pe față, dar până să o găsească era prea târziu, era roşie ca o sfeclă. Apoi fu bucuroasă pentru că jena pe care o simțea nu era de mii de ani vechime, era Jennifer, o făcea să se simtă ea însăşi.

„Eşti bine? Arăți un pic cam roşie, trebuie să fie de la stres”, Owen o ajută să se ridice, „să mergem la ceaşca de ceai de care vorbea Aeoife, te va face să te simți mai bine”.

Tânăra ascunse un zâmbet, „da, să mergem”.

CUPRINS

Capitolul 1 2
Capitolul 2 15
Capitolul 3 27
Capitolul 4 37
Capitolul 5 45
Capitolul 6 63
Capitolul 7 86
Capitolul 8 112
Capitolul 9 122
Capitolul 10 133
Capitolul 11 153
Capitolul 12 172
Capitolul 13 198
Capitolul 14 209
Capitolul 15 218
Capitolul 16 230
Capitolul 17 242
Capitolul 18 257
Capitolul 19 269